

1008

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Peter Štec</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Druhé (2023)</u>	<u>Peter Štec</u>

O knihe

Román 1008 je dobrodružným príbehom pre širšiu skupinu čitateľov, ponímajúc o rozličnosti dvoch znepriatelených štátov a ich vzájomnom konflikte, ktorý vyústi až do príprav na teroristický útok. Či bude úspešný alebo nie, o tom rozhodne len hárstka zainteresovaných ľudí, ktorí sa ho pokúsia odvrátiť. Nakoniec však pôjde o niečo viac, než len o zbúranie hotela, keď sa do toho zamiešajú nezahojené rany z minulosti.

1008

PETER ŠTEC

Obsah

1008.....	1
O knihe.....	2
1.....	5
2.....	22
3.....	40
4.....	59
5.....	75
6.....	92
7.....	108
8.....	126
9.....	147
10.....	167
11.....	185
12.....	201

Upozornenie: Autor odmieta akékoľvek spájanie tejto fikcie s reálnymi udalosťami a reálnymi postavami !

„Ty falát debila!“ hromžil som ako malý.

„Čo je?“ spýtal sa Tryskáč.

„Zas som dole.“

„Pomstím ťa. Tam máš!“ Mišo bol pri mne a tak rýchlo zakročil a pokropil súpera dávkou zo samopalu. Nemal šancu.

„Díkes.“

„Počkaj v ďalšom kole, ty komunista!“ vo verve zakričal Tryskáč na neznámeho zo Žltého tímu, ktorý ma poslal do spawn room. Typický znak horlivého snaženia, jazyk na 10% von z úst, mu dnes výdatne pomáhal. Mne očividne nie. Hneď čo moja postava už dnes asi dvadsať ráz skapala, znova ma respawnovalo kdesi na začiatku mapy v miestnosti, kde sa vyberajú zbrane a potom som mohol znova ísť do nich. Dnes som mal celkom nanič deň v hre. To Mišovi sa dnes darilo a Tryskáčovi tiež. Iba ja som mal dnes slabý deň. Ani môj retro šál mi nepomohol. Vzal som si zopár granátov, to len tak na prekvapenie a vzal som si pušku na odstreľovanie. My sme totiž tím. Mišo je hlavný badass, on potrebuje zbraň, ktorá vypáli desiatky rán za sekundu, ja som prieskumník, táram sa na hraniciach mapy a hľadáčikom sledujem nepriateľov a z

veľkej diaľky ich dávam dole, no a tretí do party Tryskáč je ten, ktorý sa potrebuje dostať do ich budovy a zničiť ich vlajku. Potrebovali by sme priamo k sebe toho štvrtého, ktorý stráži tú našu vlajku, on je k nám pripojený a stráži ju, ale nie je s nami fyzicky, je totiž z Peršinova, z druhého konca našej krajiny. Večne kdesi zastrčený v knižkách a študuje, kým nezblbne. Je vysokoškolák a i keď sa sťažuje, že má málo času, celkom sa mu v škole darí. Nenosí Áčka, ale ako hovorí, niekedy motyka vystrelí. Teraz na konci skúškového máme čas, lebo Adnan dal poslednú skúšku, aj napriek tomu, že sme celé večery hrali „The Blast Strike“. Naskillovali sme sa v posledných týždňoch, bolo i voľno cez vianočné sviatky, takže času bolo až-až. My traja práve končíme strednú a všetci sme si dali prihlášku na vysokú v Milniciach, čo je pochopiteľné, lebo bývame v Horalkách pri Milniciach a do školy to budeme mať síce trošku ďalej, ale nie o veľa.

Tak som znova vzal moju výbornú pušku, ale pre istotu je vždy dobré mať nejaké granáty a automatiku. Teraz ma však zabili veľmi skoro a tak som nezískal dostatočný počet bodov, aby som si ju mohol dovoliť, čo mi to pekne skomplikovalo.

„Čerta chlapi, ja nemám na ganu.“

„Kašli na to, len choď pomaly na nich, ja ti potom hodím svoju.“

„OK.“

Tak som vyšiel z budovy a to ticho pre ňou ma dosť hnevalo.

„Kde sú Žltí?“

„Adnan ich striasol. Pozri vedľa naľavo, kde teraz stojíš.“

Zasmiali sme sa, až zarehotali. Bola tam obrovská čierna jama po dosť silnom výbuchu.

„Nehovor mi, že ich Adnan tak zlisoval.“

„Vypol ich jak vypínač.“

Získal som dôveru v Adnanove schopnosti a tak som sebaisto šiel dopredu. Modrá páska sa mi belela na pravom rukáve uniformy a merkoval som, kde sú Žltí a Zelení.

„A ktorí to boli?“

„Zelení. Majú stan rovno pri nás.“

„Ako trochu od veci to urobili, že tak blízko dáva niekedy tie stany.“

„No však, zase Žltí sú úplne kdesi na konci mapy.“

„To sú, ale tí smradi tu chodia ako na koláč.“

„Nenahekovali si oni tie jetpacky?“

„Myslíš, že našli skrýše so zbraňami?“

„No nám by sa hodil teraz vrtuľník.“

„Ved' práve. V 3.4 bol ten vrtuľník často, preto teraz v 3.5 je fakt raz za čas.“

„No počkaj, Mišo! S tými jetpackmi sa mierni. To by sme ich snád' videli.“

„Potom ako si vysvetlíš, že keď si dáš tú mapu, tak vidíš kde majú stan? A stále tu sú. Aha! Je dole!“

„Super. Keep it up.“

Takto sme hrali. Skákali si do reči, jednu chvíľu totálne ticho, len občas niekto popíjal kolu a keď bolo veľmi dlho, brali sme si zemiakové lupienky značky RicoSnack. Proste party hard gamerov. Už som sa dostal dosť ďaleko a už som si jedného všimol. Bol však veľmi blízko a rýchlo som radšej schoval za stenu opustenej prázdnej stodoly, bol som kedykoľvek pripravený hodiť granát a naraz... „To je debil! Číter jeden hnusný!“ a tresol pästou do počítačového stolíka. Ten idiot ma trafil cez stenu! Číter jeden!

„Kokos akýsi!“

„Šit i ja som dole,“ povedal Mišo.

Tryskáč zapol chat a píše: „To čo malo znamenať? Sme sa dohodli. Žiadne číty!“

„Mňa to baví lol.“

„Ešte sa smeješ?“

„LOL!!!“

„Mišo, si server, vyhod' toho chochasa, plíz.“

Stalo sa. Na čakačke Žltých tam bolo asi päť ľudí, takže bol hneď nahradený.

„Mňa štve hlavne, že teraz bude mať Adnan po vtákoch, keď po ňom ide jeden Žltý, čo ťa dal, Mišo. My musíme zase pol minúty čakať.“

„Napíš mu.“

Poslúchol a cez mikrofón mu povedal: „Ady, choď do budovy, ide na teba minimálne jeden Žltý.“

„V čase recesie našej vlády som čakal, že budú Plakínčania držať spolu, ale zdá sa že som sa mýlil,“ nadhodil Mišo.

„Fajne, ten napudrovaný kanárik zzhawwk je vyhodенý,“ nadhodil Tryskáč. „Ale je tu nejaký Stoklas30, to nie je náhodou ten vyskillený profík, proti ktorému sme hrali minule?“

„Ja mu dám! Tu máš!!“

„To si ho dal dole z jednej strely?“

„Motal sa okolo spawning arey.“

„Si dobrý.“

„Díks,“ konečne sa mi pošťastilo.

„Mňa tam teraz hodí,“ očakával spawn i Mišo, keď tu zrazu sa nám všetkým trom zobrazila správa, že naša vlajka bola zničená a Adnan chcípol tiež.

Akoby naraz sme všetci zahrešili.

Zrazu sa z repráku ozve Adov hlas: „Vy mrdky, to boli dvaja Zelení.“

„Jak dvaja Zelení?“

„Však išli spolu a dali dole Žltého.“

Nechali sme ich dohrať, Žltí sa nakoniec všetci štyria nahrnuli do stanu Zelených, ale predtým, nech sa stihli dostať na sto krokov k ich bunkru, nejaký šikovný Zelený, čo im ušiel, zničil nechránenú Žltú vlajku a bolo.

„Serieme na to, nie chochasovia?“

Mišo pozrel na hodinky: „To už je toľko? To by sme už mohli ísť spať.“ Boli tri hodín nadržanom.

Mišo napísal ešte správu, že uzatvárame server a že hra nebude obnovená, poďakoval sa za hru a po troch minútach sa server uzavrel, lebo i ostatní videli, že sa server vypína a preto ich sem nehodilo. Vypli sme server. Piatková party hard na chalupe mojich rodičov sa skončila. Povypínali sme všetko, čo sa dalo, ale dosť nám trvalo, kým sme zaspali, lebo Tryskáč bol našťvaný z toho, ako nás vypli a nechcel prestať o tom mlieť.

Nenápadne som sa k nej odzadu blížil. Vzala nožík, že prekrojí mrkvu do polievky. Avšak, trúbka moja krásna, všetko robí veľmi rýchlo a celkom zabudla, že ešte ani nevybrala hrniec. Zohla sa poň do skrinky. Keď si ale uvedomila, že ten hrniec s čmeliakom dala inde, otočila sa a ocitla sa v mojom objatí. Silno som ju chytil okolo pása. Ona to čakala, vždy jej to robím, takže sa nezľakla, ako prv.

„Čo tu chceš?“ nežne mi vravela do ucha.

Neodpovedal som, bozkával som ju na líce. Nechala mrkvu mrkvou, opätovala mi bozk. Ale potom sa mi šikovne vymotala a pokračovala vo varení.

„Dnes príď, prosím, načas.“

„Dobre, zlato. Pokúsim sa. Vieš, že prichádzam vždy o tretej.“

„A prosím ťa, nebuď zlý.“

„Vieš, že to sa nie vždy dá.“

Ako politik v Strane nie je vždy jednoduché rozhodovať o osude iných, ale čo mám robiť? Ak náhodou neodhlasujem, to čo odo mňa chcú, tak si môžem začať kopať hrob. Ani len dieťa sme si neurobili, aby sme mu náhodou nepokazili život. Kvôli zopár neopatrným rozhodnutiam zo svojvôle som už mal nemalé problémy. Ešte, že v Strane mám aké-také postavenie. To však nemusí znamenať nič. I tajomníka zahraničia Gregora Rama vyhodili pre nič. Poviem na rovinu – zarábam tisíce aj napriek tomu, že celkom nezastávam myšlienky mojej vlasti. Ale pre peniaze sa to predsa oplatí. Kto predsa zarába najviac v Davenportskej republike? Predsa politik! Čo ma je po tom, ako sa u nás politika robí? Takto fungujeme už dve generácie a nie je dôvod meniť to. Pokiaľ to tak funguje, je to všetko fajn – udávame sa, bojíme sa, všetko máme lacné, hotely sú prázdne, v hlavnom meste žije, kto na to má a na vidieku sa kradne, vraždí, vydiera... No a? Čo ma

je po tom. Vláda to tak chce. Vie, ako si držať ľudí nakrátko. Susedíme s dvomi krajinami. Stráženejších hraníc niet vo svete. Dokonca sa údajne nariadilo, aby sa hranice vyplnili vodnými kanálmi, aby to bolo ešte náročnejšie dostať sa z krajiny. Čo ma je potom. Budem ja tiež vydierať, však za to dostávam zaplatené. A žiaden politik nie je bez viny. Či u nás, či v zahraničí. Kradne sa všade. Ale len u nás sa pracuje na 130%!

Idem do roboty. Pracujeme i piatky i soboty. V nedeľu máme oddychový deň, ale ak sa rozhodnú tam hore urobiť deň štátnej práce, tak chtiac-nechtiac, musia do práce všetci. Minimálne jedna nedeľa v mesiaci je takáto. Áno, rok je dlhý 365 dní a ty, biedny človek, máš možno tak 30 dní na to, aby si si nejako oddýchol. Inak pracuj každý deň. Mne to nevadí. Ja sa správam v práci ako naše nové priemyselné umelé vlákna: nepretrhnem sa. Hm, keď som teraz tak zamotal do toho priemysel, spomenul som si, že ja ešte musím do Štátneho kozmického podniku. Pripravujeme nový kozmický koráb. Ten spred štyroch rokov sa nám pri prvom pokuse rozpadol na tisíc kúskov, ale podarilo sa nám tento „ojedinelý nepodarok“ prekrútiť tak, že ho zasiahla raketa z Plakínska. Máme tam totiž jednu skupinu, ktorá sa mala do tejto krajiny infiltrovať a použili sme ju. Plakínčania o ničom nevedeli, hneď to dementovali, ale stačilo to, aby sa rozbehla veľká protiplakínska kampaň. A o rok už znova pospolitý ľud

Davenportu o Plakínčanoch ani nechyroval. A aké to boli krásne, vykonštruované protesty! Ľudia museli prísť, vykrikovať protiplakínske heslá, aj keď nechceli. A my sme si ruky mädlili. Vedeli sme, že termín prvého letu nesmieme posunúť, ani keby to malo byť kvôli počasiu. Však náš prezident predsa vie ovládať počasie, on by pohl s mrakmi! A už mi išli na nervy pracovníci ŠKP, ktorí len lámali rukami a vykrikovali: „Toto nepoletí! Nie je to dokončené! Rozpadne sa na dráhe, keď ju budeme viesť na rampu!“ Oznamil som im našu verziu, strčil pár tisíc každému a bolo ticho. Teraz však sú na výbornej ceste. Prvé lety už sme absolvovali a teraz je potreba sa dohodnúť s vojskom o vyzbrojení takejto rakety, aby sme mohli (ale veľmi umne) urobiť nový naschvál Plakínsku. Však oni poznajú našu silu! Provokovať nás budú, my im dáme!

Z dúm ma prebral mobilný telefón. Ako obvykle ho mám nastavený len na vibrácie, ale pre istotu som sa schoval hneď do prvého vchodu, čo som videl. Bola to reštaurácia. Letmo som ochranke ukázal politický preukaz a už som prešiel dnu a vzal telefón.

„Haló?“

„Servus, Tabe, tu je Kirril.“

„Čau, Lil. Ako žiješ?“

„Poznáš to. Ten prepych mi lezie na mozgy.“

„Snáď žiješ v prepychu?“

„Všetci v tejto krajine, kamarát. Počuj, potrebujem od teba láskavosť.“

„Počúvam.“

„Po prvé, rád by som s tebou prejednal niečo o Hoteli Všetkých Davenportánov. Máme nejaké nezhody. Puru mi nechce povedať aké, ale myslím, že o tom ti dnes niečo povedia v robote, takže podrobnosti hľadaj tam. Iba vedz, že tam budem. Puru sa tváril veľmi vážne, tak neviem.“

„V poriadku. A to druhé?“

„Nezabudni na moju záležitosť.“

„Och, dobre, že si mi pripomenul. Dám to do poriadku, hneď, ako si sadnem za stôl.“

„Super. Ako inak?“

„Nesťažujem sa.“

„Nebodaj ti i to zakázali?“

„Ale nie.“

„Doma v pohode?“

„Tak nie každý deň je nedeľa.“

„Čo abstinuješ?“

„Také niečo.“

„Ako to? Taký kanec ako ty?“

„Nerob si zo mňa dobrý deň, lebo by som ti aj cez ten mobil mohol ublížiť! A prosím ťa prestaň, vieš, že na ulici nemôžem telefonovať.“

„Prečo? Bojíš sa, že ti niekto ten telefón ukradne? Nebuď hlúpy. Však vieš, že na to majú ľudia búdky. S telefónom ako máš ty sa predsa dajú robiť medzinárodné hovory.“

„Dočerta. Ešte ste tie stožiare nedali dokopy?“

„Chlapi robia, čo je v ich silách. Sľubujem ti, že budú hotové dozajtra. Možno už dnes večer budú znova slúžiť.“

„To rád počujem.“

„Nezabudni na našu dohodu.“

„Práve idem do kancelárie.“

„Tak čau, kanec.“

A tak sa znova prechádzam po uliciach Večného mesta a pozerám si, všetko, čo náš režim dosiahol. Všetko sa zdá byť v poriadku. Ľudia maskujú svoje utrpenie buď za kamennú

tvár alebo za úsmev. Všetko sa zdá byť v poriadku. Hotel Všetkých Davenportanov sa týči nad mestom ako obrovitý kolos, vzpínajúci ruky k mestu a všetkému, čo je nám sväté. I keď už dlhé roky tu nie je nič sväté. To slovo vymrelo s poslednou náboženskou sektou. V kancelárskej budove obďaleč končí moja krátka cesta. Údajne náš režim všetkých vyššie postavených ľudí ubytováva tak, aby nemali cestu okolo „zlých štvrtí“, čomu ale neverím. Sadol som si do otáčacieho kresla a otočil sa smerom k oknu. Mám výhľad priamo na hotel. Všetci v tomto meste majú naň výhľad! A hneď mi napadlo, že musím urobiť láskavosť priateľovi. Otvoril som spis s jeho problémom a nahlásil som jeho prípad ako prešetrový a udaného bude preverovať Bezpečnosť. To bude mať Lil radosť.

Mala som po dlhšom čase pocit, že sa mi konečne začína nový život, ale na ambasáde ma zmrazili. Doma ma nepustia. Neviem, kde došlo k akejsi „procedurálnej chybe“. Keď sa naštvem, tak celú ambasádu vyhodím do povetria a tiež poviem, že to bola iba procedurálna chyba! V tejto krajine platia celkom iné pravidlá, ako u nás. Daveni sú známi tým, že s nimi nemáme podpísaný ani mier a že obmedzujú i veľvyslanectvá krajín. Nedá sa odtiaľ vycestovať. Na to potrebujete zvláštny papier a podľa všetkého, dostane ho iba politik. Dokonca mi „poradili“, aby som sa

nezdržiavala v centre mesta, tam totiž musí byť všetko tip top. Ani pred budovou veľvyslanectva. Nič mi nedali. Celkom zaiste to ani neboli naši, ale miestni darmožráči. Po všetkom tomto by som si mohla povedať: Tak, tu končia všetky moje možnosti. Pretože tá ambasáda je jediné, čo v tejto diere drží kontakt s Plakínskym. Aj o tom veľmi často pochybujem. Ako som hovorila, možno to ani neboli naši. Táto republika je tak neznáma, že sa sem nedostane „len tak niekto“. Všetko je tu kontrolované.

Sedím si na konštrukcii mosta. Áno. Ako hovorím. Len tak do vetra. Niektorí sa pri mne zastavia a pýtajú, či chcem nebudaj skočiť. Most je vysoký asi 50 metrov a dlhý možno i pol kilometra, spája dve niekdajšie mestá do jedného. Keď ich ubezpečím, že nič také nemám v pláne, nechotne odchádzajú. Proste rozmýšľam, čo ďalej. Noc stráviť tu sa veľmi bojím. Večer môže byť toto mesto nebezpečné. A bojím sa tu. Cez deň nie. Ľudia určite nie sú nebezpeční, hoci ma trošku od toho odhovárajú početné uniformy, ktoré tu vidím. Vojaci sa však tvária, že ma nevidia. Som tu iba niekto, kto v podstate ani neexistuje. Desí ma to. Ale kam teraz? Ostanem tu? V noci to môže byť pre mňa problematické. Jednu horu problémov som zdolala a ďalšie ma ešte čakajú. Viete čo, darmo si nahováram, že som silné dievča, stačí, keď pred seba vystriem ruku dlaňou dole a keď vidím, ako sa mi trasie, chytá ma dávka úzkosti. Radšej si ruku stiahnem naspäť k

telu. Stále úpenlivo premýšľam, očami pretínam vlnky rieky bez mena. Je celkom široká. Určite širšia ako Patoka u nás. Možno je táto i dvakrát mocnejšia ako ona. Teraz ma však upútalo niečo celkom priam nemožné. Obzriem sa vôkol seba a potom znovu dole. Na vyššom brehu tejto rieky je niečo, čo sa podobá na technologickú hračku, možno funkčný telefón. Hlúpo si namýšľam, že sa niekde dovolám a tak naboso sa po nosníkoch mosta dostávam na nekvalitnú asfaltku a skúšam v tých pohľadoch hľadať cestu k tomu prostriedku dole. Železný most je strašne chladný. Asfalt bol už teplučký, ale veľmi nerovný. Veľa ľudí na mňa pozeralo ako na zjavenie, ale ja som mala plnú hlavu tej neznámej veci a spôsobil, ako sa tam dostať, keď nie som zvyknutá naboso vonku. Prežijem to. Hádam to bude stáť za to. Nech sa mi stane čokoľvek, niekto musí vedieť od nás, že som tu! Hlúposť na ambasáde, že ma ani nemohli ohlásiť mojej vlastnej krajine. Táto krajina je celá prevrátená naruby.

Vybrala som sa dole. Tá rieka vytvárala istotne riečne terasy. Napočítam ich celkovo štyri. Sú nevýrazné, ale je ich vidieť. Toto mesto nie je nížinné. Keby bolo, takéto niečo by voda hneď spláchla. Ešte raz sa letmo obzriem okolo seba a vidím napravo nejaké hory. Hm, možno tu kedysi bolo more, lebo jemne tie terasy vidím i na tej hore. Hm, zaujímavé, ako si toto pamätám. Ale iba som mykla plec a vybrala som sa k prvej najvyššej terase, kde som si všimla tú hračku. Nevie

presne odhadnúť, ako ďaleko odo mňa bola vzdialená, ale mne už odjakživa hovoria, že mám orlí zrak. A na to som patrične hrdá. Tiež mám dobrý čuch, zato slabý sluch a vplyvom tohto neplánovaného výletu veľmi málo rozprávam. Takmer nemám ani potrebu rozprávať. To je už degenerácia. Čo ja viem, čo ma čaká. Niekedy sama sebe neviem nič nahlas povedať. Aj na tej ambasáde mi ešte on pomáhal s výslovnosťou. Nejde o cudziu reč. Tú som ovládala, teraz mám problém i s materinskou. Ach!

Prešla som sa bosými nohami pod most a pokúšala som sa byť čo možno najmenej nápadná. Svah bol strmý a klzký. Keď som raz zle stúpila, mala som pocit, že ten chudák malíček si kúpil jednosmerný lístok do večných lovísk, ale ako v posledných mesiacoch, som si zahryzla do jazyka a nevydala ani hlásku. Samú seba začínam desiť. Pomáhala som si rukami a netrvalo dlho a podarilo sa mi dostať sa k tomu. Späťne pozerám na most. Je to asi päť metrov. Stála som na riečnej terase. Mohla mať asi meter pozdĺž toku, potom sa znova vinul dole svah a ďalšia terasa. Už ale omnoho užšia a menej viditeľná. Vzala som to do ruky. Keby som mohla, zvrieskla by som od radosti. Ale o menej než päť sekúnd mi došlo, že tu môžu mať rušičky. Ale mám aspoň nádej. Kiežby som si vedela spomenúť na nejaké číslo. Jediné, čo viem, je predvoľba našej krajiny: 0371. Ale

nebudem volať tu a teraz. Teraz určite, ale nie tu. Schovám sa.

Mobil bol predpotopný, zapla som ho, skontrolovala, či má signál, zistila som, že má. Ale baterka bola na tom horšie. Divím sa, že sa nevybila. Možno je tu len pár dní. K nabíjačke sa nedostanem, ale viem, kde by ma snáď nechtyla hliadka. Dúfam, že je tu slobodné aspoň vlastniť mobilný telefón. Vložila som si ho do vrecka, s obrovskou námahou vyliezla po brehu hore. Už som bola špinavá, temer ako v deň, keď ma našli. Preháňam. Mala som chuť ísť čo najďalej od hliadok a čo najrýchlejšie zavolať pomoc. Došlo mi však, že môžem si zavolať pomoc a keď sa teraz nenajem, tak príde zbytočne a ja tu umriem. Za posledné tunajšie peniaze som si kúpila dve vrecúška s obyčajným pečivom. Bolo celkom chutné a chrumkavé. Ostalo mi ešte šesť kúskov. Ešteže tu je všetko tak lacné. Odhodlane som sa pozrela na horu pri meste. Odlesnená, dúfam, že ľudoprázdna, hoľa. Za hodinku som hore.

Rozospatý vstávam z teplého hniezda a mierim do kúpeľne oholiť sa. Len prednedávnom som totiž prešiel z obyčajného na elektrický holiaci strojček. Predtým som totiž vyzeral, ako by som po holení spadol do ruží. Ten elektrický sa mi pekne prechádza po brade a lícach ako nová kosačka po tráve. Takmer ho necítim. Vlastne cítim len jemné šteklenie, akoby ma Rita budila do ďalšieho rána. Užival som si každé jedno holenie. Už som išiel poslepiacky. Rozjímal som, počúval som len ten istý monotónny zvuk strojčka.

Obaja účastníci výletu ešte spali. Tryskáč ležal rozvalený na posteli. Vždy som mal pocit, že keby som ho kopol do stehna, nič by necítil. No a Mišo stále spí na bruchu. Bolo dosť skoro ráno a ja som si sľúbil, že sa oholím, lebo by ma Rita ani nespoznala. Bola polroka na výmennom pobyte a chcel som sa jej páčiť. Vrátiť by sa mala už o dva dni. Veľmi sa na ňu teším, veľmi mi chýbala. Tento víkend však žijeme hrami. V nedeľu poobede odchádzame preč z chaty a v pondelok konečne príde moja vysnívaná. Keby tak nebola škola! Ale maturita mi dýcha na chrbát a teraz sa jej i tak nebudem venovať. Skôr mi pôjde o Ritu.

Je šesť hodín ráno. Vždy tak vstávam. Aj napriek tomu, že mám školu presne stodesať metrov od môjho domu. Vtedy väčšinou hrám hry a potom vezmem psa vonku. To je denná rutina. Každý deň. Som jeden z mála, ktorý nevyspáva doobeda a sám som na to pyšný. Teraz som však mohol kus ešte pospať, lebo som toho naspal veľmi málo. A spánkový deficit človeka vie pekne našťvať. Keďže zapínať počítač teraz bez tých dvoch je somarina a psa mám doma, tak reku, oholím sa. Pozrel som von oknom, pritom som dával pozor, aby som oboch nezobudil. Za oknom je nástenný teplomer. Je mínus sedemnášť stupňov Celzia. Mrzne vyše štyroch dní. Včera nasypalo ešte k tomu snehu ako za celú zimu nie. Oholím sa a pôjdem odhrabať sneh? Tak nie. Najskôr sneh, potom sa môžem rovno i okúpať, lebo sa určite spotím a zarovno sa i oholím.

Prezliekol som sa v kuchyni, aby som tých dvoch nevyrušil, vzal som si lopatu, čapicu, bundu a super pracovné rukavice a hor sa bojovať so snehom. Je fajn, že teraz nesneží. To by som sa cítil, ako hentí našinci na severe. Tam sa už snád' hľadajú navigáciami. Ale v horách je snehu vyše kolená.

Namastil som lopatu, aby sa mi ten sneh lepšie kĺzal a hneď som sa pustil do práce. Dosť ho za jednu noc napadlo. Viac, ako som očakával. Po sotva troch minútach som sa začal

potiť ako krava. Mráz štípal, naobliekaný som bol ako snehuliak a potil mi stekal po horúcom chrbte až do zadku. Dost' zlý pocit, ktorý vystriedal ten krajší, keď som po dvadsiatich minútach bol celkom so svojou prácou hotový. Bol som mokrý ako myš a hneď som vošiel radšej dnu do tepla. Tí trokli stále spali. Tak som štýlom robota vošiel do kúpeľne. Mal som tam pripravené všetky veci. Vošiel som do sprchy. Oblial ma blažený pocit. Tri atómy vodíka, kyslíka a vodíkové mostíky dokážu zázraky. Človek sa po sprche hneď cíti lepšie. Ach, až teraz som si všimol, že mám na ruke škrabanec. To bude určite z toho, keď som odhrabával pri plote a jemne sa mi tam zachytila ruka. Teraz to štípe ako sviňa, budem si to musieť obviazať.

Vypol som vodu a keď som vyliezol z vane, hneď moje oči hľadali nejakú vatú, alebo niečo podobného. Lekárničku mám i tak inde, čerta. Tak som sa nadávajúc obliekol do nových vecí a vyšiel z kúpeľne. Našiel som lekárničku v kuchyni a nejako som si to namazal akýmsi gélom, samozrejme že to začalo štípať ešte viac a mal som čo robiť, aby som ich nepobudil. Začal som akoby tancovať od bolesti, v tvári som mal výraz, ako by som stúpil na LEGO, štyrmi rýchlymi skokmi som sa presunul do obývačky a priložil si na tvár vankúš. Uf.

Ledabolo som si to obviazal a idem dokončiť už konečne to holenie, reku. Stále sa mi tie nové veci lepili na pokožku, lebo som sa nedostatočne utrel. Všetko robím len tak spolovice a narýchlo a potom sa čudujem, čo sa mi za podivné veci stávajú. To je u mňa celkom bežný jav. Ale ja som proste taký a zmeniť sa asi nezmením. Niekedy som bol veľký pedant, ale z toho vzišlo, keď som spoznal Ritu. Niekedy ma jej nevelká poriadkumilovnosť dosť hnevala, ale keď som prišiel na to, že je to pohodlnejšie, začal som byť i ja taký. Nie že by som to Rite vyčítal, ale nikto nie je dokonalý. A ja teda rozhodne nie.

Položil som svoj telefón v kúpeľni na priečku z kachličiek pod zrkadlom. Je to už starček, ale nedám na neho dopustiť. I keď som na hodine a vo vrecku mi začne vibrovať, mávam pocit, ako by mi začala vibrovať celá noha a chcela sa odpojiť od môjho tela. To je síce maličkosť, ale keď začne vibrovať vtedy, keď máme písomku, dokonale nahrádza zvonenie. Pravda, prehánam.

Vzal som si nový elektrický strojček, penu na holenie, ktorá už mierne z tej tuby vytekala spolu s vodou a poriadne nepenila a vodu po holení, čo smrdí ako Tryskáč, keď sa zabudne navoňať. Už som bol v polovici svojej práce, keď tu zrazu ten telefón začal vibrovať. Bežne by som sa ho nezľakol,

ale ten zvuk vibrácie na dlaždiciach bol nečakaný a strašidelný. Zo strachu som pustil ten strojček na zem. Spadol mi na nohu a poštekľil ma tam. Na nohách som štekľivý až strach. A k tomu som sa ešte aj pošmykol na podlahe a s rachotom spadla i príručná skrinka, ktorú som v rýchllosti považoval za poslednú slamku. Všetky fľašky od všakovakých čistiacich prostriedkov sa rútili na mňa. Pár z nich ma i zasiahlo. Nepočítam vôbec zapáchajúcu handru po chemikáliách, ktorá mi pristála priamo na nose.

To si niekto robí zo mňa srandu, pomyslel som si, len čo som sa spamätal. V rýchllosti som vstal, aj to som ešte stúpil na otvorenú tubu zubnej pasty. Vystriekol z nej prúd chemikálie, ktorá nám údajne čistí zuby. Oprel som sa o umývadlo a vzal ten telefón.

Všetko ide podľa plánu. Rakety sú pripravené. Posledný plánovaný test je o týždeň, potom sa vyberú astronauti. Celkovo licencovaných máme desiatich a na túto misiu postačí polovica. Nebudem prezrádzať nič. Bude to prekvapenie i pre Plakínčanov samotných. Haha!

Odviezol som sa svojim služobným autom k hotelu. Parkovacích miest pri ňom a pod ním je dvestopäťdesiat a dnes v čase, kedy v okolitých krajinách majú nával, tu je celkovo sotva tridsať áut. Vystúpil som, vzal kufrík a vošiel dnu. Na recepcii som ukázal môj preukaz a pani recepčná sa iba usmiala a ukázala na výťah. Tam ma čakal dôstojný pán, ktorý výťah obsluhoval. Áno, u nás toto remeslo ešte nezaniklo. Predsa každý potrebuje zamestnanie. Hore v najvyššom podlaží som už bol ako doma. Tam totiž smú vstúpiť len ľudia, ktorí v tejto krajine niečo znamenajú. Je tu celkovo jedenásť rokovacích miestností. Využívajú sa z toho celkovo tri. Hotel je prenádherný, ale už pomerne starý, pýta si rekonštrukciu. Všade v stenách je ešte azbest, hoci niektoré podlažia odvrchu už boli rekonštruované. Hotel je prenádherný, krajšie miesto neexistuje. Je to i najvyššia budova v krajine. Musíme sa predsa niečím pochváliť, ako nám v tejto krajine idú obchody! Aj keď z veľkej miery iba vnútroštátne. Ale kradne sa nám výborne. Žijeme si výborne.

V zasadačke 11 bolo celkovo sedem ľudí:- hlavný tajomník Rigo Aliante, v podstate sa o ňom dá povedať, že nie je budova v tomto meste, ktorá by mu nepatrila. Bol to šedivý 70-ročný chlapík, ktorý ale na to nevyzeral, dosť sa pestoval a povedali by ste, že má okolo 50. Potom je tu Mix Refford, chlapík, o ktorom je vo vyšších kruhoch známe, že žije s

dvomi ženami a pančuje alkohol. Ďalší je Adam Niehoff, vysoký predstaviteľ strany, najmladší a asi najrevolučnejší. Niekedy ho mám chuť zabiť, ako vchádza do neskutočností a chce vybudovať túto spoločnosť na báze totálnej rovnosti. Jedinou ženou je Stefe Lwanová, popravde si myslím, že ona je tu skôr z finančného hľadiska, lebo si vedie podrobné štatistiky o všetkom a ona odsúhlasuje operácie. Oplatí sa to, neoplatí? Potom je tu i Kirril Petrovič, môj blízky, ktorému sa temer podarilo emigrovať, ale po troch rokoch v base sa napravil. Je to tajomník pre propagandu. Aká náhoda, že? No a ostávajú ešte bratia Chúnovci, ktorých by som tu tiež nerád videl, sú to prašiví psi, čo sa nabaľujú na našej Strane a bohvie, čo robia. Vraj majú nejaký podiel vo vlastníctve tejto budovy, ale sú to protekční prašiví psi, ktorí sa priživujú na mene slávneho starého otca, budovateľa tejto krajiny. Vyhnal Plakínčanov z krajiny a založil svojbytnú Davenportskú republiku. Chlap s veľkým ch. Ale bol to i veľký ch, lebo vládol sám a všetkých svojich nepriateľov nechal postrieľať. Ten, keby tu bol, všetkých by nás zmasakroval príborovým nožíkom na pomaranče! Veľký chlap, nedal si po hlave skákať.

Pokúsil som sa tváriť prívetivo, podávali sme si ruky a tom okamihu prišiel on: veľký Kuno Chún. Ako vždy, vošiel do zasadačky ako posledný a znova s tou despoticky vyzerajúcou tvárou. Vysoký, plnoštíhly päťdesiatnik, bažiaci

po moci. Vždy hovorí kvetnato, ale veľmi často sa neskôr vymyká téme a vždy skončí pri tom, ako máme nenávidieť Plakínčanov. Dnes to urobí znova. A keď začne, nikto ho nesmie prerušiť. Sám si vyberá, s kým chce hovoriť.

Po pozdrave postavením sa ako v škole, sme si sadli a on začal rečniť. Ako inak, ani teraz sa nedržal témy, prečo sme tu: „Zdravím vás všetkých, priatelia! Buďte pozdravení ako vyslanci tejto krajiny pred samým Angarikom Chúnom, budovateľom Davenportu, večným prezidentom! On bol ten, čo vyhnal tých prašivých Plakínčanov a priniesol som nám do krajiny mier! On zastával myšlienku vzájomnej spolupráce a národnej zomknutosti! Ja sa vždy snažím o čoraz väčšiu participáciu vás, Strany, pretože dúfam, že moju dôveru nesklamete...“

Dosť to svojimi vyhláseniami preháňal. On je rečník. Po vyše desiatich minútach takéhoto motivovania Strany sme sa nikam nedostali, až kým si Rigo Aliante, sediaci vedľa neho, neodkašľal a nepodsunul akýsi spis. Kuno si to všimol, prebodol Alianteho pohľadom, ktorým by zabil desať detí na ulici. Ale hneď sa zatváril viac priateľsky a vravel: „Vďaka vám za váš čas, práve sa dostávame k veci, ktorú musíme prejednať.“ To trvalo, pomyslel som si.

A znova začal revolučným štýlom. Popravde, čakal som všetko, ale toto jediné nie. Ako krásne začal s tými Plakínčanmi! Ale ako hrozne pokračoval svoju reč! Kiežby som v tom momente nikdy nebol v tejto miestnosti! A hovoril to tak významne, ako by nám oznámil, že pristál na Mesiaci! Nebudem prerušovať a odcitujem jeho slová: „V tomto spise máte prehľadný rozpis prác v tomto projekte. Každý dostanete svoju časť spisu, v ktorom budú presné ciele, ktoré od vás očakávam. Tuto pán Aliante prišiel s veľmi dobrým návrhom, ako sa v celosvetovom meradle môžeme zbaviť vplyvu Plakínska. A týmto im môžeme bezprostredne vyvolať vojnu, ktorá spôsobí chaos v krajine a možno i občiansku vojnu. Táto by nám veľmi vyhovovala, pretože takto by sme ju vedeli zničiť zvnútra. Dostali by sme sa k jej prírodným zdrojom a možno ovládli i politicky. Samozrejme, táto akcia so sebou prináša isté riziko a úplné utajenie, kto chce odísť môže, pretože v opačnom prípade, ak tu ostane a všetko povie protistrane, bude popravený... nikto? ... Takto som si to predstavoval. Presne takto.“

Toto bola ešte tá „krásna časť“. Potom vzal žezlo konferencie Aliante: „Vážení! Plánujem postaviť obchodné stredisko na mieste terajšieho hotela, v ktorom sa nachádzame. Obchodné centrum, ktoré bude našou ikonou, istotne táto budova bude impozantnejšia ako tento hotel. Centrum, ktoré bude tak veľkolepé, že sa vám všetkým

zakrúti hlava. V tejto budove bude naše centrum pre plakínske veci. Predpokladám, že táto akcia vyjde a my pod rúškom pomsty môžeme vyhlásiť vojnu Plakínsku.“

„Ako to urobíme?“ opýtala sa Stefe.

„Necháme túto budovu padnúť pred zrakmi celého sveta a vinu hodíme na nich.“

S týmito slovami sa už začala debata a mne začalo byť zle. Bolo to povedané na môj vkus až príliš priamočiaro. Opozícia je zruinovaná.

Vodca to spresnil: „Bude to divadlo, akému nebude páru.“

Aliante presne vysvetlil, ako to bude prebiehať: „Je to naplánované takto: Šiesti falošní Plakínčania unesú lietadlo...“

„Lietadlo?“ Kirrilovi až zabehlo. Na to začal každý čosi šomrať, až kým to nezastavil rezolútnym gestom sám Vodca.

Aliante pokračoval: „O nič sa nebojte, nebude skutočné. Naši programátori vedia sfalšovať videozáznamy. Tie najvydarenejšie zábery budú neustále premietané v Štátnej televízii a vie o tom i samotná televízia. Majú pripravených ľudí, ktorých zaúčajú, aby presne hovorili našu oficiálnu verziu. Jednoducho narazia s lietadlom do budovy.“

„Ale to by nemali šancu,“ namietal Kirril, „lietadlo, nech by letelo akokoľvek rýchlo, neprebúrало by sa budovou. Na to nie je pevné. A nespôsobilо by jej pád.“

„To nevadí. V čase nárazu sa spustia príslušné výbušniny v budove.“

„Chcete mi povedať, že sedíme na výbušnине?“

Nemohli sme odporovať. Bolo ticho ako pred búrkou.

„Presne tak. Sú na každom podlaží, pretože ako vravíte, lietadlo na to nestačí.“

„Viem presne, ako to urobíte,“ zamiešal som sa do toho i ja, „aby padla iba táto budova, spustia sa výbušniny po podlažiach jedna po druhom,“ a ukázal som im to i rukami, „bum, bum, bum, bum,“ a vystretou dlaňou nadol ukazujem, ako to bude vybuchovať, zhora nadol.

„Presne tak. Odkiaľ toto viete, Tabe?“

Strácal som farbu. Navonok som bol pokojný, ale vedel som, že toto je úloha, ktorú NESMIEM splniť.

„Už sa to raz stalo. Ale nie tu.“

„Haló?!“

„S kým hovorím?“

Zase som takmer zvrieskla, podarilo sa to!

„Ahoj.“

„Ahoj. S kým hovorím?“

„Pardon. Volám sa Daisy, volám z Davenportskej republiky, prosím, pomôž mi.“

Odkošľal si.

„Prosím, neskladaj! Je to pravda.“

„Moment, voláš z Davenportu?“

„Áno.“

„A to ti mám akože na to skočiť?“

„Prečo?“

„Odtiaľ sa dá volať jedine s mobilom, pokiaľ viem. A medzinárodné hovory by mali byť zakázané.“

„Fakt?“

„Fakt.“

„Našla som ho.“

„Tam nemáajú telefóny iba tak pohodené.“

Stratila som nervy a zvýšila som hlas. „To mi je jedno. Proste som našla mobil a zavolala prvé plakínske číslo a ty mi odmietaš pomôcť.“

„Dobre, tak ako chceš pomôcť? Si v krajine, v ktorej niet pomoci.“

„Na našej ambasáde ma iba odbili, nechcú mi pomôcť. Chcem iba, aby si sa na mňa opýtal u nás v Plakínsku. Len nech ma odtiaľ dostanú, ale nech nekontaktujú davenportskú vládu, lebo ma budú hľadať skrz toho, že teraz volám. Nech tu nejako zataja,“ nevedela som si rady, a tak som radšej všetko rozpovedala hneď na rovinu. Je možné, že toto je môj prvý a posledný telefonát z Davenportu. Chvíľu bolo ticho, keď sa neznámy ozval: „Počkaj, nadiktuj mi svoje osobné údaje, napíšem si ich, aby si to mohli overiť.“ Chvíľu šramotil, bolo počuť ešte nejaké hlasy a potom sa znova ozval: „Hovor.“

Iba som sa usmiala. Nevyzeral, žeby ma bral vážne, ale aspoň oznámi všetky moje údaje našim domov. Ale všetko musí prebehnúť v utajení. Viete si predstaviť, žeby sa to neutajilo? Išli by po mne i títo domáci, za to, že som volala odtiaľ. Možno by ma pokojne mohli zbaliť, keď nie za hovor, tak za možnosť, keby som chcela predať telefón inému, aby mohol volať. Ale to neviem a riskovať nechcem. Človek si

všetko musí dokonale premyslieť, keď chce niečo robiť v takomto rozsahu. Určite to chcem urobiť potichučky a nie nahlas, urobiť zmätok v celej krajine, jednej ani druhej. Problém bol ten, že odtiaľ som sa dovolala snád' až na desiaty raz. Nepamätám si žiadne číslo v núdzi.

„Máš to?“ po tom poslednom incidente mi vynecháva pamäť, tak som si údaje odčítala z občianskeho.

„Mám.“

„Iba sa opýtaj niekde na polícii alebo kde chceš...“

„Keď vydržíš, možno by som ti na internete vedel zohnať číslo priamo na Ministerstvo zahraničných vecí.“

„Myslíš, že je na to čas?“

„Počítač naštartujem za pár minút.“

„Neviem, či mám toľko času.“

„Ale prosím, neodpájaj sa.“

„A kdeže si?“

„Volajú to tu Večné mesto. Dosť divný názov pre mesto.“

„Ale je hlavné. Dobre, pokús sa tam ostať.“

Zamrazilo ma. Po ceste, ktorou som vyšla na túto horu, vychádzajú traja ľudia.

„Musím končiť. Ak zavolám, bude to zázrak.“

„Nie!“

„Zbadali ma. Vidím vojakov.“

Zložila som a schovala moju spásu do tých nohavíc. Neznášam ich. Sú hrozné a podľa domácich dokonca „poburujúce“. Vojaci si ma všimli. Bola som jemne nervózna, ale nedala som to na sebe veľmi zdať, tvárila som sa, že ich nevidím. Načo utekať? Keby mi našli i ten telefón, tak čo spravia? A smú robiť prehliadky len tak? Pokiaľ viem, tak môžu len ak sa niekde v okolí stal nejaký zločin. Niečo si šepkali. Tvárila som sa, že sa dívam do mesta. Vojaci sa pomalým krokom vybrali za mnou. Sledovať ma určite nesledovali, čo by zo mňa mali, hlúpo si namýšľam. Predo mňa sa postavil taký vysoký chudý chlapík, čo na ňom vojenská rovnošata visela ako na vešiaku. Premeral si ma a nahlas sa pozdravil s rukami za chrbtom.

„Dobrý deň.“

„Zdravím vás.“

„Môžem si vypýtať občiansky preukaz?“

„Ale no zaiste.“

Vybrala som ho z druhého vrecka. Opatrnosti nikdy nie je dosť. Hneď ho prekvapil iný formát. Študuje ho.

„Cudzinka,“ hovorí tým dvom. Otočím sa mu bokom, hľadím na mesto.

„A môžem vidieť i vaše potvrdenie o pobyte?“

Rada by som ho vyfackala, ale iba som sa na neho chladne pozrela, ani brvou nemihnúc: „Nemám ho.“

Ostatných dvoch prešiel mráz po chrbte a ten, čo stál pri mne stuhol ako sviečka. Hneď však nabral falošnú odvahu a meravo, ale s dávkou hnevu v hlase vyrapotal: „Ako to? To tlačivo sa predsa vyplňuje už pred hranicami. Ako mám potom vedieť, kto ste a čo tu chcete?!“ Teraz som sa na neho pozrela s dávkou pohrdania a dosť jasne som mu dala najavo, že sme sa spolu v karty nehrali: „Opýtajte sa pána Berkmansa, či ho vypisoval za mňa. Ó, vlastne, ani sa ho nespýtate, lebo je už po smrti!“

Urazil sa. „Ako si dovoľujete takto hovoriť s príslušníkom vojenskej stráže?!“ osopil sa na mňa ako para z hrnca.

„Popravila ho vaša vojenská stráž. Porušoval vaše zákony o otrokároch.“

Nepotreboval viac. Jeho zrejme podriadení, pochopili, že ich veliteľ stúpil vedľa. Veliteľ stále penil ako pes, až kým

ho nepoklopil jeden podriadený a nepošepťal mu čosi do ucha. Ech, ako slabo počujem! Ale to vôbec nevádi, pretože hneď som poznala obsah tejto výpovede. Hneď zmenil tvár na viac prívetivejšiu, zasalutoval a odpochodoval ako kohút na smetisku. Takže takýto poriadok majú v tejto krajine! Informovanosť je zrejme ich hlavná priorita. Nečudujem sa, tu zamlčia všetko všetkým. O dôležitých veciach sa informujú iba nejakí predstavitelia a obyčajní ľudia nemajú potuchy, čo sa deje za ich oknami. Alebo iba pánu nebolo meno Berkmans známe. Hoci o ňom veľmi dobre vedeli, ale ktovie, ako to celé dopadlo. Viete čo? Ani to nechcem vedieť. Oslobodený otrok je v tejto krajine nečlovek.

Teraz však musím vymyslieť nový plán. Čakať? Vari sa to oplatí? Natrafila som ja na toho správneho človeka, ktorý mi naozaj pomôže, alebo si to nechá pre seba a nechá ma tu zhniť v tejto špine? Tak to hádam nie. Hlas mal dosť hlboký, u mužov je ťažko rozoznať vek, mohol to byť nejaký starší chlapík, ale spôsobom reči to skôr vyzeralo na nepľnoletého Plakínčana, ktorý zožral všetku múdrosť sveta a ide ma poučovať. Takého spojenca som síce nechcela, ale úplne bude stačiť, ak nejako diskkrétne vysvetlí situáciu našim úradom a povie im, aby sme nejako obišli túto krajinu. Čakať? Zdá sa, že po tom všetkom som sa v tejto spoločnosti zaradila medzi „nedotknutých“. Síce je to dobré z dôvodu, že nemusím mať

pri sebe nejake stupidne tlačiva a podobné byrokratické sprostosti, ale i veľkú nevýhodu: Každý na mňa kašle.

Pokoj, Daisy, vravím si. Dost som už v duchu nadávala na všetko. Takto sa predsa nepoznám. Nemôžem povedať, že idem bojovať, na to nemám ani meč, ale nevzdám to. Niečo vymyslím. Čo mi môže zmiznúť, keby ma okradli? Mobil a občiansky. Kým som vyliezla na ten stupídny kopec, prišlo mi niekoľkokrát zle a zjedla som všetky zásoby. Sčasti preto, lebo nemám kondičku, respektíve, moje pohyby si odvykli od niekedy mnou milovanej turistiky, ale hlavne zo strašných spomienok, ktoré som tu zažila a na slastné spomienky na domov a tá turistika mi to všetko pripomenula, ako mi to všetko hrozne chýba. Takže hodinový pochod trval tri hodiny. Napadlo ma, že by som možno ešte skúsila zavolať na to isté číslo. Išlo ma poraziť, keď som zistila, že telefón kompletne stratil signál. Napriek tomu, že celý čas, čo som volala mal tri paličky signálu a teraz vypadol nadobro. Dole pri moste mal jedinou paličku baterky. Žeby opravovali rušičky signálu a teraz...

Zahrešil som. Tryskáč na mňa rozospato pozrel: „Prečo si nedal i mne?“

„Čo?“ podráždene som sa opýtal.

„Trávu. Vyzerá to tak, že ti načisto preskočilo.“

Počítač som mal zapnutý, dal som do vyhľadávača „predvoľby krajín“ a keď mi vysypalo rôzne čísla, ešte sme spočítali, koľko číslíc je v pamäti môjho telefónu a odrátali si počet čísel, ktoré vzišlo ako predvoľba a skontroloval krajinu, temer ma zamrazilo.

Mišo na mňa pozrel rovnako vydesene: „Tak čo sa stalo?“

Dal som mu telefón do ruky: „Nejaké dievča mi práve volalo z Davenportu.“

Obaja ostali zarazení. „Nemožné,“ vychrlil Tryskáč, „a bola to Plakínčanka?“

„Tu mám jej údaje. Vraj tam nemá čo robiť a ambasáda jej nepomôže.“

„Načo tam šla?“ vravel Mišo.

Tryskáč a ja sme sa pozreli zarovno na neho: „Dobrovoľne tam asi nešla.“

Miša prestrieklo: „Boha jeho.“

Chvíľu sme mlčali, vymieňali si pohľady.

„Vraví sa, že odtiaľ nikto živý nevyjde. Pamätáš si, čo sme sa učili o našich vojakov, ako tam uviazli pri jednej misii v roku 263? Do Plakínska prišli už iba v truhlách.“

„Nerob z komára somára. Je to mladé dievča, určite nie je v armáde. Ale zaujímalo by ma, kto ju tam odvliekol a prečo.“

„Môže to byť obchod s bielym mäsom. V tej krajine je to úplne bežné.“

„Alebo žeby bola nejaká známa dcéra drogového dílera?“

Dožrali ma. S takými odpoveďami nech idú doriti. Teraz o tom nesmieme debatovať.

„Mrdky. Je potreba v prvom rade upovedomiť ministerstvo zahraničných vecí alebo koho, čo ja viem? Filozofovaním jej nepomôžeme.“

„Ale nemôže to byť obser? Však z Davenportu sa nesmie volať do cudziny.“

„Aká bola predvoľba?“

„Aj tá sa dá obsrať.“

„Ser na to. Musím tomu prísť na koreň.“

„Ty sa furt splašíš.“

„Ako splašíš? Ja zavolám na Ministerstvo...“

„Ser na Ministerstvo. Ak je v krajine, kde nemá čo robiť, tak volaj na políciu v Železnej. Určite je evidovaná medzi nezvestnými.“

Konečne nejaký konštruktívny nápad, poviem si v duchu. „Ale keď zavolám na políciu, tak vieš, môžem zaťažovať zbytočne linku.“

„Ako myslíš.“

Po akejsi dlhšej odmlke sa tam predsa len ktosi ozval, pozdravil som sa.

„Môžete mi poradiť, čo mám robiť?“

„Nech sa páči, aký máte problém?“

„Volám z dosť zvláštnych pohnútok: Nieкто mi práve pred chvíľou volal, že sa nachádza v Davenporte a že potrebuje pomoc.“

„Je z Plakínska?“

„Samozrejme. Nadiktovala mi i svoje osobné údaje. Je z vášho mesta. Dosť sa divím, pretože odtiaľ sa telefonovať

nedá, ale keď som si pozrel číslo, zistil som, že predvoľba sedí.“

„V poriadku. Nie ste v žiadnom vzťahu?“

„Nie.“

„Stačí, ak mi povieť meno. Čo vám ešte vravela?“

„Adresu, dátum narodenia a číslo občianskeho.“

„Výborne, to postačuje.“

„Volám len preto, či to je možné, aby mi ktosi volal práve odtiaľ...“

„Áno, chápem. Je možné, že sa dostala k telefónu a vyťukala prvé číslo, čo jej napadlo a použila plakínsku predvoľbu.“

„Tiež si myslím. Volá sa Daisy Goldbergsová.“

„Moment.“

Spojovateľka bola ticho asi pol minúty, keď mi potom zahlásila do telefónu: „Ešte mi skúste povedať číslo občianky?“

Zahlásil som jej ho.

„Môžem vám potvrdiť, že táto osoba je vyše mesiac medzi nezvestnými osobami Plakínska.“

Vyschlo mi v hrdle a oblial ma studený pot. Neklamala mi.

„Žiaden obser.“ hovorím Mišovi.

„Čo prosím?“ ozvala sa spojovateľka, či úradníčka? V našej krajine sú všetky ministerstvá prepojené a tak to bolo v podstate jedno, kam sa dovolám. Predchádzajúca byrokracia je už minulosť. Plus Plakínčania sú takmer blázni do hľadani svojich stratených blízkych, najmä v Davenporte.

„Ále nič.“ cítil som sa nahovno.

„A čo vám ešte hovorila?“

„Dlho sme sa nebavili, iba trvala na tom, aby ste ju odtiaľ nejako dostali, ale tajne. Nevieam, o čo ide, ale musí to byť vážne.“

„V tejto krajine je telefonovanie mimo krajinu zakázané a takto by na seba upozornila.“

„Áno. Ale prečo jej nemôže pomôcť naša ambasáda?“

„Naša ambasáda v tejto krajine oficiálne neexistuje.“

Takže ambasáda je nastrčená, aby získavala informácie o Plakínčanoch? To by bolo apolitické! Už som mal na jazyku otázku, ako je to možné, keď mi telefonistka zahlásila, že s touto krajinou nemáme ani len diplomatické styky, ale že v

tejto situácii by ani ony nepomohli a samotní Davenportčania nás označujú za nepriateľov ich štátnosti a preto žiadne diplomatické styky nie sú, hoci bolo hneď niekoľko pokusov.

„Viete mi ďalej povedať, čo s ňou bude?“

Vzdychla. „Môžem Vám zaručiť jedno: Informujem o tom svojich nadriadených a keď sa niečo zmení, môžem vám spätne zavolať na toto číslo?“

„Určite. Budem očakávať ďalší hovor.“

„Ak to bude dostatočne vážne, bude dokonca v určitých prípadoch nutná vaša prítomnosť na Ministerstve. Celkom vážne. Ako jediný máte o nej nejaké informácie.“

„Až tak toho veľa neviem.“

„Uvidíme, čo sa dozvieme.“

Podakoval som a zložil. Keď som toto všetko povedal obom, ostali prekvapení.

„To nemôžeš myslieť vážne, Rikard.“

„Myslím. Každé jedno slovo.“

„A to som si myslel, že Plakínsko je málo liberálna krajina.“

„Vieš, že u nás je to ešte dobré v porovnaní s nimi.“

„My sme málo liberálni kvôli tomu, aby sme neskončili ako minulé vláda. Keď dovolíš ľuďom príliš veľa, začne sa proces degenerácie.“ začal filozofovať Tryskáč.

„Čo za sračky to vypúšťaš z úst?“

„Ak je štát „správny“ tak nemá problém s ľuďmi, ktorí sa nechcú prispôbiť. Zlaté pravidlo je: Keď chceš s vlkami byť, musíš s nimi žiť.“

„Otázka je „správneho štátu“. To je irelevantné.“

„Nič nie je ideálne. Ani ten náš štát. Ale tu základ, uvedomiť si svoju štátnosť. Stať si za svojou vlajkou, žiť pod jej ochrannými krídlami, nežiť v skrivodlivosti, ale v práve. Dosiahnuť sa to dá. Ale to človek musí zabudnúť na zneužívanie moci na ovládnutie krajiny. To sa dá dvomi spôsobmi: dať im najavo, že oni sú „iba“ pospolitý národ, alebo im navrávať, že môžu čokoľvek, dať im kopec slobody, ktorá im bude i tak nahovno, lebo všetky ich tajné operácie na ovládnutie krajiny predsa len terorizujú vlastných ľudí. A ľudia, za falošnou nádejou a strachom o vlastnú slobodu si nechajú ukrajsť z tej vlastnej pod zámienkou prinávratenia istoty. Nie je to choré? Myslíš, že sa u nás toto nerobí? Štát má slúžiť občanom, nie občan štátu. Ale myslím, že nám to môže byť jedno, keď ty v pohode zarobíš, koľko potrebuješ na to, aby si dôstojne žil, nie z úst do úst. Keď môžeš vyjsť na ulicu a usmievať sa? Vieš, že si v bezpečí. Keď študuješ a vieš, že to, čo sa naučíš, či administratívu, alebo len obyčajného

zametača je v podstate jedno, lebo každé zamestnanie je dôležité. A ešte niečo: Museli ste dakedy niekto z vás alebo z vašich rodín brať pôžičky?“

„Pôžičky? Však nás učia v škole, že pôžičky nie je ideálne riešenie. Dokonca som počul, že za pár rokov by to už malo byť trestné.“

„No vidíš a v niektorých krajinách ich ľuďom nanucujú.“

„To nemyslíš vážne!“

„Jasné, že propaganda im to nedovolí hovoriť o tom nahlas. Podmanila si ich reklama.“

„Aha, chápem. Chceš mi povedať, že tí ľudia sú vlastne tak bohatí, že sú vlastne zapredaní a v podstate veci nevlastnia od začiatku?“

„Nie všetky, ale v podstate máš pravdu.“

„Nechcel by som ich na ich mieste.“

„Videové kompozície?“ strácal som v tej prednáške prehľad. Hovoril akýsi videotechnik, ktorého pozvali na konferenciu a už asi dvadsať minút tliachal do vetra. „Presne

tak. Nie je to nič zvláštne. V skratke vám to vysvetlím: Základom je v reálnom čase dať dokopy dve videá. Dnešná technológia dokáže, že to čo vidíme, môže byť pridané; základom je pracovať vo vrstvách. V podstate je jedno video preložené nad druhým. Jedno video však musí byť transparentné, to znamená bez pozadia. V tomto prípade majme video s trojdimenzionálnym modelom lietadla a druhé reálne z helikoptéry. Video s lietadlom umiestnime tak, akoby mierne zarotovalo o pár stupňov, rozostríme ho, upravíme veľkosť, aby cez mierku sedelo a animujeme ho. Ale napriek tomu by to vyzeralo, akoby lietadlo preletelo cez budovu, preto je potrebné použiť masku. Čiže mu postavíme akoby stenu, ktorou vlastne zmizne z obrazovky. To je však nemožné. Lietadlo by sa zastavilo pred budovou a to my nechceme. Preto to urobíme takto: jednu vrstvu videa budovy necháme tak, druhú takú istú už upravíme, zmažeme oblohu a použijeme masku v reálnom čase. Môžeme nakoniec i lietadlo mierne spomaliť, akoby to vyzeralo, že spomalilo nárazom. Nikto to nespozná. V podstate základné veci pri videovom kompozitovaní v reálnom čase sú tieto základné podmienky: statická kamera, čiže žiaden zoom, ani panoramatický pohľad, respektíve naklápanie, potom vysoký kontrast medzi budovou a oblohou, čo je zaručené, pretože budova je tmavá a teraz je vhodný čas spustiť to ráno, kedy bude svetlá obloha, najlepšie slnečné ráno, potom sa lietadlo smie pohybovať iba vo vrstve s oblohou, náraz musí byť

schovaný, preto musíme takto i ukryť tie zábery a tiež nesmieme použiť žiadne tiene. Jedine tak to bude možné.“

„A čo ľudia? Predsa kameru mať smú.“

„O to sa nebojte. Tieto dáta pozbierame a zničíme. Aby to však nebolo podozrivé, tak máme technikov, ktorí budú pri budove a budú ju snímať. Čiže tieto „domáce“ videá v podstate budú potom editované.“

Akoby to čítal z brožúry. Z tejto technológie mi je zle. Táto otázka ani nemala zaznieť. Aj keď ju chceli položiť všetci, lebo vyzerali ako tesne pred smrťou: „Prečo to musíme urobiť?“ nakoniec sa niekto predsa len odvážil. Na to sa ozval Aliante: „Presne pred deviatimi rokmi sme našu budovu poistili na päťsto miliónov proti teroristickým útokom.“

To vážne?!

„V banke v zahraničí. A nie je to plakínska banka, aby to znova nebolo podozrivé. Viete, ak sa hovorí, že sa to nesmie, my to smieme. Hovoríme vecne, vážne a pravdivo. Ľudia to nemusia vedieť.“

To nemusia, ale takto na rovinu predsa nikdy nehovorili! Inotaje a metafory si nechali v zásuvke so špinavými ponožkami. Keď sme povedali „nech bobry

nevylezú na strom“ bolo tým jasne povedané, aby na to ľudia neprišli. Keď sme povedali „prines žene vankúš“ bolo tým jasne povedané, aby boli ľudia umlčaní. Proste medzi nami boli rôzne slovné hračky a inotaje, ktorými sme sa dorozumievali a pritom sme nič neprezradili nepovoleným osobám. Bola to naša tajná reč. Táto priamočiarosť, „vletíme lietadlom do budovy“, sa mi nepáči. Jednak, že to nie je nejako premyslené. Proste vezmeme niečo veľké, je jedno, že je krehké a vpálime do budovy. Ako maskovací efekt to postačuje. Ale ak bude výbuch náloží silný, tak bude viditeľný i na miestach, kde lietadlo nenarazilo. To ma desí.

Budova nie je nejako krásna, vysoká je iba nejakých dvesto metrov a vyše štyridsaťpäť poschodí, isto to neviem, má tvar obyčajného kvádra. Je postavená ale celkom z čo možno najtmavšieho materiálu, preto je takmer čierny a priečky medzi oknami spolu s oknami tvoria pravidelnú šachovnicu. Iba na streche je takmer nepatrná kupola. Tá je vraj kvôli tomu, že Angarik Chún tam často večeral a jeho najväčšie plány na získanie moci vznikli práve tam. Symbol našej moci. A my sa tohto hotela máme zbaviť. Hm, keď ale povieme ľuďom, že to boli Plakínčania, pochyťí ich amok. V televízii určite. Vodca si už určite trénuje rečnícky prejav po fingovaných útokoch. Ale to ma teraz nezaujíma. Teraz prekročil hranice. Prehnal to. Veril som tejto krajine, jej falošným nádejam do budúcnosti, ostatní žili pre nás, mali sme

sa dobre. Budeme sa mať i potom dobre, ale vo mne to vzbudzuje obrovský nepokoj. Nevieť to opísať. Nikdy som také čosi necítil. Mám pocit, že s tým MUSÍM niečo spraviť. Áno, pospolitý ľud sme využívali, ako sa dalo. Povedal by som, že sme ho žmýkali ako pomaranč a šťavu vypili. Ale myslím, že teraz ideme odšťavovať pomaranč s kúskami azbestu.

Porada sa po dlhých naťahovačkách nakoniec skončila. Je mi z toho zle. Čo sa to so mnou deje? Predsa takéto rozhodnutie je rozhodnutím Vodcu. A to musím rešpektovať. Lenže teraz zašiel príďaleko. Ako poistný akt je to výborná lešť a Vodca nám sľubuje nemalé odmeny z tejto päťstomiliónovej koristi. Toto však prehnal. PREHNAL, PREHNAL, PREHNAL!!! Nie, ja toto nevydržím! Nech ma zabijú, toto nesmiem dopustiť. Aby som svojím podpisom na konci toho zdrapu papiera podpísal ortieľ smrti tisíckam ľudí, to radšej pôjdem sám! Ale určite to dám niekomu vedieť... Znova na zamrazilo. Ak teraz nebudem držať hubu a vytáram to prvej osobe, čo stretnem, nájde si ma tajná polícia a mňa i manželku uväznia a ktovie čo ešte...?! Kristine! Ja ju nesmiem ohroziť! Tajní si nájdu čokoľvek, aby ťa dostali do basy. V pohode zavrú celú rodinu, len aby bolo niečo utajené. No, ak si to tak vezmem, my si žijeme na vyššej nohe, ako ostatní pospolití. Takže myslím, že cez rôzne známosti by som vedel moju milovanú manželku preniesť cez hranice.

Aspoň na pár týždňov, aj keď len na dovolenku. Emigrovať je temer nemožné, až také páky na to nemám, hoci by som sa mohol opýtať ešte jedného priateľa, šialeného Zavreka Durivinca. Pomáhal mi raz emigrovať a dopadlo to hrozivo: stratil ruku. Faktom však je, že Zavrek je šedá eminencia Prihraničnej polície. Paradox. Zase. Tých je naša krajina plná. Ale či mi Zavrek pomôže s ochranou manželky... Viete, stojím pred ťažkou otázkou: Ochrániť si životnú partnerku, ktorú tie roky nadovšetko ľúbim, ale nepriamo zabiť tisíce vlastných občanov, aj keď ich mám v zadnej časti tela? Ochrániť tisíce nevinných, alebo ohroziť jediného človeka? Tak čo?

Nevydržal som a len čo skončila porada som sa zbalil a zmizol čo najrýchlejšie z hotela preč zamyslený. Idem po uliciach temer poslepiacky, nič som nevnímal, ani vône, ani zvuky, ani cestu, keď tu zrazu do niekoho nechtiac vrazím a knokautujem ho na chodník.

Asi pred hodinou som sa rozhodla, že pôjdem dole. Neviem, koľko je tu hodín, možno bude okolo jedenástej, možno poludnie. Mihnem okom smerom k slnku a všimnem

si, že nie je úplne nado mnou. Dvanásť ešte nebolo. Tu hore mi nikto nepomôže. Nemyslím si, že mi v meste nikto nepomôže, keď o to pekne nepoprosím. Nenaparujem sa ako žehlička, ale tuto v tejto krajine som málo dievčat videla krajších ako ja. Žeby tu platilo nejaké pravidlo, ako majú ľudia vyzerat? Príde mi to ako príliš absurdné. Aj keď som videla nejakú peknú ženu v tvári, väčšinou mali na sebe handry, ktoré buď prežili tri módné trendy alebo vojnu, alebo mali na hlave čiru pohromu. Fakt. Nerada sa vychvaľujem, ale vraj som krásna, to mi tu hovorili. Niekedy tomu i verím. No teraz vyzerám dosť zle. Som spotená, unavená, zničená. Prechádzam sa mestom, ale zisťujem, že tuto ťažko nájdem pomoc. Je mi fakt nanič.

Keď si všimnem, ako sa po bočných uličkách schovávajú vyhladovaní ľudia, viac ako ja, príde mi ich ešte viac ľúto. Ale nemám im ani len čo dať. A ľudia, ktorých som zastavila na ulici sa buď tvárili, že ma nevidia, alebo iba odvrkli, jeden chlapík, ktorého som tiež takto oslovila mi taktne vysvetlil, že ak by mi mal pomôcť, musel by pomôcť celej krajine. Došlo mi. Nikto mi nepomôže. Prečo? Sú na to zvyknutí. Ľudia vedia, že v tejto krajine sa vždy nájde niekto, kto sa má ešte horšie. A na to nie sú podmienky. Mám pocit, že tí úbožiaci ani nesmú vyjsť zo svojich domov a že „obyčajní“ ani len nesmú k nim. Žijú takto segregovaní. Napriek tomu tu nie sú žiadne múry. Myslím fyzicky, z

kameňa alebo betónu. Toto ma ubíja. Už som v centre a cítim, že by som snád' mala ísť do týchto „zakázaných štvrtí“. Ja som predsa tiež nedotknuteľná. Nebudem mať nič, ale to nemám ani tu, ale určite si títo úbožiaci vážia život viac ako títo skôr umelo napudrovaní ľudia, ktorí smú prechádzať centrom mesta. Boli by iní, ak by nemali toľko zákazov a príkazov.

V celkovej temer už agónii som si už sadla na chodník. V bruchu nič, nablízku ani len smetný kôš, možno by tam ostalo niečo. Tak čo mám očakávať? Noc bude úplne zlá. Bojím sa jej. Vlasy mi padnú do lona. Chytím sa ich končekov. Sú celkom drsné, zlomené a prirodzene ryšavé. Už nič nevnímam. Čakám na smrť. Záchrana asi nepríde. Ľudia okolo mňa prechádzajú a majú ma výrazne na háku. Jeden mladý fagan po mne zakričal, že čo tu robím, a že mám ísť preč z centra umierať niekde inde. Bolo mi to jedno. Vojaci a policajti boli temer všade a tí ma mali tiež celkom na háku. V podstate pre nich neexistujem. Možno však niekto príde ku mne a povie mi to isté. Neriešim to. Prehrala som.

Zrazu ma čosi veľmi veľké zrazí na chodník, napriek tomu, že sedím, teraz som sa vykydla na pravý bok a chlapík tiež padol na zem ako podťatý. Div si nos nerozbil. Ani toto ma nenahnevalo. Na moje prekvapenie sa chlapík postavil a

ospravedlnil sa. Premerala som si ho: Bol to asi päťdesiatnik s vysokým čelom, celkom udržiavaný, určite nevyzeral na svoj vek a bol v obleku, čo sa mi páčilo. Ale popravde, nie je môj typ. Tento je určite zadaný a ja s touto krajinou nechcem mať nič. On si ma tiež premeral a mala som chvíľku pocit, že ma vyzlieka očami, ale potom sa zatváril priateľskejšie a podal mi ruku. Pokúsila som sa o úsmev, ale keď som stále sedela na chodníku a nohy sa mi triasli, zväžnel a postavil ma. Stálo sa mi veľmi zle. Mala som pocit, že ležať bolo asi najpohodlnejšie.

„Slečna, takto vás tu nenechám. Poďte so mnou, bývam tu neďaleko. Dám vás dokopy.“

„To predsa nemusíte. Všetci ma ani nepoznajú.“

„Nemocnica je ďaleko a to predsa nie je o známosti.“

Všimla som si obrúčku: „Nebude vaša manželka namietajúť?“

Zarazil sa, ale potom sa iba usmial a ťažkopádne sme sa pustili do pomalého kroku. Držal ma okolo pása a chudák, druhú ruku mi chcel pomôcť i v ramenách, ale vyzeralo to dosť nemotorne.

„Manželka je chápací. Nebojte sa ničoho.“ Napriek tomu som mala obavy. Po asi dvadsiatich krokoch som sa dotkla jeho ruky na mojom páse, z čoho ostal v pomykove: „Myslím, že je to už lepšie, dokráčam i sama.“

Otvoril dvere na bytovke, ktorá podľa môjho názoru nemá čo robiť v centre, ale bola nízka a pekná historická, farebná a zrekonštruovaná. Chlap si nežije zle, bude rozumnejšie sa ho držať. Nakoniec, možno ma zachráni. Vyšli sme sa druhé poschodie po dosť širokom schodisku. Pri každom schode nahor som fučala ako lokomotíva, ale šla som ako prvá, držiac sa zábradlia, on za mnou.

„Tu sme,“ vravel a odomykal dvere. Bol to dvojizbový byt, celkom priestranný, moderne zrekonštruovaný. Chodba bola síce malá a úzka, ale kuchyňa, do ktorej ma voviedol, bola krásna, svetlá a priestranná. Veľa som toho samozrejme na prvý raz prehliadla, lebo som bola na tom dosť zle. Ponúkol mi miesto na stoličke. Už prišla i jeho manželka. Konečne krásna zrelá žena, odhadujem na štyridsať s tmavými vlasmi a veľmi vitálnou postavou, na štyridsať veľmi atraktívnou, tiež mala dosť zvláštne domáce šaty, táto miestna móda mi veľmi nelahodí, ale vzdušné šaty s výraznými farbami hovoria i o jej farebnom vnútru.

„Tabe, čo sa deje?“

Pozdravila som sa z posledných plúc, na čo mi ona tiež odzdravila a veľmi starostlivo sa na mňa pozrela. Chlapík sa

vyzúval v úzkej chodbičke a odkladal si sako na nástenný vešiak. Hneď bol v kuchyni a pred tým, než mi jeho žena nakládla zeleninovú polievku, mi v rýchllosti podal pohár čistej vody.

„Tak vysvetlíš mi to, Tabe?“

Nechali ma jesť a Tabe sa rozhovoril: „Mierne som o ňu zakopol.“

„Ale pozri sa v akom je stave! Však ťa mohli zažalovať.“

„Mňa? Nebuď smiešna, Kristine.“

„Nebýval si taký ľudomil, Tabe.“

„Mením sa. Dievča sa skôr obávalo, či nebudeš mať otázky, či ti nezahýbam.“

„Mala som to na jazyku.“

„A čo?“

Kristine sa rozohnila: „Ty sa pýtaš? Dovedieš si tu neznáme dievča a rozprávaš sa so mnou divne. Si dnes zvláštny.“

„Aký zvláštny? Sama si mi ráno povedala, aby som nebol zlý. A mám z toho dobrý pocit. Urobil som dobrý skutok.“

„Ale však si ju mohol vziať do auta a k nej domov.“

„A čo ja viem, kde býva?“

Polievka mi chutila, menej už ich hádka. Vedela som, že títo ľudia budú asi naučení na to, že toto nie je bežná situácia a preto som radšej zdvihla ruku a prihlásila som sa o slovo. Kristine mi ho dala. Na to som vstala a šla k obom sa predstaviť a pobožkať na líce. Kristine pôsobila dosť neochotne, asi preto, že som ju mierne zašpinila a že už som mierne smrdela. Ale potom som si sadla a zo slovami, že ich oboznámim s mojim životom si obaja ku mne sadli s plnými taniermi polievky a začali ma počúvať.

Tryskáč zase nadával ako pes: „Ja ich vlastnoručne zabijem! Týmito rukami!“ Nevedel som sa sústrediť na hru. Nekoncentroval som sa. Už ma za tú hodinu asi desať rás zabili a ja som dal dole iba jedného. Stále ma mätie ten telefonát. Falšovať sa dá všetko, ale toto bolo reálne. Mal som dojem, že jej musím nejako pomôcť. Je v krajine, kde jej síce niet pomoci, ale ja na to nemám, aby som nemal aspoň pocit, že jej nejako pomôžem. I keď na diaľku.

„Rikard, si tu vôbec?“ prebral ma z letargie Mišo.

Prebral som sa. „Ale áno, som.“

„Tak si ráč všimnúť, že si zase dole.“

„Dočerta.“

Hodil som sa do menu a odpojil sa.

„Čo vystrájaš?“

„Nemá to cenu. Nedarí sa mi.“

„To ako myslíš?“

„Som ako vlak. Vykolajený.“

„Dobre, privoláme nejakého tretieho na čakačke.“

„Vy hrajte, ja sa musím prevetrať.“

„Hrabe ti? Vonku je zima a práve si vyšiel zo sprchy.“

„Dám si čiapku,“ usmial som sa a vychystal von. „Musím dostať do tela čerstvý vzduch.“

„Aby si sa z neho nepredávkoval.“

Na moju milú som prestal myslieť. Myslel som na Daisy. Hovorila dosť vážne. Ak tam nemá čo robiť a uniesli ju, čo jej vyviedli? A prečo to urobili? Len tak? A je číra náhoda, že vytočila moje číslo? Je tu veľa otázok. A odpovede žiadne. Nerád niečo nechávam otvorené. Ale ak ma poprosila o tichú pomoc, ako jej viem pomôcť ja? Zavolať som dúfam na správne a diskrétno miesto. Mätie ma to a dáva mi priestor na príliš fantastické predstavy, ktoré z 99% nebudú a nie sú reálne. Hlavné je, myslieť čo možno najrealistickejšie, aj keď je pravda, že dnes je možné všetko. Ja teda filozofovať rozhodne nebudem a nechcem. Aj keď mi to vrta v hlave. Beriem svoj telefón a radšej niekomu zavolám, ako tu budem trčať a dievčaťu tam nebodaj ublížia.

Chcel som jej zavolať naspäť, ale nedvíhala. Možno už nemá signál. Chytil som nervy. Dúfam, že Daisy neskočila na

ich hry! Použitelný telefón tam hodia kdesi a každý si chce zatelefonovať a každého chytia za telefonát mimo štátu. Ja neviem, či to mohlo byť i v tomto prípade. Ja už neviem nič. Radšej som telefón pripojil na internet a pokúsil sa vyhľadať o nej nejaké informácie. Keďže po páde sociálnych sietí v roku 305 sme sa obmedzili na Messenger, predsa existuje stránka, kde je dosť veľa ľudí zaregistrovaných a majú tam vysvietený profil. Iba tak to u nás funguje. Je to určite lacnejšie, ako posilať správy a tiež i menej otravné. A tak som klikol na tú stránku a dal som do vyhľadávača jej meno. Chvíľami to vyhľadávalo, až nakoniec mi vycapilo štyri profily s rovnakým menom. Len zľahka som si prelistoval fotky. Páči sa mi tá tretia. Vybral som prvú osobu. Nesedí. Píše, že jej rodné mesto sú Milnice a má iba 17. Milnice sú od nás neďaleko. Druhá je z Majáku pod Piatkom. Toto mesto mi už nespomínajte! Naposledy sme sa tam tak opili, že sme ešte na druhý deň chodili ako medvede, keď sa v lese najedia prezretého ovocia. A ešte k tomu nesedí vek, lebo má 39 rokov. Tretiu som vynechal, že si ju nechám ako čerešničku na torte a dúfal, že jej sa to nestalo a preskočil som na štvrtý profil. Táto Daisy bola zo Železnej nad Patokou, ale bola oveľa staršia, 37 rokov a profil mala aktualizovaný predvčerom! Takže nič mi neostávalo, iba veriť, že buď nemá Messenger, alebo to nie je táto tretia kráska.

Očami pretínam sklo obrazovky a čítam informácie o dvadsaťjedenročnej Daisy Golbergsovej zo Železnej nad Patokou. Narodená je tretieho apríla 293! Profil bol zmenený viac ako pred mesiacom! Búšilo mi srdce ako zvon a mal som pocit, že toto je zlý sen. Jeden veľký zlý sen! Zadíval som sa ďalej: mala tam kontaktné údaje, ale vyplnený iba mail, školu má vychodenú strednú v Železnej a má dokonca napísanú vysokú školu v Milniciach! Vysoká škola Nepa Moru, Prírodovedecká fakulta! Škoda, keď ju ohlásili ako nezvestnú, možno jej iba prerušili štúdium. Zväčšil som si jej fotku. Iste, žiadna modelka, ale myslím, že ona to ani nepotrebovala, lebo bola veľmi príťažlivá. Na fotke sedela na kamenitom múre, na sebe mala biele tričko bez rukávov a modrú sukňu s tenkým čiernym opaskom. Upútali ma na nej krásne červené vlasy, ktorá ladila s farbou nechtov, ľavú ruku mal vbok a pravou sa dotýkala dlaňou nohy a keďže bola braná asi z uhla 45°, dosť sa na jej trupe vyzdvihovali dva kopčeky (to je zdobnenina, neboli malé) mužského potešenia. Ale bola to kráska i v tvári. Viac by jej možno pristal ešte ženský úsmev, hoci sa na fotke tvári vážne, ale z jej hlbokých a priezračne žiariacich orieškových očí je vidieť, že je to veselá povaha, možno sa iba nerada fotí, alebo predvádza. Sivá myška to rozhodne nie je, hoci tvárou tak pôsobí, ale my chlapi už niečo vieme o redheadkách, čo chlapi?

A znova som v pomykove. Stále sa na ňu dívam a čoraz viac sa prikláňam k názoru, že si ju ukradli ako trofej a vplyvom jej ženskej krásy ju možno nepekne zaplietli do obchodu s bielym mäsom. Nechce sami to veriť, hoci všetko to tak vyzerá. Ale všetko môže byť inak. Radšej sa pozriem späť do jej profilu. Možno tu nájdem nejakú stopu, ktorá by ma možno niekam zaviedla. Dívam sa na jej záľuby, no nič som z toho nevyčítal. Tak som radšej ten telefón dal do úsporného režimu a nechal ho tak. Podíval som sa radšej na krajinu pred sebou. Pohľad na zvlhnený terén a nespočetného množstva drevnej hmoty ma ale dnes celkom neupokojil. Prestávam myslieť na Ritu. Nie je to o tom, žeby som sa do Daisy nebodaj zaľúbil, pretože láska cez jednu fotku neexistuje, ale nejde mi do hlavy, ako sa sem dovolala a prečo mne? Nastražil niekto na ňu pascu? Ale prečo ju uniesli? Nedoziem sa to, kým nevezmem kamošov, odtrhnem ich do kompu a pôjdeme na políciu vyzvedať. Uvidíme, čo vybavíme. Aj chalani si niekedy musia vyvetrať mozog. Počítač im nerobí dobre.

„Som cudzinka. V podstate tu nemám čo hľadať.“

„Ako to?“

Zjedla polievku, Kristine vstala a chcela jej znova naložiť, ale dievča jej naznačilo, že nechce presilňovať žalúdok. Daisy sa začali zjavovať prvé slzičky v očiach: „Uniesli ma.“

„Čože?“ zvolali sme naraz. Však to naša krajina predsa už roky nerobí.

„Neviem, koho skôr urazím, ale vaši ľudia ma uniesli na nútené práce. V noci ma prebudili, zviazali a odvliekli. Robia to stále. Do môjho zmiznutia si pamätám, že vyše dvadsať ľudí uniesli iba z Plakínska.“

Chcel som vstať a kričať. My ľudí neunášame! Nerobíme to už pár rokov! Napriek tomu som sa odvážil ju prerušiť a oponovať: „Ale my ľudí neunášame. Už pár rokov o tom nemáme záznamy.“

„Neviem, čo vám v tejto krajine povedia na rovinu, ale zločiny to nebudú.“

Vrela vo mne žlč, ale utíšil som sa. Len som nemo počúval a prichádzal na to, že všetko čo hovorí, sa dialo pred mnohými rokmi. Že sa to deje teraz, o tom nič neviem.

„Neviem, prečo práve mňa. Je pravda, že som zo zlej rodiny, nefungovali sme ako rodina, obaja rodičia boli v alkohole a ja som hľadala východisko radšej mimo domova. Chodila som na turistiku, dokonca ma raz chlapci v ročníku prihlásili do dievčenského hokejbalového družstva. Boli to pekné okamihy.“

„Prečo by to robili?“

„Vytýkam si to a ešte dlho budem. Chcela som získať prax v hlavnom meste v Tunte. Ale naletela som podvodnej pracovnej agentúre, viete. Keď som sa sťažovala, že už im to trvá vybavovanie práce dlho, tak sotva o dva dni sa to stalo. A keďže rodičia nasávali, zistili to až neskôr. Veľmi sa o mňa nestarali.“

„Ako ti to mám veriť?“ temer som vybuchol.

Pozrela na mňa dosť zúfalo a urobila iba jeden pohyb: položila si ruky po lakeť na stôl dlaňami nahor. „Vaše zvrátené zákony o otrokároch hovoria o tom, že otrok musí byť po väčšinu času, keď nepracuje, zviazaný. V železách, putách, povrazoch, to je jedno. A ja ako Berkmansov „špeciálny“ otrok som takto bola temer celý deň, mala som iba hodinu na osobnú hygienu, aj to pod dozorom.“ Na zápästiach mala viditeľné rany po povraze.

„Bude trvať, kým sa mi to zahojí. Nechcem ani hovoriť o bolestiach, čo stále mám. Celý čas, čo som tu, sa ich snažím ignorovať. Keď si určité miesta jemne pritlačím prstom, cítim čosi ako svalovú horúčku. A to mám po celom tele.“ Rozplakala sa.

Kristine ju chcela vziať za ruku, podporiť ju, ona ju však až zúrivo odtiahla. Tak moja žena vstala a objala ju.

Nenamietala. Potom plynulo pokračovala a rozprávala síce nahlas a zreteľne, ale s červenými líčkami od slz a stále vlhkými očami.

„Pracovala som u Berkmansa.“

„Berkmansa? Toho predsa popravili pred pár dňami.“

„Presne tak. Ba či viete prečo?“

„Vraj zradil krajinu.“

„Mal svojich otrokov, ktorí mu pestovali a vyrábali tabak, za ktorý utržil v zahraničí stopäťdesiatkrát viac peňazí, než jeho samotnou výrobou. Na dedine v Davenporte platia zákony, ktoré tuto sú už dávno neplatné, ale tam je život iný. Vyše dvoch týždňov sme šúlali cigary ako blázni, išli sa pretrhnúť v absolútne nestrážených a nekrytých poliach plných rastlín, ktoré sú zakázané. Išli sme sa zblázniť. Mimo toho sme mu ešte stavali vilu pri tých poliach. Aby toho nebolo málo. On bol ukrutný. Bil nás, často sme nedostali ani najesť, pili sme špinavú vodu a od neho mám aj tie rany. Trpeli sme ako svine. Radšej vám obom nechcem hovoriť, čo s nami robil.“

Mám jej veriť? Vykladá mi tu veci, čo sme ešte my robievali, keď sme začínali. Mal som dvadsaťštyri rokov, kedy sme ešte mali otrokov a sám som si neraz na nich uľavil a viac ako polovica mojich rovesníkov si čosi ako ona prežili. Ech, na jedného som v tom čase vylial kyselinu

chlórovodíkovú. Teraz sa mi táto spomienka vrátila a znova som sa neskutočne potil ako čert. Daisy to pobádala a stále s plačlivým hlasom sa ma pýta: „Vari som tak nepresvedčivá?“

Vstal som a oprel sa o stôl. Pritom som sa dievčaťu stále pozeral do tváre: „Ak je toto všetko pravda, potom sa ja môžem vykašľať na moju prácu.“ Kristine vystrelo zo stoličky: „Blázniš? Však máš najlepšiu prácu, čo môžeš dostať v Davenporte! Najlepšie platenú! Áno, je pravda, že to, čo robíte, nie je vždy kóšer... ale...“

Iba som si ju pritúlil a pobožkal.

Daisy sa usmiala. Pristane jej to.

Kristine sa mi jemne odtiahla. „Desíš ma, Tabe. Niečo mi chceš povedať.“

Posadil som sa a pokúsil sa znova rozprávať s Daisy: „Môžeš mi povedať, ako ste sa z tej šlamastiky dostali?“

Kristine temer nedýchala: „Prestávam ťa chápať, Tabe.“ Rukou som jej naznačil, že niečo ešte načnem.

Daisy teraz nevedela, čo s pocitmi: „Prečo to chcete vedieť?“

„Zaujíma ma to.“

„Vymyslela som plán. V priebehu práce v dielni som vybavila s jeho úzkym personálom a dodávateľom jedla, aby si Berkmansa zavolali a vyjednávali. Mal byť nedostatok jedla a dodávateľ mu ho nechcel dodať s tým, si niečo vymyslel, aby sme získali čas. Berkmans totiž závisel od jedla a toto jediné vybavoval sám. Skrútila som taký malý železný drôtik, čo som kedysi skôr našla a schovávala si ho, a napokon sa mi podarilo urobiť šperhák. Dostala som sa z toho. Raz nevyrazne som zaklopala na dvere dielne. Aj strážnik bol na našej strane. Presvedčila som ho. A už prišiel ďalší spojenci s veľkou dlhou škatuľou od trámov, do ktorej som si opatrne ľahla a prepašovali ma von. Ja som nestrácala čas a z jedinej telefónnej búdky v dedine zavolala o pomoc a o necelú polhodinu sme sa už prizerali, ako ho zastrelili. Vtedy sme sa oficiálne stali voľnými.“

Neveril som.

„To vážne?“

„Áno, tridsať ľudí som takto s pomocou dostala na slobodu. Seba nepočítam. Pokojne ti môžem nadiktovať mená, tie si budem pamätať asi navždy, sú evidovaní ako prepustení a oslobodení otroci.“

Povedala mi mená. Nezmýlila si ani jedno. Všetkých 30 aj s ňou som mal na papieri. Keď som volal na policajnú

centrálu a začal som menovať tých ľudí, hneď mi vravel, že čo viem o prípade Berkmans tak veľa, že diktujem všetkých „oslobodených“, zložil som. Všetko je to pravda. Dievča sa mi hodí. Má presne predpoklady na to, aby mi pomohla. Spolu získame spojencov a pokúsime sa o nemožné. Teraz, alebo nikdy.

Dlho sa na mňa pozeral, asi ako bager na tvrdú zem a potom vstal: „Daisy, Kristine, musím vám obom niečo povedať, je to smrteľne vážne.“

Kristine vedľa mňa už dlho nemala farbu. Potom mi veľmi vážne povedal: „Daisy, čo by si povedala na to, žeby som ťa dostal z tejto krajiny za malú pomoc?“

„Beriem.“

„Len tak, bez rozmýšľania?“

„Nech je to čokoľvek.“

„Vystríham ťa: je v tom plán niečo zorganizovať a keď sa to podarí, budeme hrdinovia, ak nie, zabijú nás.“

Obe sme priam skočili. Kristine sa rozzúrila: „Čo zamýšľaš, Tabe?!“

„Mlč, Kristine. Tu ide i o teba. Ak sa nám to nepodarí, si v ohrození i ty.“

Vstala som: „Viem, že ide o veľa, ale môžem i ja niečo? Chcela by som sa osprchovať, kým si to vy vyjasníte.“

Kristine sa za neuveriteľnú jedinou sekundu, cez ktorú sa rozzúrila, zmenila na nepoznanie, usmiala sa, voviedla ma do ich spálne a ponúkla mi nejaké veci na oblečenie. Vybrala mi bielu blúzku a červenú sukňu. Na tunajšiu hlúpu módu však suknička vyzerala prikrátka, vzdušná a priveľmi vábna pre Tabeho pohľady.

Kristine mi pošepkala: „Táto sukňa je kradnutá.“

Zasmiali sme sa.

„Ukradla som ju veľmi nepozorovane z plakínskeho obchodu, čo stál cez ulicu. Mávali tam krásne šaty, ale ja som vtedy ešte na ne nemala. No deň na to sme mali s Tabem prvé rande.“

Dala mi ešte dva uteráky a povedala mi, kde mám hľadať mydlo a sprchový gél. Poďakovala som sa a keď som ju znova chcela objasniť, ma priateľsky upozornila, že až keď sa osprchujem.

Sprchovala som sa asi posledný deň v nemocnici. Keď som sa musel dívať na Berkmansovu smrť, cítila som hrozný strach. Muži, totálne zoslabnutí a nevládni, teraz smelo stáli a dívali sa, ako na neho civí šesť hlavní a ako za sekundu z neho vysali život. Cítili sa ako víťazi. Ženy plakali i keď začuli rachot zbraní a Berkmans padol. Berkmans celú popravu vykrikoval a temer zo mňa nespúšťal oči. Vedela som, že ak som ja, celkom zbytočná, vysilená, nevládna a špinavá osoba toto dokázala, že som oslobodila jeho otrokov, že týmto sa to zďaleka nekončí. Prečo ma tu chceli, neviem. Ale teraz viem, prečo ma nebudú chcieť. Ak sa ktokoľvek dozvie, čo som nepriamo spôsobila tak významnému človeku, ako bol Berkmans a objaví sa niekto podobne nebezpečný, som vystavená ďalšiemu nebezpečenstvu. Preto chcem čo možno najrýchlejšie opustiť túto krajinu a v tej svojej apelovať na problémy bezpečnosti.

Vošla som do kúpeľne. Vyzerá byť veľmi malá a tmavá. Zapálím svetlo. Hneď sa rozozvučal odsávač pár, ktorý nesmie chýbať v tak slabo vetraných miestnostiach. Odfukoval si zatiaľ iba jemne, ale viem, že keď sa tu nahromadí viac pary, tak sa dá do klasickej prevádzky. V úplnej tichosti som si pripravila veci. Kristine mi niečo dala i zo spodnej bielizne, vyzerá, že máme rovnakú veľkosť, tak hádam to bude v poriadku. Cítim sa veľmi zvláštne. Nie po tej polievke, hoci sa cítim extrémne najedená a pritom si

pamätám, čo som jedávala doma. Zdravá strava to rozhodne nebola. Ale neprejedala som sa. Teraz tipujem, že z postavy, ktorú som si tak udržiavala, som ešte schudla. Apropo, kto je to zúbožené dievča v zrkadle? Tomu neverím... Tvár mi vpadla temer až do lebky a vyzerám staro. Najradšej by som niečo do toho zrkadla hodila, ale to si na návšteve nemôžem dovoliť. Tak len so slzami na krajíčku odvrátim pohľad od seba samej a vchádzam do sprchovacieho kútu.

Keď sa dívam na svoje zúbožené telo, vidiac línie od povrazov, nechcem veriť, že som to vôbec prežila. Horšie to je, keď som sa začala mydliť. Veľmi dlho som sa svojho tela nedotýkala a bol to pre mňa až neskutočne cudzí pocit. Akoby som sa dotýkala niekoho celkom iného. A to nechcem ani len pomyslieť na tie bolesti. Za pár dní prejdú. Na miestach, ktoré som mala zviazané, vznikli akoby priehlbiny a keď si jemne prejdem prstami po nich, nič necítim, ale keď jemne pritlačím, akoby ma ihlami boli pichali. A hlavne večer mi často trpnu nohy. Ono dúfam, že aj toto prejde, ale nie je to príjemné. Raz v noci som v nemocnici takto vyvádzala, lebo to bol taký pocit, ako by mi ich odrezali. Aj včera boleli. Ale už nie tak silno. Na mne si Berkman vybijal zlosť a ani som im to nechcela povedať, ako ma vedel zviazať do neprirodzených polôh, zamkol v cele a nechal tak temer celý deň. To je to, čo nazýval „špeciálnym zachádzaním“. Pritom mi zapchal ústa čímisi, čo snád používajú BDSM blázni. Malo

to dierku na pumpu a tak tú gumenú vec v ústach vedel napumpovať a tá rástla a rástla. Dýchať sa v tom dá ťažko, hovoriť vôbec, človek sa dusí gumou, až mu stekajú slzy po tvári. Potom mi zviazal členky, ruky za chrbát a potom ich ďalším povrazom spojil. Plus nie zriedka len pridával ďalšie a ďalšie povrazy všade k telu. Viete, ako to bolí, keď máte ruky vzadu za chrbtom, lakťami k sebe tak, žeby ste medzi ne nestrčili ani tú najjemnejšiu látku, priviazané ku kotníkom zopár hodín? Môžete si vybrať, čo vás bude bolieť viac. Často si naivne myslíte, že sa z toho dostanete, keď si prstami nájdete nejaký uzol. Blud. Nikdy sa mi to nepodarilo sa z toho zovretia dostať. Aj keď mne sa zopár ráz podarilo nejaký uzol lokalizovať a dokonca i rozviazať, ale potom ma ubíjalo to zistenie, že ten povraz bol toľko ráz ovinutý okolo nôh, že by tam ani uzol nemusel byť a stále by to držalo rovnako pevne. Ďalej radšej nebudem rozprávať, pretože mi je zle len z toho, keď si na to spomeniem. Teraz si iba ironicky spomeniem, ako sa moje vrstovníčky tešili na nejaký film s podobnou, ale možno trochu intímnejšou tematikou, ktorý premietali v kine. Bola som tiež na neho, ale v polovici som odišla. Nie preto, že som tam bola sama, ale preto, že ma unavovala hlavná hrdinka, naivka a tie dialógy boli tak prázdne, že sa to nedalo pozerieť. A nemyslela som si, že to zažijem na vlastnej koži! Ale bez erotiky alebo sexu, iba s bolesťou.

Ale teraz veselšie. Lepšiu náladu som už mala vtedy, keď som si tým zázračným šampónom, ktorý mi Kristine poradila, umyla vlasy. Ostali ryšavé, ale akoby chytili nový dych a akoby každý vlások bol v akomsi voskovom obale, ktoré ich chránil a prinášal im lesk. A Kristine mi poradila nejaký krém na tvár. Nerada som sa videla v zrkadle, ale i tá sprcha mi trochu pomohla a konečne som bola rada, že mám aspoň zdravšiu farbu. A po tom kréme som trošku omladla. Krém sa iba naniesol na tvár, nechal asi päť minút a potom som ho musela zmyť vodou. Ja ešte budem krajšia, teraz je to iba tak naoko. Odstúpila som od zrkadla a spokojná s Kristiným výberom šiat som sa rozhodla vyjsť z kúpeľne. Zlé veci som spláchla do odpadu.

„Ak ti nešiblo pred minútou, tak teraz si šibnutý načisto.“

„Tak čo? Idete so mnou, alebo budete tu, vy všiváci?“

„Prepáč, ale my s tebou nepôjdeme. Nech si to dievča vyrieši samo. Načo tam preboha, išlo? Možno je to nejaký dobrodruh a niečo sa jej vymklo z kontroly. A ty budeš pre ňu riskovať.“

Zapol som mobil. Myslel som, že ich zaškrťm.

„Podívaj sa na ňu, Mišo!“ Mišo sa nechotne pozrel a len čo prekvapený ukázal môj mobil Tryskáčovi, zrazu nenamietali a čo nevidieť už brali nohavice a až temer natešení mi sadali do auta.

„Boha jeho, zakúr troška! Zamrzne mi voda v kolene.“

„Už to bude.“

„A čo máš v pláne? Pôjdeme tam?“

„Potrebujem iba zistiť, či v tom prípade vôbec niečo robia, či si iba sedia na vajciach ako sliepky. Potrebujem počuť ich verziu riešenia.“

„A načo? Snáď to zas chceš riešiť po svojom? Všetak ju vôbec nepoznáme.“

„To nie. Ale mám nejaký divný pocit.“

Tryskáč iba drkotajúc zubami precedil: „Myslel som si, že ľúbiš Ritu.“

Zdvihol mi mandle.

„To s Ritou nemá nič čo do činenia. Ide tu o niečo iné, čo mi už dosť dlho vrta v hlave.“

„A čo také?“

„Mám taký divný pocit. Hovor z Davenportu. Nezdá sa ti to divné? Možno náhoda, ale na tie ja neverím.“

Stále verím, že sa mi niekedy ozve môj biologický otec. Viete, keď človek žije s tým, že je adoptovaný, musí brať do úvahy všetko. Mama mi kedysi dávno povedala, že vraj ma do sirotinca previezli z Davenportu, čo som jej nechcel veriť, tak mi ukázala rodný list a stálo tam: Večné mesto, Davenport.

„Prosím, už nás s tým nemuč. Už si Plakínčan a hotovo.“

„To určite. Ale otca som doteraz nevidel.“

„Ešte stále si myslíš, že sa na teba tvoj otec nevykašľal?“

„Stále verím tomu, že iba nemôže prísť. Určite ma chce vidieť. A zároveň sa informujeme, čo bude s tou kočkou.“

„Myslíte, že je zadaná?“

„Určite,“ ozval sa pravý lámač ženských srdc, Mišo. „Najkrajšie ženy sú zabrané ako prvé. A poväčšine s nimi chodia takí idioti, čo sotva vedia napočítať do desať.“

„Myslím, že nie.“

„A s kým si myslíš, že chodí Rita?“

Idioti, doberali si ma. „Sklapnite, trúby!“

Smiali sa.

„Ale nie, vážne? Aj tá kočka od nás, Melly. Vybrala si takého tupca, o ktorom každý vie, že lieta v drogách. A potom potopí i ju.“

„No keď my sme...“

„Čo my? Ale dievčatá! Na teba sú nároční, ale stačí, že dajaký štupeľ s IQ šumiacej trávy jej natlačí ktovieaké kaleráby do hlavy a bum! Už spolu chodia.“

„Ja nepotrebujem vzťah.“

„Čo?“ Mišo znova filozofuje. Niekedy mám pocit, že mi rozpráva z duše a preto ho často počúvam, ako teraz: „Vzťah nie je o tom, že spoločnosť to vyžaduje. Ak si vo vzťahu, na

spoločnosť iných ľudí ser. Ser na to, ako ťa berie okolie, ak máš tú vysnenú pred sebou, i časopriestor sa mení.“

„Prestaň brať tie tabletky“, schladil ho Tryskáč.

„Ale nie! No fakt! A pokojne sa mi smejte, že nemám vzťah a nikdy som ho nemal, pokojne si zo mňa robte žarty, dievčatá nebalím, lebo nepociťujem k tomu potrebu a ani to neviem!“
Smiali sme sa. Ale v jednom má pravdu. Trošku sa z našej generácie vytratil šarm. Sme veľmi povrchní a tie okamihy nepreciňujeme, iba ich hlceme. Ach jaj.

Vošli do mesta. Chata od Tunty ďaleko nie je. Je na vyvýšenom kopci a vedie k nej lesná cesta. Milujem však toto mesto. Od minulého roka sme sa vykašľali na cesty a tak už žiaden asfalt! Pred mestom zapnem gombík na volante a auto sa mi vznesie do určitej letovej hladiny. Máme na výber zatiaľ tri letové hladiny: jednotku, dvojku a trojku. Predpokladá sa, že pôdu je necháme pre seba a vytvoríme z nej pešiu zónu, síce sa tu bude dať parkovať, ale iba na miestach na to určených a jedine pod podmienkou, že má auto kolmý štart. Áno, začíname lietať! Goodbye, pneumatiky, goodbye asfaltová cesta v meste, goodbye zápchy! Na niektorých širokých uliciach ešte premávajú autá, ale v menších už zakázali prechod a menia ulicu na veľký park. To tu bude zelene!

Na širokej ulici 3.marca som prehodil autopilota na kolmé parkovanie a auto mäkko dopadlo na pneumatiky na asfalt. Vystúpili sme von a zamierili k budove Ministerstva. Na ulici 3.marca sú temer všetky takéto inštitúcie, ale napriek tomu nie je zahltená autami, práve naopak. Ľudia pochopili, že ulice už stratili svoj zmysel, keď im vládli autá, ktoré začínajú ovládať vzdušný priestor a pôdu teraz rekultivujú. Bolo by zaujímavé natrhať si paradajky priamo pred budovou ministerstva!

Keď som so svojou posádkou vošiel dnu a na recepcii sa predstavil, recepčná mi celkom vážne povedala: „Ihneď zvolám priamo zástupcu ministra zahraničných vecí a diplomacie. Váš prípad ho donútil prísť sem až z ďalekých krajín, aby vás videl.“ Zatvárali sme sa veľmi vážne. Ale boli sme radi. Prišiel k nám zo sotva dve minúty. Zástupca bol veľmi sympatický, otvorený a vlúdny. Potriasol nám rukou a boli sme veľmi radi, že sme viedli celkom otvorený rozhovor v jeho kancelárii, na ktorej máva, podľa jeho slov, temer vždy otvorené dvere. Aj teraz mal.

„Dost' ma znepokojila vaša správa, mladí muži. Som tak trochu v šoku. Takáto vec sa už dlho nestala, už som mal pocit, že sa také niečo už nestáva. Je možné, že nám Davenport znovu chce uškodiť?“

„Dievča neklamalo.“

„To zaiste. Jedine, žeby Davenportania niečo zamýšľali, aby sme sa tam dostali a prichystali nám nejakú pascu.“

„Viete, pane, to si už riešte interne. Mňa zaujímajú iba jedno: Viete pomôcť Daisy?“

„Nechcem hovoriť, že urobíme všetko, čo je v našich silách, ale jediné, čo zmôžeme, je tak tajne dostať agenta.“

„Agenta?“

„Áno. Schopného stopára, čo nemá problém vystopovať jedno dievča a priviesť ho domov. Nie je deň, kedy by sme také niečo nezvládli.“

„A to naozaj pomôže?“

„Nič viac nezmôžeme. Kontaktovať Davenport nie je najrozumnejšie. Ak sa predsa povedalo: diskrétno, potichu a hlavne úspešne. Takéto akcie vyjdú na 90%.“

„A čo tých desať percent?“

„To je rezerva. Ide predsa o Davenport.“

„Plne chápem. Pošlite tam niekoho schopného.“

„K vašim službám, pane!“

„Tabe, desíš ma, prestaň chodiť ako okolo horúcej kaše a povedz mi, čo je vo veci.“

Odtiahla sa odo mňa. „Nie, žena moja, ostaň pri mne. Lebo, to čo ti poviem ťa i tak prinúti pritúliť sa.“ Poznala, že teraz ide o niečo vážne. Túto vetu hovorím iba vtedy, ak nám tečie do topánok.

Znova sa pritúlila. „Vodca celkom zošalel. Pred zrakmi celého sveta chce zbúrať Hotel Všetkých Davenportanov.“

Zobrala to športovo. Možno som to príliš zjednodušil, ale nemáme čas na omáčky.

„Odkiaľ to máš?“

„Zaznelo to priamo z jeho úst.“

„Čo to pre mňa znamená?“

„Veľa. Vieš, celý život som politik a nič iné vlastne ani neviem.“

Kristine na mňa pozrela vlhkými očami a ja som mal zrazu potrebu sa jej vyrozprávať. „Pamätáš sa, keď sme sa spoznali? Boli to krásne časy. Všetko šlo tak hladko. Všetko bolo jednoduché. No dnes mám pocit, že v mojej profesii sa časy zmenili a ja sa už na to nehodím.“

„A súvisí to i s Daisy?“

„Áno. Omylom som ju sklátil na chodník. Vieš, v akom stave bola. Prišlo mi jej ľúto, tak som ju vzal sem.“

„Ako takého ľudomila ťa ešte nepoznám.“

„Môže to byť tým, že teraz ide o viac, ako o česť, o potupu ľudí, o peniaze. Nikdy som nemusel rozhodovať o živote a smrti tak ako teraz. A tomuto sa chcem vyhnúť.“

„Ale vieš, čo sa ti môže stať, keď sa vzoprieš Vodcovi?“

„Ktovie, či to je jeho plán. Možno ani nie. Skôr to vyzerá tak, že to bol asi Aliante, čo to naplánoval. Teraz je to jedno. A je mi to celkom jedno, čo sa mi stane. Hlavné je, aby sa nestalo nič tebe.“

Pochopila. Tu ide o viac. „Nedá sa to nejako ešte diplomaticky urovnať?“

„S Aliantom nie je reč, ale určite sa o to pokúsím. Ale vieš, že ty si pre mňa najdôležitejšia!“

Kristine padla temer do agónie. Kvetinka moja! „Čo bude so mnou?“

„Na istý čas, kým sa to nevybaví, mám pre teba dovolenku mimo Davenportu.“

Bola smutná. Ale čo sa dá robiť? Vedela, že deň, ktorého sa bála, je tu.

„Vedela som, že k čomusi takému dôjde.“

„Áno. Ale vieš, že ty si pre mňa to najviac, čo mám. A nesmiem ťa vystaviť takémuto nebezpečenstvu. Nechcem si to predstaviť, keď nám to nevyjde.“

Kristine zrazu zvýšila hlas: „Čo nám nevyjde?!“

„Predsa tomu chcem zabrániť!“

„A ako? Si na to celkom sám.“

„Preto potrebujem Daisy. Počula si, že vie naplánovať útek a nemyslím si, že s tým bude mať problém naplánovať i...“ Zrazu zúrivo vstala a začala kričať: „Naozaj ťa nepoznávam! Ešte pred polhodinou zrazíš jedno dievča na chodník, ono ti povie, ako sa jej podarilo utiecť a ty už ju chceš do toho montovať! Je slabá, potrebuje oddych, starostlivosť a žiadne namáhanie!“

Nedala mi povedať ani slovo. Iba nahnevane klábosila svoje. Neprerušoval som ju, ale ani nepočúval. Bol som zahľtený vo vlastných myšlienkach. To priznávam, že Daisy určite vystavím do nebezpečenstva, ale ak pohorím s Aliantom a začne ma podozrievať, bude koniec. Asi s ním vôbec nebudem hovoriť. Určite majú všetko naplánované a už

je neskoro na odklad. A Daisy je asi mojou ak nie jedinou nádejou. Koho ešte v tejto šialenej krajine zožením okrem Zavreka? Ako politik sa vôbec nemôžem spoliehať na moje kontakty, pretože byť priateľom politika je tu veľmi náročné, pretože ťa každý môže zradiť za kus chleba. Zavrek by mi mohol pomôcť, hoci ma najskôr asi zmláti, lebo kvôli mne prišiel o ruku. Chcel mi pomôcť emigrovať, ale oboch nás chytili, mňa pustili, lebo som si to tak vybavil a keď na mieste zabraňovali Zavrekovi v napomáhaní preliezť cez plot, kruto ho napadli a zlomili mu ruku na viacerých miestach, Zav sa bránil a jeden šialenec po ňom vystrelil. Aj v nemocnici boli k nemu tiež veľmi krutí. Stále ho odstrkovali, napriek tomu, že sa z rany valila krv a čo boh nechcel, pracovali s neumytými a nesterilnými nástrojmi, keď mu vyberali guľku, dostala sa mu tam infekcia a ostatok si domyslíte. Odvtedy som ho videl asi iba štyrikrát. A ani raz nebol ku mne prívetivý, hoci pri poslednom stretnutí sme si to tak-tak v medziach slušnosti vykonzultovali.

„Neopováž sa do toho zamotať Daisy! Prežila si peklo a ty chceš, aby ho prežila znova? A ktovie, či to prežije?“

Zatváril som sa neurčito: „Kristine, o Daisy sa neboj. Uisťujem ťa, že sa o ňu postarám.“

„Práve toho sa bojím. Nikdy sme nemali deti a netuším, ako sa o ňu chceš starať tých pár dní.“

„Pár dní to zvládnem. Daisy je veľmi silné dievča a rozhodne nie je žiadne dieťa. Ale tu ide o teba, Kristine. Teba do toho nechcem pliesť. Dôveruj mi. Pár dní mimo domov ešte nikomu neublížilo.“ Kristine nebola spokojná: „Áno, ohroz neznámeho a zachráň známeho?“

„Kristine, nechápeš to.“

„Tak mi to vysvetli. Nevieš, a možno ani ťa nechcem pochopiť, to preto, Tabe. Nie si chorý? V tomto stave som ťa ešte nevidela.“

„Som v poriadku. Ale nebudem, ak ťa stratím. Na pár dní musíš odísť. Je to dočasné a rýchle riešenie. Neprežil by som, keby som ťa stratil. Ak by som vedel, že som ťa naozaj stratil, nemal by som už žiaden dôvod žiť.“ Doma zrazu nie som politik. Doma som človek. Mením sa.

Kristine si ku mne sadla a už sa v jej očičkách beľali prvé slzičky. Utriel som ich ukazovákom: „Snád' nebudeš plakať? Ale je to tak. A áno, mám zo seba strašný pocit, keď to chcem hádzať na Daisy, neviem, čo si musela všetko prežiť. Ale jej úlohou je iba pripraviť akciu. Ja sa dohodnem so Zavrekom, aby mi pomohol. Možno nezabránim v tom, aby budova padla, ale chcem zachrániť tých ľudí.“ Kristine ma už nepočúvala. Určite prežívala podobný bipól citov ako ja. Áno, bolo mi trápne do toho zaťahovať Daisy, ale tak skoro

plánovača nezožením. A tu práve som započul, ako vyšla zo sprchy a so zvodným úsmevom a tou kradnutou sukňou mi hodila do tváre tony nostalgie. Pripomína mi Kristine pred dvomi desiatkami rokov. Zamrazilo ma a pripadalo mi to ako celú večnosť, pokiaľ sa rozmyslím, či toto dievča mám tak ohroziť. Ale čo už, vyskúšať to musím. Neubudne zo mňa predsa.

Tabe prehltol slinu.

„Konečne sa cítim ako-tak dobre,“ nadhodila som veselo. Kristine to však neprebralo z akejsi letargie.

„Čo sa deje?“ sadla som si. Možno som si nedala pozor a sadla som si priveľmi zvodne, lebo Tabu tiež stratil reč. Ospravedlnila som sa.

„Daisy, ak ti to poviem, musíš mi jedno sľúbiť: je to totálne tajomstvo. Ani spojenci o tom nesmú vedieť. O pravých cieľoch operácie smieme vedieť iba my traja.“

„To ani spojenci?“

„Ani oni.“

„To nám potom nebudú chcieť pomôcť.“

„Ako vieš?“

„Skúsenosti. Ľudia to musia byť hlavne dôveryhodní. Áno, je pravda, že nie všetci musia o pláne vedieť, ale to závisí od veľkosti operácie.“

„Ved’ práve,“ zamyslene odvetil.

„O čo ide?“

Keď mi to povedal, zapichol mi nôž do srdca: „To nemyslíš vážne!“ snažila som sa krotiť.

„Presne tak to povedal.“

Zamyslela som sa. Teraz som v tom už i ja po uši.

„Neviem, či ťa mám vystaviť takémuto riziku. Možno som to prehnal,“ nadhodil, akoby nič.

„Jedno je pomôcť ľuďom, s ktorými nemám dobrý vzťah. Ani našim krajinám to nepraje.“

„Ved’ práve. Si Plakínčanka a to môže rozdúchať ešte väčšie ohne. Nenútim ťa do toho. Vedel by som ťa preniesť späť do Plakínska.“

Teraz to prehnal Tabe. Vstala som a s tou zvodnou sukničkou som sa postavila k nemu a do očí mu hovorím: „Ty si myslíš, že mi tu prezradíš tak obrovský plán, ohroziš ma a potom mi povieš, že ma k tomu nenútiš? Azda si myslíš, že

odídem do rodnej krajiny, vediac, že sa tu udeje čosi tak monštruózne neľudské? Asi nevieš, ako sa budem cítiť. Alebo si s tým rátal. Budem doma, ale budem sa cítiť previnilo. Takže do toho idem.“

Načo premýšľať? Keď ma postavil pred takúto vec, keď mi hrozí všeličo, tak mi iné východisko nedal. Kristine však vstala k mužovi a spýtala sa: „Nemyslíš si, že vy dvaja na to akosi nestačíte? Mňa vieš i pod cudzím meno dostať do susednej krajiny. Ale čo s Daisy?“

Podívala som sa na Kristine: „Akosi som si privykla, že v Davenporte robím nemožné veci. Môj pobyt tu je prečudesný. Kristine, nemala by som na to žalúdok, byť zodpovedná za toľko životov.“

„Tabe, nič nevieš premyslieť! Zase si to pokazil,“ oborila sa na muža. Ten jej iba oponoval, že s plánovačkou, ako som ja, to určite zvládneme. Nech to vyzerá ako chce, musíme zachrániť reputáciu tejto krajiny.

Po dosť dlhom tichu, ktorý nastal, som sa začala prechádzať po miestnosti: „Vymyslieť plán, na to chce mozog, na niečo takéto potrebujeme ľudí, čo tam priamo pracujú. Jedno je zisk ľudí priamo tam, jedno je zisk kontroly nad

celou budovou,“ a v tom momente som dostala tak šialený plán, že som sa nevedela prestať usmievať.

„Nechci mi povedať, že si to celé už premyslela.“

„To nie. Ale viem, čo je treba urobiť. Ako, to ešte neviem. Ale je potrebné „odrezať“ budovu od plánovačov. Nesmú mať s ňou kontakt.“

„To nie je zlé.“

„Viete, môžeme vymyslieť, že v kamerovom systéme vymeníme zábery z predchádzajúceho dňa. V budove sa teda naoko nič zvláštneho nebude diať. Tým síce odrežeme budovu od vizuálneho kontaktu, ale to nestačí.“

„Aha, jednak plánovači neuvidia, čo sa tam reálne udeje...“

„Ale vysielacky predsa existujú a sú tu použiteľné.“

„To áno.“

„Ale základom je nájsť človeka, ktorý je základným kameňom ich úspechu. Čo dá pokyn na odpálenie náloží.“

Tabe sa iba díval. Nevie kam. Možno na mňa, alebo iba mu to v hlave zapínalo, možno nie, neviem. I ja som sa potom dostávala do dosť fantastických nápadov, na ktoré by sme potrebovali celú armádu. A tú my nemáme.

„Vie sa, kedy sa to spustí?“

„Moment, pozriem sa do papierov.“

„Ty máš papiere?“ trochu mi bolo blbé, že som mu už dlhšie tykala a ani sa taktne na to neopýtala.

„Čo mám urobiť, aby to vyšlo.“ Musíme preskúmať všetky možnosti.

Vytrhla som to Tabemu z rúk, len čo to vytiahol zo svojej aktovky. Čítam a čítam. Budova bola poistená. Lietadlo. Nálož. Falošné záznamy. Ovládanie ľudí strachom. Uveria všetkému. Vojna proti terorizmu. Proti Plakínsku. Falošná skupina „plakínskych teroristov“, ktorí podľa priložených papierov sú hľadaní cudzinci miestnou políciou. Tabe má údajne od istého Zavreka Durivinca zabezpečiť transfer týchto osôb do Davenportu, vybaviť im falošné pasy, o identite ani nehovoriac, má byť dokonca priamo v meste pri akcii a kontrolovať ľudí, ktorí budú hovoriť do kamier Štátnej ich verziu. Na jednej strane, ktorá bola popísaná na mňa veľmi ekonomickými žvástami na konci som si všimla termín, kedy to majú spustiť. 7.2.315. O tri dni. Podala som mu tie papiere. Sklesla som ešte viac.

„Nemáme šancu.“ prehlásila som. Toto je akcia, ktorá podľa tých papierov začala už pred šiestimi rokmi a ktorá by sa mala skončiť okolo devätnásteho februára tohto roku. Je totiž

dôležité vyzbierať nejaké záznamy, ak budú a upraviť ich podľa ich potreby. A buď zaberieme, alebo nie svojou vinou zabijeme stovky ľudí. Chcú to spustiť ráno o desiatej.

Kristine takmer nedýchala. Nevedela sa zmieriť s tým, že jej manžel musel súhlasiť s niečím takým. Byť politikom teda nie je také terno, ako sa zdalo. Politik sa totiž veľmi nelíši od zametača ulíc: obaja čistia špinu a chcú, aby tú špinu nikto nevidel a dostal za to zaplatené. V prípade zametača však „špina“ nie je synonymom ľudských životov a osudov.

Cítil som sa uvoľnene. Len pred pár dňami som vyriešil zložitý prípad domáceho násilia a po tejto akcii si myslím, že mi hrozí povýšenie. Davenport, tam ma to vždy lákalo. Viem, že sú tam ľudia ako my, ale trochu viac šibnutí. Chcú nám vyhlásiť vojnu. Nech vyhlásia. Sám vodcu zabijem. Mám tak našliapnuté, že mi ani on nebude stáť v ceste. Povolali ma tam. Som veľmi nadšený – dali mi fotku akejsi slečny. Vraj ju tam mám najšť. Diskrétno. Ako vždy. Akoby som vedel i inak. Viete, človek ako ja sa prešvihne čímkoľvek. Pokojne hovorte, že nemám rozprávačský talent. Musíte to pretrpieť. Som človek, čo dokáže byť tak nepozorovaný, že dosiahnem niekedy toho, že si ľudia myslia, že tam som a pritom tam nie som. Áno, i to sa dá dosiahnuť. Preto remeslo agenta je pre mňa ľahučké. A najšť jedno ryšavé dievča v dave plnom nalinajkovaných žien s krátkymi čiernymi vlasmi nebude žiaden problém. Ak by to nebol Davenport, odmietol by som to. Ale je to on. A konečne sa mi možno podarí splniť i môj dávny sen: zničiť tú krajinu zvnútra. Nie ľudí. Nie tých úbožiakov. Iba ich vrchnosť. Za to, čo robia vlastným krajanom, by mali do pekla! Majú toľko väzňov, čo máme my ľudí. Popravujú ich. Trýznia ich. Stále platia zákony o otrokoch. Sú čudní.

Pred letom som vybavoval akési tlačivo. Povinne som označil, že do Davenportu idem na dovolenku. Ale načo sa vypytovali, či mám so sebou psa, či mačku? Prečo sa pýtali, či som už mal trestnú činnosť? No jedným slovom: debiliny. Po prekonaní dlhého sedenia v lietadle som vystúpil na pevninu Večného mesta. To mesto mi príde ako dokonalé pre túto krajinu. Je v kotline, nad ktorou sa týči vysoký kopec s temer nepatrnou anténou. Haha, dobrý pokus. Nemusím tipovať, načo im tam je. Všetko prehnane nalinkované, mal som pocit, že som prišiel do nejakého náhradného depa pre roboty. Ľudia sa nesmejú, prechádzajú nevšímavo okolo seba. Už ich v tejto krajine asi nič neprekvapí, lebo sa tu nič nedeje. Ale zase je pravda, že im nikto nekáže sa usmievať, aby to „nejako vyzeralo“. To robíme my, v Plakínsku. Pritom vieme, že dosť ľudí má ešte problémy, ale na každého vyjde čas.

Najskôr som si bol v jednom autoservise vyzdvihnúť auto na pátračku. Potom som sa ubytoval. Nie v Hoteli. V inom. Plakínčan v tomto hoteli nie je veľmi vítaný. Dívam sa na fotku slečny. Celkom by som si dal povedať. Ale už mám ženu a dcérku. Hoci som ju už raz podviedol a žena o tom vie, neviem, či by som sa ešte cítil na také mladé mäsko. Nie žeby som bol nevykonný, ale už by to bolo riziko. Nechcel by som vystaviť Junu do problémov. Odkedy sa to stalo, začala sa o seba viac starať. A i o mňa. Možno si uvedomila, že nás vzťah by potreboval pomoc. Bol príliš strojený a niekedy až

nanútený. Len čo som sa chcel na tú tému s Junou baviť, hneď bol oheň na streche. Ľutoval som hlavne Milušku, lebo hádka rodičov ešte žiadnemu dieťaťu nepomohla. Pritom je Juna veľmi energická mladá žena, túžiaca po cti. Od toho incidentu sa už aj krajšie oblieka a maľuje. Niekedy mám pocit, že vidím, ako Juna mladne. Musíte si zvyknúť na môj veľmi zlý štýl rozprávania. Skáčem od jednej témy k druhej, sekám vety a neštylizujem. Prepáčte.

Hotel bol celkom priestranný, hoci menší ako môj byt. Bol celkom útulný a musí mi vystačiť zopár dní. Neplánujem sa tu veľmi zdržať. Dnes iba preskúmam mesto a poobzerám po lokalitách, kde by sa mohla schovávať. Potom už neviem. Budem sa musieť zaobísť bez vypytovania, hoci ak bola v nemocnici a pustili ju, tak by mi niečo vedeli povedať. Ja už niečo vymyslím. Však na to som tu. Veľmi často sa mi pri takejto pátračke stane, že super plán, ako nájsť objekt záujmu mi napadne až keď spoznám lokalitu. Už som hľadal naozaj veľa ľudí a veľa z nich boli i priekupníci, zločinci a vrahovia. Nie zriedka mi pritom ide o život. Bežne so sebou beriem i psa. Teraz musel ostať doma, lebo si ho vypožičal kolega na jednu fušku a nedopadlo to celkom dobre. Má zranenú ľavú prednú labu. Chodím ho navštevovať a dívať sa, ako sa mu darí. Je to mladý ovčiak, veľmi schopný, rýchly a k pánovi veľmi milý. Je to môj miláčik. Trénujem ho od šteniatka. Privykol si na mňa veľmi rýchlo, ale teraz už keď behá za

opačným pohlavím, tak už tak na mňa nie je až tak naviazaný, ale stále verný. Popravde, ani som ho nechcel opúšťať, ale do troch dní budem doma a Luke už vtedy bude zdravý. Ešte bude asi týždeň rehabilitovať, až tak bude pripravený do akcie.

Dievča. Mladé, červenovlasé. Ľahší terč nejstvue. Dívam sa na jej fotku zas a znova. Musím si do hlavy uložiť jej podobizeň, ale dnes mi to výnimočne nejde. Stále ma zožiera stará boľačka, zakaždým toto robím. Vidím pred sebou môjho bývalého kolegu, s ktorým som tri roky pracoval. Boli sme si ako bratia. Ak bola sledovačka, vždy si pozorne prezrel tvár hľadanej osoby a viackrát už potom nemusel. V podstate po prvom zhliadnutí mohol tú fotku v pokoji vhodiť do ohňa. Ja to až tak vypilované nemám, ale tiež mi to pomáha. Viem si z tej tváre urobiť i rôzne varianty, možnosti, ako by dotyčný vyzeral s okuliarmi, prefarbený, s falošnými fúzmi a tak. Ale Ralf – to bol borec.

Tá tvár mi nepripomínala nikoho, koho poznám. Možno pre mňa lepšie, ale pre zapamätanie ťažšie. Myslíte si, že si v tejto nalinajkovanej krajine môže dovoliť červené vlasy? Je to nová móda, všade v Plakínsku sú také slečny. Doma nájsť jednu medzi nimi je problém. Tu by nemal byť. A ani nie je nebezpečná. Žiaden zločinec, vrah ani podvodník.

Aspoň zatiaľ. Ale začal som uvažovať, prečo ju vlastne uniesli. Musím si preklepnúť jej spis, ktorý mám so sebou. Je tak tenký, že som ho mohol prečítať i doma, ale ktovie, čo sa udeje tu a ja to musím zapísať. Je to osoba čistá ako ľalia, bez priestupku, hotový anjel. Poznám to. Aj takí sú a nakoniec sa dozviem o jej prvej trestnej činnosti. Niekedy dostanem i lepšie kšefty. Toto bude poslabšie. Budem musieť za ten týždeň ešte niečo vyriešiť.

Idem za Durivincom. Musím. Vavela mi to Daisy. Ak sa poznáme, je vraj už akoby ruka v rukáve. Strašne dlho som ho nevidel. V podstate sa ho tak trochu bojím. Ale určite je to lepšie riešenie ako ísť za Aliantom. Svojim staručkým autom som sa odviezol temer na kraj mesta. Minul som príliš gýčový orloj na Námestí pokoja, zamieril som k novšej časti mesta. Cez diaľničný úsek som míňal priemyselnú časť mesta, ktorej nikto nepovie inak, ako Vežová, kvôli vrchom, ktoré ich obopínajú. Vpredu vidím veľký strojársky podnik a za ním naša pýcha: Štátna tehliareň, vďaka ktorej sme tak slávni vo svete. Väčšej fabriky niet. Jej najvyšší komín výškou prevyšuje iba Hotel.

Zaparkoval som hneď, ako som zišiel z diaľnice a dostal sa k jeho domu, dosť odľahlého. Podľa mne dostupných informácií mal mať Zavrek voľno a teda som ho šiel navštíviť. Býval na začmudenej Mierovej ulici, temer pri dedine Jatky. Ale keď som zaklopal a objavil sa v dverách, temer ma ovanulo.

„Čo tu robíš?!“

„Ahoj, Zavrek.“

Samozrejme že nebol veľmi prívetivý a tou jednou rukou mi div hlavu nevykrútil a potom ma sotil na zem. Len tak sa zaprášilo, ako som sa ocitol na štrkom vysypanej ceste. „Nevravel som ti, aby si sa odo mňa držal ďalej? Šľahaj domov ako šľahačka!“

„Zavrek, teraz nejde o mňa. Vo veci je niečo väčšie.“

„Čo väčšie? Myslíš si, že je niečo väčšie ako ujsť z tejto krajiny?“

„Teraz je to naopak. Myslím, že teraz máme šancu túto krajinu napraviť zvnútra.“

Rozrehotal sa, až sa mu prázdny rukáv rozhybal a temer skončil za jeho chrbtom.

„Tu je to mŕtve! Tu neexistuje šanca!“ potom však ostal stáť, úsmev mu skamenel. „Alebo zamýšľaš atak na Vodcu?“

„Nie, je to presne naopak. Vodca chce urobiť atak na nás. A obrovský.“

Keď mi prisľúbil, že bude mlčať ako hrob, vysvetlil som mu, o čo ide. Stále som sedel na zemi a snažil sa z toho spamätať, keď ma tu znova schmatol tou jednou rukou a postavil ma na nohy. Ukázal som, aby nastúpil do môjho súkromného auta. Má už vyše tridsať rokov, ale je to auto, o ktorom viem, že nie je odpočúvané, lebo stále si ho kontrolujem a navyše mám ho stále schované vo svojej garáži, do ktorej nemá prístup nikto. Pretože ani nikto nevie, kde je moje parkovacie miesto. Na vrakovisku.

„Zav, tu ide nielen o môj, ale teraz už i o tvoj život. Ak budeš spolupracovať, čo asi budeš musieť a synergiou to vypáli presne ako má, budeš národný hrdina v novom Davenporte.“

„Odkiaľ berieš tú istotu, že budem spolup...“

Až vtedy videl, že mám v ruke zbraň. Zahrešil. Dvere som zamkol. Nemal kam. Iba ma môže napadnúť. „Nenúť ma, aby som vystrelil na priateľa. Vyčítal by som si to do konca života.“ Neochotne, ale súhlasil so spoluprácou.

„V podstate, ty máš jednu veľmi dôležitú úlohu: Nechať emigrovať moju manželku. Musím ju ochrániť a vieš, čo pre mňa znamená. Asi toľko, koľko i tá tvoja pre teba. Myslím, že nejaký falošný pas nie je pre teba problém. Apropo, ja mám za úlohu spolu s tebou dovieŕ sem tých falošných teroristov. V papieroch sa píše, že šiesti z desiatich zahynú v hoteli, lebo budú v lietadle a štyria to riadia zo zeme. A aby si polícia dala plus, zadrží ich. Oficiálna správa.“

„Polícia. Áno. Banda idiotov!“

„Samozrejme, že majú v pláne ich popraviť a znova zhromaždiť dav ľudí, aby sa to díval.“

„To je choré.“

„Je a ako.“

„Tak, aký je tvoj plán?“

„Potrebujem vyvolať chaos už pred samotnou akciou. Niečo fakt veľké, aby tam museli všetci policajti. Niečo, s čím nerátali.“

Zasmial sa ako chorý kôň na bezlepkovej diéte.

„Mám snád' vyrabovať banku?!“

„Šibe ti?“

„Tak čo si predstavuješ ako -niečo fakt veľké, aby tam museli všetci policajti- ?“ a povedal to dosť zbrzdeným hlasom a zatváril sa čudne. Asi ma napodobňoval.

„Tých štyroch, čo zavrú na policajnú stanicu. Dostaň ich odtiaľ.“

„Tebe načisto treslo v tej tvojej hlave. Ak ma potom ešte budeš potrebovať, tak po tejto akcii po mne pôjde asi tisíc vojakov z celého mesta.“

„A bude to problém?“

„Si odrež nohu, že bude! Dajme tomu, že žiaden policajt, ani vojak v meste nebude, lebo bude pomáhať v mojom dolapení a tých štyroch, ale to ma môžeš rovno odpísať. Mohol si mi na rovinu povedať, že sa ma chceš zbaviť!“

„Tak čo navrhuješ? Potrebujeme, aby mali plné ruky práce,“ zaistil som zbraň a vopchal si ju do vrečka.

„Ja tam rozhodne nepôjdem. Ale mám v base nejaké známosti a teda viem, že sa chystá vzbura. Navštívim jedného môjho informátora a poviem mu o tom, kedy to naplánovať.“

„Ale ani slovo o akcii Vodca.“

„Odrež mi druhú ruku, ak to poviem.“

„Ty všetko chceš odrezať, už daj pokoj. No a ešte jedna vec: Na tom predposlednom, či ktorom podlaží budú prednášky. Podľa správy tam budú stáť kontrolóri.“

„Myslíš, že mám zbiť tie trasorítky?“

„Hm, no tak dobre, myslel som niečo iné. Sprvoti som si myslel, že sa to dá dať potichu.“

„Potichu pracovať neviem. Na to si mal myslieť skôr, Tabe.“

„Dobre, ako chceš. Ale chcem jedno: Zmláť ich, ale ich nezabi, iba ak by to bolo fakt že nevyhnutné. Nechcem, aby sme mali problém, keby nám to nevyšlo.“

„Ak to nevyjde, žiť už nebudeme, o to sa stav.“

„Mňa na tom akurát desí, že je tých ľudí tak veľa.“

„Na čo myslíš?“

„No, že podľa plánu budú všetci v horných podlažiach na prednáškach. Dostať sa tam je nemožné. Zatiaľ, ale to zatiaľ nechám na Daisy...“

„Na koho?“

Pozrel som sa na neho trochu nedôverčivo. „Na Daisy.“

„Kto to je? Tvoja milenka?“

„Nie, je to komplikované...“

„Aha! Takže komplikované? Keď ti zlomím ruku, tak vtedy bude tvoj vzťah komplikovaný? Či tak voláš svoju ruku?“

„Mám predsa ženu.“

„Ale ľúbiš svoju ruku.“

Nechal som ho v tom, nech si ma doberá, nesmiem ho veľmi rozčúliť, aby ma ešte neprizabil. Rehotal sa.

„Môžem s tebou rátať, Zav?“

„Nabetón. Neviem, čo budem robiť, ale láka ma dať dole Vodcu.“

„O tom nepadlo ani slovo.“

„Nie. Ale ja ho dám dole. A zmením túto krajinu od základov.“

Ponúkol som mu ruku na dohodu.

Zav zvrátil čelo: „To je tá Daisy?“

Neviete si predstaviť, čo som prežívala. Triasla som sa ako osika. V tom hlúpom kostýme mi začalo byť strašne

horúco. Ale snažila som sa tváriť úplne profesionálne. Ale je pravda, že zo mňa by herečka nebola, lebo naozaj neviem, ako hrať niekoho celkom iného a pritom ešte mimo kamery a vedome klamať. Nie som neviniatko a klamala som i ja, ale boli skôr také maličkosti a toto je záležitosť, ktorá je až priveľmi vážna. A možno aj z toho sa tak potím. Neviem, ako to zastaviť. Niekedy sa strašne potím. Kiežby som už tak bola doma! No doma... ťažko to nazvať domovom, pretože bývam v Plakínsku už sama na druhej strane Železnej. Kedysi som bývala s kamarátkami, ale nešlo to tak donekonečna a bola som prinútená ísť si zarábať nejaké korunky, aby som platila podnájom. Dúfam, že ten môj byt nedali inému. Je pravda, že som mesiac aj niečo neplatila nájom, ale myslím, že sa po bytovke rozkriklo, že som kamsi zmizla a možno aj vedia, že som neodišla zámerne. Ak sa to stane, že budem na ulici ešte aj doma, neviem, či to prežijem. Teraz mi vlastne, debilovi, došlo, že načo pôjdem domov, keď môžem byť na tom rovnako ako tu? A tak som celkom vyrovnaná a s úsmevom vošla dnu. Akýsi lokaj ma predstavil šéfovi.

„Teší ma, Mag Jenkins.“

„I mňa veľmi teší.“

„Posaďte sa.“

„Tak, o čo ide?“

„Podívajte sa: V rámci každoročnej kontroly bezpečnosti budov si naša firma znovu dovoľí skontrolovať administratívne a verejné budovy v hlavnom meste. “

„Áh, samozrejme, ste z Davenportskej bezpečnostnej, o tom nieto pochyb,“ všimol si emblém firmy na mojom saku. To sako odniekiaľ vyhrabal Tabe, vôbec mi nepasovalo a emblém na ňom sotva držal. Hádám ešte zopár minút vydrží. Mám zlú predtuchu, že táto hra nevyjde. Nerada klamem, ale teraz to robím za vyšším cieľom. Potrebujem od pána Jenkinsa povolenie na obhliadku bezpečnosti budovy. Možno je to príliš viditeľné a čitateľné, ale iná vec ma, chorú na hlavu, nenapadlo. Ale máme málo času. A keď máme málo času, musíme improvizovať. Niekedy si myslím o sebe, že vyjde všetko, čo naplánujem a keď to nevyjde, vyhováram sa. Teraz to tak jednoduché nebude. Zvádzať rozhodne neviem, ale okolnosti ma k tomu zaiste prinútiť.

Lokaj odišiel. Mala som skôr pocit, že to skôr on ma vyzliekal očami, ale som možno už trochu schizofrenická. Človek je po mesiaci a niečo týrania úplne iný. Myslí si, že po ňom každý štartuje. A nie preto, že som dievča. V minulosti som o seba veľmi nedbala. Ale v puberte, snád' asi ako každému, mi zahrabalo a začala sa fintiť. Nie raz som sa s odstupom času celkom za svoje správanie a výzor hanbila. Ale našťastie, moja puberta netrvala dlho, lebo sa rodičia

zviezli a prestali ma podporovať. Tak som musela dospieť skôr. Chtiac-nechtiac.

„Ale som tu kvôli tomu, že naša firma je znepokojená dianím hlavne čo sa Hotela týka. Akosi nám nechcú umožniť priamy vstup do jeho Centrály,“ musela som si niečo vymyslieť. Snažila som sa s ním držať očný kontakt. Pridržala som si za rám okuliare bez dioptrií a snažila sa vyzeráť čo možno najzvodnejšie. Už sa začal potiť. Jeho zápach som cítila až sem. Mám nos ako pes. Povolil si kravatu a začal po mne pokukovať ako ten pes po slanine v obchode. Bolo mi to strašne nepríjemné, ale musela som hrať túto zvodnú hru, ak som chcela získať povolenie. Chceme sa dostať hore a spustiť celý systém, aby sme zapli alarm.

Tváril sa neprístupne: „Žiaľ, v najbližších dňoch sa tam konajú rôzne... ehm, prednášky... a z toho dôvodu...“ hral to dobre. Ale začal ťahať za kratší koniec. Touto odpoveďou sa pohrabal. Presne na tú odpoveď som čakala a pomaly som si vyzliekla sako. Temer ho priklincovalo na stoličku. S týmto nerátal. Ale predsa, je to chlap. Smrdel neskutočne. A keby som mala poznamenať do vetra „je tu akosi teplo“, skôr by to znelo ako „je tu akýsi smrad“, tak som sa radšej začala premáhať, aby ma náhodou nepremohol môj vlastný žalúdok.

Ten šialený Zavrek, len čo ho Tabe priviezol svojim šrotom a predstavil mi ho a naznačila som mu môj plán, trval na tom, aby som si nasadila korzet, aby vraj „vystúpili tvoje prednosti a boli tak veľké, že by mu sami struhli po papuli“, na čo dostal po papuli on s tým, že ja sa viackrát zväzovať do ničoho nebudem. Nepochopil. Pokúsila som sa teda z inej stránky. Rozpustila som si vlasy. Mala som ich sofistikovane zakvačené iba jediným štipcom, takže keď som ho dala dole, položila na jeho stôl a dvakrát zakývala s hlavou, aby som ho dorazila mojimi vlasmi, temer nedýchal. Ale snažila som sa pôsobiť, akože sa stále o to zaujímam a začala som si ich ískať.

„To je teda vážne škoda. Viete, ide o to, že bezpečnosť je prvoradá a neviete si predstaviť, čo by sa stalo, keby nebola prekontrolovaná budova takého významu, ako je Hotel. Ak sa niečo stane, nebude vinný nikto iný, ako my. Snáď viete, o čom rozprávam.“

Naozaj ho až ľutujem, čo musí prežívať. Hnusil sa mi, lebo jednak bol o storočie starší, a veľmi nesympatický, hoci sa snažil tváriť napudrovane, dôležito a nafúkane zároveň, z rysov jeho tváre je vidieť, že sa temer nikdy neusmieva. Je to kancelársky robot, malý zavalitý a páchnuci po častom a nadmernom vylučovaní potu. Naozaj som sa snažila pôsobiť

čo najzvodnejšie, ale nechcela som to prehádzať, aby sa náhodou nespamätal a neposlal na mňa ochranu. Všetko je fajn s mierou. Aj to som si myslela, že to robím zbytočne a možno až veľmi čitateľne.

„Áno, viem,“ zo zásuvky stola vytiahol vreckovku a začal sa utierať a potiť ešte viac. Už som si myslela, že hodím šabl'u, ale tvárila som sa profesionálne a pri ďalšom rozhovore som začala viac žmurkať a nejako pózovať s rukami, opretými o stôl. Vedela som, kam miera jeho pohľady, mlela som svoje naučené frázy o bezpečnosti a on ma sotva počúval. Bolo mi nanič. Som ja ale pochabé dievča! Pripravujem sa tu snád' na rolu nositeľky najstaršieho remesla?

„Keďže naša firma nie je informovaná o vašich obchodoch, čomu v podstate rozumiem, ale ten fakt, že nevieme, čo sa v Hoteli deje, nie je veľmi korektný. Preto som tu, aby som to napravila. V hre je totiž viac, než len naša reputácia, ale i vaša a samozrejme, našej krásnej vlasti!“

Ešte vyše päť minút som tliachala rôzne naučené frázy, na čo on miestami odpovedal. Občas si niečo i zamrmlal alebo zachrčal. „Prisahám, že to bude otázka pár minút. Len skontrolujeme, či sú všetky systémy v poriadku a odídeme.“

A predstavte si, ten chudák mi to potvrdenie vystavil.

Dlhšiu dobu som ich sledoval. Najst' jednu ryšavú hlavu nebol žiaden problém. Ešte sa mi nestalo, že len čo prídem, ju uvidím. Také šťastie som mal iba jediný raz, kedy som hľadal jedného utečenca a našiel som ho po desiatich minútach temer pri mojom vchode. A toto je po sotva pár hodinách. Žiadna pátracia akcia sa teda nekonala. Posteľ pre ňu tu mám, určite hneď nepôjdeme, pretože som tu iba pár hodín a i cesta niečo trvá. Viditeľnejšie sa obliecť nemohla. Vystúpila z akéhosi auta a už som ju mal v očiach. Mala na sebe nevkusný oblek, ktorý hneď zoblíkla a hodila späť do auta. Teraz som nemal pochyb, že je to ona. Nepotreboval som veľa času. Mädlím si ruky. Dostanem zaplatené za niečo, čo bolo ľahšie, ako sa zdalo. Nie sme v Západnej Nigii, kde s každým cudzincom chodí dozor, aby nebudaj, nezavítal do „zlých štvrtí“. Myslel som si, že je Davenport uzavretejší ako Nigia. Ale nie je tomu tak.

Veľmi nadšený kráčam z nízkeho hotela a sadol som si do auta. Je tam predsa s ňou nejaký chlapík. Chvíľu ju budem sledovať akoby nič a keď sa pohnú, naštartujem a pôjdem za nimi. Dúfam, že ju potom nejako odchyťím osamote, aby som ju mohol doniesť domov. Mám tu byť týždeň. Ale čo tu budem robiť, keď už je rukáv v rukáve? Ani nemyslím na to,

žeby sa toto malo komplikovať. Idem za svojim cieľom. Ale vyčkávam. Kamsi šli. Možno si dať kávu. Ale celkom by ma zaujímalo, kto je jej partner. Nevadí, vyčkám, budem dávať pozor. Už som jedol, preto naozaj neviem, ako sa zabavím. Môžu tam byť spolu i hodinu. A človeka nebaví hodinu sa dívať jedným smerom. A ešte keď cíti spokojnosť, že je prípad tak blízko konca, často stráca pozornosť.

Zdalo sa mi to večnosť, ale napokon predsa len asi po pätnástich minútach vyšli. Chlapík bol vysoký, svalnatý, ale nenašiel som mu druhú ruku na tele. S ním by som radšej do pasovačky nešiel. Je síce kalika, ale vyzeral mohutne a je vidieť, že poctivo cvičí. Bolo múdre počkať. Slečna vyšla tesne za ním, ale chlapík jej tou jednou rukou otvoril dvere a sám sa rýchlo presunul popred auto za volant. Jednou rukou šoférovať? Hm, ten si verí. Ale teraz nastala moja šanca. Trošku ich nasledujem. Dúfam, že nepôjdu kamsi do lesa, to by som musel auto nechať kdesi inde, aby som sa neprezradil. V meste je to predsa len jednoduchšie.

Išli pomaly. Ulice som vôbec nepoznal, ani som sa veľmi nezaoberal, čo míňame. Oči som mal pricapené na ceste a na ich aute. Smerovali na sever. Do mesta teda rozhodne nejdú. Presne tej varianty sa obávam. Na severe je podľa mapy chatová samotárska oblasť s nejakým

komplikovaným názvom. Tam už budú vidieť, že ich sledujem, preto som zväčšil priestor medzi našimi autami. Zastavil som skôr, potom som vystúpil, šiel pešo, až kým som nenatrafil na ich auto. Schoval som sa do kríkov. Týpka som nikde nevidel a slečna vystupovala z auta. Pokojne som vyšiel z krovia a šiel nepozorovane za ňou. Evidentne si ma nevšímala. Možno ma nepočula. Teraz už neutečie, mám ju.

„Slečna Goldbergsová!“

Dievča ostalo stáť. Povedal som si, hm, ďalšia vydarená misia. Podišiel som ku nej a chytil ju za predlaktie a chcel ju odvieť do svojho auta, keď tu zrazu ma prekvapí silným zauchom s ľavou rukou. Celkom jej sadla a prekvapila ma, ale nepustil som ju. Začala kričať. Privinul som si ju k sebe, dal jej na ruku na ústa a chcel jej povedať, o čo ide. Ale ten červený blázon sa mi zahryzol do prostredníka. Zjačal som, ale stále som ju držal, až kým z chaty nevyšiel ten jednoruký blb, ktorého som sa zľakol. Vyzeral ešte hrozivejšie: „Okamžite ju pustiť, lebo ti ručím, že tvoj nos pristane na zemi a budeš nim pripravovať pôdu pre Tabeho letničky na budúci rok.“

„Nepustím. Musí so mnou do Plakínska.“

„Kam?“

„Domov. Bol som povolaný, aby som ju doviezol domov.“
Dievča sa mi prestalo mykať a so psími očami sa ma opýtalo:
„Vy ste ma prišli doviest' domov?“

„Áno.“ Teraz som sa už nepokúšal mať nad ňou prevahu, ale i tak sa mi vyšmykla. Chcel som ju znova zachytiť, ale ona iba urobila tri kroky smerom k tomu jednorukému a hovorí mi:
„A to ste už inak nevedeli? Chytili sme ma ako nejakú handru a ešte mi dali i ruku cez ústa? Však ja nie som žiaden zločinec! Vystrašili ste ma na smrť.“ Nevedel som sa obhájiť. Stál som ako idiot. Stratil som reč. Nevedel som, čo povedať. Napadali ma iba výhovorky. Tie by isto nezabrali. Jednoruký sa na mňa škl'abil a slečna bola namosúrená, ale v očiach som jej videl slzičky. Čo som urobil?

„Odpovedzte jej.“ No ako? Nič múdre zo mňa nevypadlo, iba som jachtal a hovoril, že ju mám odviešť domov, na čo sa mi dievča otočilo chrbtom a jednorukému čelom a hovorí mu:
„Zbav ma ho.“

„Iba... však som bol povolaný...“

„Áno, to rozhodne, ale prečo si to robil takto? Teraz ti neverí, zmizni, odkiaľ si prišiel.“

„Smiem nesúhlasiť. Neodídem, kým nepôjde slečna so mnou do Plakínska.“

„Chceš ma nasrať?“

„Nie, to by som si nedovolil. S vami sa inak nerozprávam.“

„A Daisy sa nerozpráva s tebou. Tak zmizni.“

Ale tu sa zrazu dievča otočilo, poklopalo jednorukého po pleci a povedalo, aby ju chránil predo mnou. Dievča sa na mňa pozrelo. Čímsi som jej ublížil, lebo asi, ako bola otočená, plakala.

„Ak teda neodídete bezo mňa, môžem vám niečo navrhnúť?“

„Vy snád' nechcete do Plakínska?“

Zatvárala sa znechutene: „Plakínsko je ešte ďaleko. Aj tak nemám istotu, či sa vrátim do svojho bytu.“

„Ale ja mám príkaz...“

„Bla bla bla... ste obohratá platňa!“ Fakt som nerozumel, o čo im dvom ide. Však som normálne chcel odvieť si dievča do Plakínska a oni tu robia neviem akú drámu z toho. Ak nesplním túto jednoduchú úlohu, čo si o mne doma pomyslia? Ja taký superdetektív pohorí na takom jednoznačnom prípade?

„Ak sa pridáte na našu stranu a pomôžete nám v trochu chúlостivom prípade, som ochotná vám odpustiť.“

Cítim sa ako Clousseau. Hrdý, ale totálny mamľas, čo takmer nič nevie zariadiť. Naozaj ani neviem, čím som ja prispel k tomuto prípadu. Všetkých naokolo vrátane manželky som do toho namočil a ja vyviaznem bez ujmy?! Ale na čo by som sa zmohol? Večne iba ustupujem, ak nastane reálny problém. Neustupujem iba v politike. Ale toto nie je problém politiky. Je to predsa reálne a tento problém vyprodukovali politici. Na politickej scéne by som musel mať majetok ako všetci naši politici dokopy, aby som to vyriešil politicky. Ak by som i pred nimi rečnil o tom, ako je toto nebezpečné, všetci by ma označili ako nepriateľa štátu, alebo priateľa Plakínska a šli by po mne tvrdo. Ale čo zmôže taký slabý človek ako ja? Politická cesta je vylúčená. Mám nejakú moc, ale nie dosť veľkú a už vôbec nie finančnú. Alianteho família dokonca má povolenie so svojou spoločnosťou už vyše päťdesiat rokov tlačiť oficiálne bankovky nášho štátu. Napriek tomu, že je to protizákonné, lebo má to robiť štát. Lenže Aliante je reálny vodca Davenportu. Vodca je proste iba bábka. Na Alianteho si neotvorí ústa ani on samotný. Až teraz poznávam, že je všetko celkom naopak, ako nám je to hovorené. Už ničomu nerozumiem. Klame sa na každom poste. Človek musí mať neustále otvorené oči a IQ aspoň 120, aby rozumel svetu ľudí, ktorý ho obklopuje. Niekedy by bolo celkom rozumné meniť si to s nejakým zvierateľom.

Už za desať minút môžem z pracoviska odísť. To je fajn, na dnes práce stačilo. Zrazu sa otvorila dvere. Do mojej kancelárie vpálil Lil. Dívam sa na neho vystrašený, ako sova, keď jej strelia pri uchu dvojhlavňovou brokovnicou. Lil si dal pozor, aby čo najpokojnejšie zavrel dvere a bez slova si sadol. Vyzeral utrápený.

„Klopať ťa nikto nenaučil?“ pokúsil som sa ho zneistiť.

„Ale iste, ale už som to nevedel vydržať.“

Lil je odo mňa mladší a berie ma ako otca. Nie je tajomstvom, že som mu trošku dopomohol k svojmu terajšiemu postu, ktorého dôležitosť sa dá porovnávať s mojou. Dnes bol celkom utrápený a temer bez života. „Čo si myslíš o tej akcii?“ opýtal sa tichým hlasom a obzrel sa okolo seba.

„No čo také? Čo je treba urobiť, sa urobí, bez debát.“

„Nemáš pocit, že je to trochu tvrdé? Však tí ľudia nikomu neublížili. Iba ak Vodcovi.“

„Kam tým mieriš?“ tváril som sa tvrdo a neoblomne.

„Neviem, či som schopný žiť s tým, žeby som bol zodpovedný za toľko životov.“

Zasiahlo ma to. Vždy bol veľmi citlivý a cieľavedomý. Toto by ho zruinovalo. Bolo mi ho trochu ľúto, vyzeral ako pes, keď mu niekto odje z misky.

„A čo teda mieniš urobiť?“

Takmer mi pošepkal: „Ak ma neudáš...“

„Nie...“

„Nedá sa to zastaviť?“

Rázne som vstal a iba mu povedal, aby šiel so mnou. Opustili sme moju kanceláriu, celý tento Politický dom, nakázal som mu, aby nastúpil do môjho služobného auta. Bol celkom vydesený. Celú cestu som bol ticho a on ma prehováral, aby som mu neublížil, nezabíjal a podobné reči mal. Po vyše dvoch minútach jazdenia som zastavil na Šimonovej ulici, kde je veľké nadzemné parkovisko. Na druhom podlaží som ho už musel z auta priam vyškrabúvať, aby si prestúpil do môjho šrotu. Už ho tu asi nikdy nezaparkujem. Pre istotu.

„Čo zamýšľaš? Prosím, buď rozumný, Tabe! Ja ešte nechcem zomrieť!“

„Zavri si ústa. Ničomu nechápeš.“

„No to fakt nechápem. A neviem ani, kam ma to vezieš.“

„Uvedom si, že pre takýto rozhovor musím byť v aute, čo nie je služobné, lebo neviem, či tam nemám mikrofóny. A o tomto aute vie iba Durivinec.“

„Durivinec? Ten vojnový veterán, veľký hrdina?“

„Áno ten.“

„Pravý hrdina. V Západnej Nigii temer sám zabil šesťdesiat vojakov.“

„To je blud, čo si vymyslel Vodca.“

„Čo? Môj život je v ruinách.“

„Bol v Západnej Nigii, ale bol tam ako humanitárny pracovník. Dal dole iba šiestich, ktorých musel zabiť, lebo ho ohrozili.“

„Kam ideme?“

„Na moju chatu do Rúnkrankmartu.“

„Prečo?“

„Chceš to predsa zastaviť...“

Začal radostne písať, výskať, štuchal do mňa, pričom mi prepol prevodovú páku, o ktorú sa rukávom zakvačil. V aute to zachrapčalo, ale pokračovali sme ďalej. „Prejavuj

radosť, až keď budeme z auta von. Neviem, čo s ním, už je na zázname v kamerách na parkovisku. Som ja ale idiot, že som ho tam nechal.“

„Zbavíme sa ho. Zoženiem ti novú šunku, čo bude podľa tvojho gusta a neodpočúvaná. Mám známeho mechanika, ktorý má taký prístroj, čo hľadá také objekty, čo nemajú čo v aute robiť.“

Stúpali sme do vrchu k mojej chate. Lil bol nadšený a hovoril o mase ľudí, ktorú na našu „protiteroristickú akciu“ môžeme použiť, na čo som ho schladil, že je nás veľmi málo a že to celé musíme ešte poriadne do detailov premyslieť. Lil navrhol aspoň sedem ďalších ľudí, čo by nám mohli pomôcť, ale každého som mu vyhovoriť, keď sme boli hore. Vystúpili sme a Lil sa nadchýnal z výhľadu. „Nie sme ďaleko od mesta, ale nič tu neruší pohľad na lesy a tú krásnu oblohu.“ Mňa ale temer trafil šľak, keď som vošiel dnu a sedel tak akýsi neznámy chlapík.

„Kto to je?“ hneď som sa opýtal Zavreka. Zavrek mi to povedal a mňa to dosť prekvapilo.

„Vážne? To si ako teraz odvediete Daisy so sebou?“

„Mal som to v pláne. Ale dievča nesúhlasilo a ponúklo mi dohodu, že keď vám všetkým pomôžem v boji proti terorizmu, môžeme vyraziť.“

Usmial som sa na tú červenovlásku: „Neprestávam žasnúť z teba, dievča. Si pravá vyjednávačka.“

Ale Daisy veľmi nadšená nebola. „To si cením, ale vedz, že mi nie je priveľmi sympatický. Bol ku mne hrubý.“

„Ospravedlňujem sa.“ Iba mykla rukou.

„A divím sa, že sa nehneváš, že som mu to vytrúbila.“

„Kam by šiel? Nepozná to tu,“ bol som benevolentnejší. „Ale keď nás zradí...“

„Nikdy nezradím. Som verný svojej misii.“

„No len aby...,“ Daisy na neho hodila jeden z palety jej ľahostajných pohľadov.

„Pokoj. V tíme potrebujeme pokoj a súlad. Doviezol som nám Kirrila Petroviča. Bude s nami spolupracovať. Hlavne v oblasti techniky. Aký je tvoj prínos Lil?“

„Mám super rušičky signálu,“ už bol dosť vážny a mal som pocit, že očami vyzlieka Daisy.

Potom sme sa začali otvorene o tom rozprávať, každý niečo navrhoval a nakoniec sme jeden cez druhého kričali a prekrikovali sa, kým sa moci nechopila Daisy. Bez slova vstala a postavila sa pred nás v tej kradnutej sukni a pokúsila

sa o úsmev. Možno nepodarený, ale o to nesmelší a krajší. Všetci stíchli.

III

Mala som pocit, že explodujem. Mohla som byť už doma. Nedesil ma fakt, kvôli čomu som tu, ale desí ma to, prečo tu ešte stále som. Prenasleduje ma minulosť, nedávna minulosť. Stále si presne pamätám, ako sme stáli v skupinke. Boli sme polonahí, špinaví, ale bez okov a dívali sme sa na nášho trýzniteľa, ktorého zavraždili priamo pred mojimi očami. Je to tunajší rituál a nedá sa ho nezúčastniť. V tejto krajine je to taký zvyk. Zastreli ho a ten zvuk a všetko potom si budem pamätať do konca života. Ale teraz sa potrebujem sústrediť na Deň D. Bola som napätá. Ak nám toto nevyjde, sme nahratí ako hudba na internete. Sme iba piati. S ďalšími posilami už asi počítať nemôžeme.

„Priatelia, i nepriatelia...“ a podívala som sa na Furia, „viem, že je neskoro, ale zajtra je Deň D. Vysvetlím vám môj plán. Najskôr budem hovoriť ja, budete hovoriť, až keď dokončím.“

Nadýchla som sa. Mám veľkú trému. Nebola som na to zvyknutá. Posledný mesiac všetci kázali mne, čo mám robiť. I

keď tým dvom novým chlapom priveľmi neverím a ani ich nepoznám, musíme nejako držať spolu. Ale Kirrila som sa nejak neurčito bála.

„Tak: Nálož v jedenástom podlaží má vybuchnúť o 10:08. Budova sa má zosunúť o polhodinu neskôr. Skôr ako o deviatej zasiahnuť nemôžeme. Keby sme to nebodaj veľmi skoro sa okolo budov obšmietali, tým skôr by nás odhalili. Máme fakt strašne málo času na realizáciu plánu. Takže v prvom rade, musíme odrezať budovu od plánovačov. Štyria ľudia z majú strážiť druhú stranu budovy, ktorú nebudú vidieť na kamerách. O nich sa postarám ja. Stačí zopár milých slov, ponúknem im kávu s prehľadom, takže myslím, že z toalety sa ani nepohnú. Lutujem ich, lebo v blízkom okolí žiadne nebudú. To Tabe už zariadil,“ uškrnuli sa. Chovala som sa profesionálne. „Vďaka rušičkám signálu, ktoré neumožňujú prenos akéhokoľvek signálu, ktoré nám poskytol pán Petrovič sa i tak nedorozumejú. Pán Petrovič, hádam vie, čo má urobiť. Pokiaľ toto vyjde, z polovice máme vyhrané. O rušičky sa nebojte. Sú riadené počítačom tohto pána (Furia), znalého detektíva, ktorý si tieto veci bráva bežne a dokonca ich zvládol, neviem ako, prepašovať až sem. Budú vysielat signál, pokiaľ im to on príkazom na svojom počítači nedá. Sú malé, výkonné a budú temer všade. Pán Emphasis využije na námestí pripravený stánok a v tomto kufri vedľa mňa, zvona vďaka Tabemu, sú drevené sošky Vodcu, ktoré sa jednoducho dobre predávajú, lebo sa musia, ale tvoria skvelú schránku

pre rušičky. Sošky sa začnú predávať o deviatej za budovou. Napodiv, všetko prebehlo hladko a nik nenamietal...“

„Chceli ich vidieť. Doniesol som im zo desať, poklopali po nich, masívne drevo, boli spokojní, keď videli, že ide o sošku Vodcu.“

„A zaplatil si to tomu drevárovi a jeho firme?“

„Ešte čosi navyše dostal. Mal ich kopec na sklade.“

„Super. Si chlap na nezaplatenie,“ na tvári sa mi zračil spokojný úsmev. Začína sa to vyvíjať priaznivo. „Dúfam, že pán sochár nebude potom musieť strúhať sošky Vodcu, ale čosi krajšie.“

Zavrek sa zatváril najprívetivejšie, ako vedel: „Teba.“ Začervenala som sa.

Pokračovala som: „Budeme predávať sošky, ja sa pokúsím predať aj tým dole, ponúknem ich kávou a jednak budú mať tie sošky u seba, ale ak by sme to nestihli do toho výbuchu, tak ich budú mať ľudia a tí sa určite zhromaždia v nejakej vzdialenosti od budovy, ale bude ich tam dosť na to, aby vysielачky nefungovali. Pripomínam: rušičiek ani sošiek až toľko nemáme. Jedna rušička ale podľa Furia dokáže znefunkčniť signál v okruhu päťdesiat metrov. To bude stačiť. Zopár z nich budeme mať u seba.“

„Áno, rušičky sú veľmi silné. Nemohol som si dovoliť ich sem priviesť toľko, ale ak ma dokážete odviesť na to šrotovisko, o ktorom sa zmienil Tabe, dokážem cez noc vyrobiť pár desiatok. Majú čo najjednoduchšiu konštrukciu a samotné čipy viem pomocou počítača preprogramovať.“

„Dokážete nájsť dostatok čipov?“ skúsil Lil.

„Materiálu na ne bude dostatok. Dúfam.“

„Niečo obstarám i ja. Vyžiadam si zopár službičiek.“

„Skvelé. Takže vysielачky určite v blízkosti Hotela fungovať nebudú. Poistka. Do budovy sa už nejako dostanem. Nemyslím si, že by to mal byť problém. Všetci sa majú tváriť, že ide o bežný deň. Dnu sa dostanem, ale teraz je potrebné evakuovať ľudí. Horšie je, že potrebujeme dostať masu ľudí zhora celkom nadol. Aj keby sme použili výťahy, nebude to trvať viac ako dvadsať minút, kým posledný človečik ujde z budovy. A ak vybuchne jedenáste podlažie, výťahy nepôjdu. Kontrolóri budú v budove do 9:40. Musíme ich odvolať skôr, ako v tomto čase. My budeme v budove okolo 9:30. Pokiaľ ma pamäť nemýli, v papieroch sa píše, že už dnes od polnoci nastane zníženie bezpečnosti v budove, vypnú sa všetky systémy. Takže to znamená, že keby sme sa dostali do budovy a spustili požiarne hlásenie, nič sa nestane. Nemôžeme sa spoliehať ani na hasičov. Na všetko ostaneme sami. Navrhnite niečo. Chcem počuť vaše nápady.“

Po dlhšej chvíli ticha sa ozval Zavrek: „Nemôžem tam proste prísť a zahlásiť, že budova vybuchne?! Kto sa o to, dočerta, zaujíma?“

„Vyvoláme chaos. A čo s ním? Ľudia by sa potom postúpali. Najlepšie je, celkom evakuovať budovu omnoho skôr.“

„Čo s tými kontrolórmí?“

„V dokumentoch mám napísané, že mám byť dole a strážiť ľudí, čo povedia do kamery. Takže so mnou nerátajte. Ak to buchne, nemôžem byť v budove.“

„Pán Petrovič?“

„Vedel by som sa dostať do centrály a priviesť budovu do bezpečného režimu.“

„Vedel? A ako? Myslím, že to tam bude tiež kontrolované.“

„Veď práve.“

„Pôjdeme tam so Zavrekom?“

„Čo tam, preboha, budem robiť ja? Pokiaľ vás tak počúvam, celkom sa na túto misiu nehodím. Odpratal som Tabeho manželku do zahraničia a priviedol teroristov. Čo ešte?“

„Ide o viac než sto životov.“

„Tak dobre. Ale čo budem robiť?“

„Nie sme vo filme. Musíme premýšľať čo najjednoduchšie, ako sa dá. Základom nie je urobiť to sofistikovane, ale účinne. A keďže ani jeden z nás nie je profesionálny zločinec, ktorý sa rozumie do šperhákov, kódov a vlámačiek, musíme to urobiť inak.“

Teraz bol tromf v mojich rukách. Zo šuplíka v stole, okolo ktorého všetci sedeli, som vybrala dôležitý dokument.

„Teraz ma pochváľte.“

Vzal to Tabe, ale Zavrek mu to vytrhol z ruky a zahľadený do toho sa tváril, že tomu rozumie. Keď bol už dosť vykoľajený, zdvihol hlavu a opýtal sa: „Je to to, čo si myslím? Kvôli tomu sme šli za Jenkinsom?“

„Áno. Vybavila som súdny príkaz na kontrolu bezpečnosti budovy pod falošným menom.“

„A to sa ti ako podarilo?“ opýtal sa Tabe.

„Stačil kúsok ženského šarmu a bolo.“

„Tak teda aký je tvoj plán?“

„Jednoduchý. Ja a niekto z vás pôjdeme v mene firmy do Centrály. Nikto nám nič nemôže povedať, lebo máme

dokument. Zavrek nám pôjde v päťach, keby náhodou kontrolóri boli proti, alebo nás chceli vymknúť.“

„Zbijem ich?“

„Ale dnu, v Centrále. Spustíme alarm a ľudia pôjdu dole.“

„Odkiaľ berieš tú istotu? Čo ak vtedy odpália nálož v jedenástom poschodí?“

„To je práve to najhoršie, čoho sa obávam,“ ale len čo som toto dopovedala, skrsla mi v hlave nová myšlienka.

Priniesli mi spústu užitočných vecí a výroba rušičiek mi šla od ruky. Ale padala na mňa únava. Nikdy by som si nebol pomyslel, že budem súčasťou čohosi väčšieho, než sa v skutočnosti zdalo. Hodil som okom na náramkové hodinky. 1:23. Dám si trocha pauzu, už ma bolia oči neskutočne. Asi vyjdem na chvíľu von pred chalupu. Je mi divné, že sme tak mimo mesta. Schovávame sa. Na to teplo si zvykám. Určite von nebude zima. Vymením vzduch v pľúcach a vrátim sa do práce a potom si kus zdriemnem. Ani som sa neobul a len tak som otvoril dvere a vyšiel von. Padol mi zrak na kohosi, opierajúceho sa o stenu chalupy. Za jasného mesačného svitu mi nedalo práce spoznať, že je to Daisy. Prekvapená ma zočila a potiahla nosom.

„Čo tu robíš, Furio?“ znelo to veľmi plačlivo. Už skôr sme si potykali.

„Pardon, nevedel som, že si tu.“

„Pýtam sa, čo tu robíš.“

„Musím si oddýchnuť, bolia ma oči.“

Robím sa, že sa dívam na mesiac a nie na Daisy. Hoci nie som veľmi komunikatívny typ, myslím si, že teraz ma Daisy potrebuje. Alebo chcela mať chvíľu pre seba? Ale i tak by nemala byť sama.

„Bude ti vadiť, ak si prisadnem?“

„Ani v najmenšom.“

Podišiel som k nej a pohodlne sa usadil k nej. Chvíľami sme sa dívali na obrí mesiac na oblohe, keď tu ma Daisy prekvapí otázkou na telo: „Priznaj sa: Ako dlho ma špehuješ?“

Oblial ma pot. „Už som ti povedal, že ťa nešpehujem. Vyslala ma vláda Plakínska.“

„Nevymýšľáš si somariny?“

„Nie.“

„A prečo ťa vyslala vláda Plakínska?“

„Veď sa chceš vrátiť domov, či nie?“

„Áno chcem.“

„A teda prečo tu si tak sama? Niečo ťa trápi?“

„Zaujímavé, že sa to pýtaš práve ty.“

„Veď si záhada.“

„Ty tiež.“

Zase sme boli ticho. Nesadli sme si veľmi s Daisy. Je pravda, že som to na začiatku trochu prehnal s aktivitou voči nej. Teraz mi toho bolo ľúto.

„Je mi to ľúto, ako som reagoval. Ospravedlňujem sa ti.“

„Vďaka, ale už ma to prešlo. Som len trochu rozcitlivená, vieš? Je mi toho tak ľúto.“

„A čoho?“

„Všetkého. Ako sa potom dostanem domov? A čo ma tam čaká? Furio, ja som sa zmenila. Tento pobyt tu ma zmenil.“

„Ako?“

„Bojím sa. Niekedy mám pocit, že ma chytá schizofrénia. Mám pocit, že ma každú chvíľu nájdu a uväznia.“

„Kto?“

„Tí, čo ma väznili. Cítim sa zle. Mám pocit, že mám tak zastretú myseľ, že už neviem racionálne uvažovať a bojím sa, že Tabemu vôbec nebudem úslužná. Veď keby nie on, mám po chlebe. On ma zachránil.“

„Ale teraz ťa naspäť ohrozil.“

„Ale nie svojou vinou. Keby som držala tlamu, možno by to inak dopadlo.“

„Však si o tom nevedela.“

„Vlastne ani sama neviem, prečo si Tabe myslel, že mu viem pomôcť. Možno mu to vraví jeho nejaký tajný inštinkt.“

„Ale i tak to nemal urobiť.“

„Nevyčítam mu to. Nehnevám sa na neho. Ak mám zase prežiť nejaký ten adrenalín, tak prečo nie? Mám to iba naplánovať a vy to už nejako vykryjete, či nie?“

„Obávam sa, že nie.“

„Je nás málo, ja viem. Ak bude treba, budem musieť i ja. Viem to. Ale ja už ani neviem, čoho všetkého sa bojím.“

Začala sa triasť. Zima nebola. Asi od strachu. Radšej som sa predtým opýtal, či chce objať. Mal som totiž tušenie, že jej trýznitelia urobili niečo fakt zlé. Nenamietala. No potom sa znova rozplakala. Chudinka. A ja som na ňu bol taký tvrdý. Mesiac jej osvetľoval uplakanú tvár. Uprene sa na mňa dívala a mne nedalo jej pravým ukazovákom utrieť slzičku. Zvodne sa usmiala. „Daisy, neplač. Aj keď sme možno zle začali a nepochopil som tvoju situáciu, prišiel som ťa ochrániť. Kým ťa v poriadku neprivediem domov, nebudem ani ja v poriadku. Som tu pre teba.“ Zase sa usmiala. „Na introverta celkom rád rozprávaš.“

„To ani nie,“ bolo mi trápne, že to povedala.

Zase menšie ticho. Bolo mi čudne, nevedel som ďalej nadviazať žiaden bližší kontakt. Pokúsil som sa trochu zvesela. Vstal som a opýtal sa jej: „Tak čo navrhuješ? Pôjdeme si pospať?“

Zase ma prebodla tým smutným pohľadom: „Bojím sa.“

Nepochopil som: „Prečo?“ Odvrátila zrak odo mňa a znovu ho venovala mesiacu. „Za pár hodín to vypukne. Možno aj preto neviem zaspať.“ Už ma hnevala. Všetko hovorí okľukou. Klakol som si k nej: „Nielen preto. Bojíš sa spať?“

Venovala mi smutný pohľad a pokývala hlavou. Kladne. Nedalo mi, a musel som ju znova objať. Bolo mi jej veľmi ľúto. Veľmi sa bojí zajtrajška. A ktože by nie? Je to možno až príliš veľké sústo na nás. Teraz to udržala v sebe a nezačala plakať, ale triasla sa. Postavil som ju a povedal jej, že či chce, či nechce, spať sa musí, lebo potom je človek unavený. Neochotne, ale pristala.

„Musím sa ti s niečím priznať.“

„A nechceš si to nechať pre seba?“

„Nie. Tomu Petrovičovi neverím.“

„Preto, ako sa na teba pozerá?“

„Mám obavy, že niečo spraví... Bojím sa ho. Pôsobí na mňa dojmom, že už ma niekedy videl.“

„Daisy, pokoj. Pomôže nám s tým. Však i mňa si nemala rada.“

„To asi tá moja schizofrénia. Robím si prehnane starosti.“

„Ostaň pokojná. Potrebuješ to ako soľ. Zvládneme to.“

Zrazu sa Daisy milo usmiala a vravela mi: „Ja už viem, kto si. Celkom mi to vyšumelo z hlavy.“

Striaslo ma. Možno ma pozná, ani o tom neviem.

„Podarilo sa mi zavolať niekomu do Plakínska a ten mi prisľúbil pomoc. To bude určite ono.“

Nerozumel som.

„Vyslali ťa preto, aby to bolo čo možno najtajnejšie. Tak som si to želala, lebo som porušila ich zákony. Odtiaľ nikto nesmie volať do zahraničia.“

„Chceš mi povedať, že neveríš tomu, žeby to bola pasca?“

Zamrzla. „Myslíš si, žeby predsa niekto na mňa nastražil pascu? Spolupracovník Berkmansa?“

„Koho?“

„Toho, čo ma väznil.“

Mlčky som prikývol.

Opäť sa na mňa pozrela smutnými očami: „Bojím sa. Keď sa to skončí, vezmi ma, prosím, domov.“

„Nič iné ani nechcem.“

„Oni ma vážne chcú. A zrejme z jeho partie ešte niekto ostal. Ale ja, Furio, neviem, čo odo mňa chcú.“

„Možno sa to dozvieme po akcii.“

„Čo ak sa už nevrátíme?“

„Také veci nehovor.“

„Ale ja sa bojím.“

„Už i ja.“

Je za desať deväť. Neskutočne sa potím. Naplnil by som potom kýbeľ vody. Daisy čochvíľa s Furiom pôjdu do budovy a ak sa nám to podarí, obídeme bez problémov. Srdce mám až v trenírkach a neviem sa vôbec sústrediť. Ešte okom sledujem Furia, ako ponúka sošky všetkým dookola. Má pri stánku vskutku veľa ľudí. Nie každému sa ujde soška s rušičkou, ale to nevadí. A Daisy stojí vedľa neho. Snažia sa

byť čo najviac usmievaví a prívetiví. Daisy stojí pred stánkom a ako niečo navyše im dáva kávu, čaj, mlieko, všakovaké sladkosti, vyzerajú byť veľmi štedrú. Naozaj sa na to dôkladne pripravili. Nemali sme sa to veľa času, ale sme spokojní. Vďaka Tabemu a jeho známostiam máme dobre vybavený stánok, čo by sme do týždňa neboli zohnali. Ľudí majú pri sebe naozaj dosť. Zrejme ich to zaujalo, no vlastne muselo. Ale vidím, že dosť ľudí posedáva na lavičkách a snažia sa byť nenápadní. Daisy sa pomaly mŕňajú zásoby tekutín, ale tu zrazu jej Furio podáva štyri kávy a štyri figúrky. Daisy si berie po jednej a odbieha k hentým, ktorých som už identifikoval, respektíve, oni si našli mňa a ukázali mi tri prsty. To je znak, ktorými sme sa podľa papierov, mali identifikovať. Všetko teda šlo zatiaľ hladko. Daisy odbiehala k nim, nie zriedka ich nakazila svojou pozitívnou náladou a s hentými dosť žartovala. Až sem som ich počul, ako sa smejú. Vždy im podala kávu a vždy z vrečka vytiahla zabalený súľok cukru, ak by sa im málilo a oni vždy vďačne vzali. A figúrku zadarmo. Toto trvalo asi tri minúty, lebo keď Daisy prišla k tretiemu, štvrtý sa pridal a tak sa spolu bavili a oboch znova ponúkla kávu. Iba štvrtý odmietol cukor. Nevadí, prehľadadlo je už v tej káve dávno. Všetko je fajn, aj oni pri sebe majú tie vecičky. Všade sa premávajú ľudia s figúrkami. Park, z ktorého je presne výhľad na južnú stranu budovy je asi jediné miesto na odpočinok v meste. Je tu stále veľa ľudí. A pokiaľ som si všimol tie rady, ktoré boli na figúrky, tak ich má v parku

temer každý. V podstate toľko sme ich ani nepotrebovali, pretože stačia tie, ktorú majú tamtí.

Furio vypredal temer všetky figúrky a keď sa Daisy vrátila do stánku, už som vedel, že čochvíľa nastane ďalší bod nášho programu: Daisy a Furio idú do budovy. O niečo vyše sedem minút malo začať účinkovať prehánadlo. Strašne sa bojím. Je teplo, ale trochu prisilno fúka a ja mám strašne studené ruky. Zrejme od nervov. Zatiaľ čo oni budú nasadzovať život, ja tu podľa papierov mám byť, až kým to nerachne. Desí ma to. Až priveľmi. A to, že prišli tak skoro, tí štyria ochrankári, mi nedávalo temer žiaden zmysel. Podľa papierov tu mali prísť až o deviatej. Mám zlú predtuchu. Buď som dostal zlé inštrukcie, alebo si to iba namýšľam a zle som si vyložil scenár. Nie, takto to nenechám. Tasím telefón, hneď čo naši vošli do budovy a dali mi znak, že všetko ide podľa plánu.

„Neod? Počuj, potrebujem tvoju pomoc. Je to veľmi naliehavé.“

„Čau Lil. Aha, nemám sa pýtať a prísť. Veľmi skoro.“

„Kde si?“

„Na Strojníckej.“

„To je odtiaľ pár blokov. Dôjdi do Kaviarne pri Hoteli Všetkých Davenportov na prízemie na toaletu. Diskrétne.“

„V poriadku.“

Nečakal som a vstal som. To, čo urobím, je šialené. Ale vyjde to. Nebudem tu sedieť. Šiel som okolo jedného, ktorý už vyzeral nejako podozrivo bledo: „Idem na toaletu. O chvíľu som späť.“ Prikývol. Vošiel som dnu. Bolo tu veľa ľudí, lacné a kvalitné jedlo, jediná poriadna kaviareň v meste. Zamieril som hneď na toalety a zakrátko ku mne dorazil Neod.

„Tak o čo ide teraz?“

„Pamätáš sa, kedy si mi vravel, že som sráč?“

„Nemyslel som to tak...“, myslel si, že mu strelím zaucho.

„Teraz idem do ostrej akcie.“

Uznanlivo na potľapkal po ramene: „Už som si myslel, že skapeš od nedostatku adrenalínu.“

Vymenili sme si šatstvo, povedal som mu, čo má robiť a on iba ľutoval, že nemôže do budovy sám. Je to môj dvojník. Sú tu len dva toalety. Pre štyroch málo.

Len čo som vyšiel z Kaviarne, opäť tasím telefón. Srdce mi šialene bije.

„Mokhtar? Tu je Tabe.“

„Toto číslo pre teba nejestvuje.“

„Ak pre mňa niečo urobíš, rehabilitujem sa ti za všetky moje priestupky voči tebe a tvojej skupine.“

„A čo z toho budem mať?“

„Čo takto celonárodnú slávu, vyznamenania a finančné ohodnotenie minimálne sedemstotisíc?“

„Milión.“

„Dobre, milión.“

„A o čo ide?“

„Unesieš dva megasamopaly?“

„Aj tri.“

„Blázniš? Ale potajme.“

„Veď vravím. Tri.“

„Dobre, tak tri. Dôjdi pred Hotel.“

„Pred Hotel?“

„Samozrejme.“

„Vravel si nepozorovane.“

„Majú vypnuté všetky výstražné systémy.“

„Prečo?“

„Je to nadticho.“

„V poriadku. Čochvíľa som tam. Chlapcov nepotrebuješ?“

„Je to prísne tajná operácia. Veľa ľudí by nás prezradilo.“

„V poriadku, ty stará liška.“ Zložil.

Mokhtar velí skupine zbrojnošov „Pekelné orly“ a veľmi často napádali ministerstvá, vysoké posty úradníkov a brávali rukojemníkov za šialené výkupné. Bežné boli bomby v autách a niekedy verejné popravy. Je to možno riskantné si ich tu zavolať, najmä, keď konám na vlastnú päsť, ale až po čase som zistil, že sú to vlastne kontrarevolucionári, medzi ktorými sme už i my: ja, Daisy, Furio, Lil a Zavrek. Sú to teda rovnakí ľudia ako ja. Ale no tak, nikto nie je anjel. I ja som využil zopár ráz jeho služieb.

Mokhtar došiel v staručkom aute, ako ja. „Čau, ty starý lišiak. Dúfam, že teraz ma nechceš obsrať.“

„Mokh, nastala zlá vec: Hotel má byť napadnutý vlastnou politickou vrchnosťou.“

Začudoval sa: „A čo ty?“

Sklopil som oči: „Ja tam nepatrím. Organizujem kontrarevolúciu.“

„Hovno!“

„Podme do budovy a prinúťme ustúpiť kontrolórov, čo majú byť na poschodí, kde sú nepriatelia režimu. Polovicu určite sám poznáš.“

„Ale to slovo sa mi nepáči. Povedz: oslobodenie.“

„Tak organizujem oslobodenie.“

Pristal, ale mal ma na muške, keby niečo. Preto som šiel vpredu a on vzadu. Vo výťahu zo mňa nespustil oči. „Vytas na ne oba samopaly a ja budem tých ľudí koordinovať, aby v pokoji odišli.“ Tak i nakoniec bolo.

Mokh na nich zreval a to nás sotva zočili a ja som ešte vystupoval z výťahu: „Vy banda špinavá, nikto sa tu ani nehne, odkopnite svoje pištoľíky ku mne a ostaňte, kde ste, lebo z vás urobím cedníky!“

„Si šéf, Mokh,“ pokojne som pootváral všetky dvere a nahlas všetkým oznámil, aby pokojne opustili budovu, že to nie je cvičenie a že sa pokojnou cestou všetci evakuujeme. Všetko pekne pokojne a pomaly. Kontrolóri chceli ostať nažive, preto spolupracovali. Hádam som to nezmrvil a ešte o nás veľa ľudí nevie.

Odomkla som bódku už v uniforme. Podala som kľúče Furiovi.

„Ideme, kým si nás nevšimnú.“

Furio pritakal. „Veľmi ti sekne tá uniforma.“

„Taká hnusno-zelená?“

„Prečo?“

„Je otrasná. Radšej by som chcela smoking ako toto.“

„Ty a smoking? Nechci ma našťvať.“

„No prečo musíme vyzerať ako nejakí inštalatéri?“

„V tejto krajine je to asi bežný jav.“

„Poďme, kým sa tí štyria vrátia.“

„Tým to ešte potrvá.“

Vyrazili sme. Furio spustil program, ktorý aktivoval rušičky a ukázal mi mapu, kde teraz sú. Bola celá červená. Pokrytie je stopercentné. Počítač schoval, zamkol bódku, vzal

aktovku a vyšli sme. Palec hore pre Tabeho znamenal, že všetko ide podľa plánu a ideme do budovy. Vošli sme dnu. Nebolo tu nič prenikavé, čo by bilo do očí. Dokonca sa mi zdalo, že sa v tomto hoteli zastavil čas, alebo že pripomínal skôr prízemie obchodnej budovy, ako hotela. Skôr všetko vyhladené, ale málo farebné, málo lákavé.

Zavrek nám obom vystavil falošné doklady, ktoré sme predložili na vrátnici. Chvíľami na nás pozerali ako bacil do lekárničky, ale po telefonáte komusi z vrchnosti sa iba usmiali a ukázali smerom k výťahu, kde stál vysmiaty chlapík, čo obsluhuje výťah a ukázal, že tento výťah je teraz voľný. Vkročili sme dnu.

Odkedy vošiel Furio do budovy, celkom zväžnel. A hral to veľmi dobre. Ani brvou nemihol celú cestu nahor, aby sme sa neprezradili. „Čo myslíš, slečna, majú tu kamery?“

„Lil vravel, že nie, ale človek nikdy nevie.“

„A vieš, čo máš robiť?“

„Áno. Lil ma do toho zasvätil, takže by som to mala zvládnuť.“

Výťah sa dostal do konečnej stanice a vystúpili sme z neho. „Ty si Mandy a ja som Rudolf. Dobre, kam teraz?“

„Tuto po chodbe a vľavo.“

Šli sme po chodbe a v mojom bruchu začali poletovať motýle.

„Je ti dobre?“

„Len mi prišlo nejako nevoľno.“

„Aj mne nie je dvakrát do spevu.“

„Asi sme sa veľmi vžili do roly „bezpečnostných inštalatérov“, či nie?“

„Nech to máme za sebou.“

„Dúfam, že na nás nezabudne. Práve mal prísť do budovy.“

„Príde, neboj.“

Už sme stáli priamo pred dvojicou strážnikov. Jeden z nich šiel rovno k nám: „Sem nesmiete...“

Furio opäť nahodil neurčitý výraz a ukázal mu potvrdenie. Pozorne ho čítal: „O tom by sme už mali niečo vedieť.“

„Hádam požehnanie od vášho šéfa vám nestačí? Bola som za ním osobne, pán strážnik.“

Neveriacky sa pozrel do akejsi knihy, ktorá stála vedľa nich na stolíku. Neochotne otvoril dvere. „Podľa našich zásad musíme byť s vami v centrálnej miestnosti. Ak vám to teda nevadí.“

„Vôbec nie,“ mávla som rukou, aj keď som s tým nerátala.

Vošli sme dnu. Bola tam krátka chodba, ktorá viedla do ďalších dverí. Tieto už boli chránené kódom. Jeden z nich ho tam rýchlo naľukal a už sme boli v druhej miestnosti. Boli to servery. Zrejme centrálna serverovňa budovy. Servery fučali ako silný vietor a všade bolo cítiť čosi ako spálený kábel. „Centrum bezpečnosti je na tamtej chodbe celkom vzadu.“ Servery boli naukladané vedľa seba, medzi nimi bol určitý odstup a v radoch vytvárali dlhú chodbu. Pol minúty trvalo, kým sme sa v sprievode jedného z nich dostali k počítaču, ktorý bol v zasklenej miestnosti. Hlavný počítač stál na mohutnom stolíku, ktorý bol zároveň i šatníkom, lebo tu mal stálu službu ďalší chlapík, ktorý tu musel byť celý čas, strážiť servery a dávať pozor na kamery. Pravda, ak tu nejaké sú. Teraz sa to dozvieme.

„Zdravíčko Herbi.“

„Čau Guz, čo sa deje?“

„Títo ľudia sú z bezpečnostného.“

„Aha, v poriadku.“

Zdekoval sa a zmizol v serverovni.

„Tak, máte voľné pole pôsobnosti.“

Furio vytiahol zo svojej aktovky akési papiere a ja som sa posadila za počítač. Temer hneď som zamrzla. Kamery tu sú. Ajaj.

Spustila som program, z ktorého som vyčítala, že sa ním spúšťa centrálna kontrola. Furio začal diktovať akési kódy: „Zelená B 16.“

„Čisté.“

„Modrá C 39.“

„Čisté.“

„Biela 18 A.“

„Počkať... moment... chýba protokol.“

Začal listovať. „Protokol pre bielu 18 A je jim30.mfj“

„jim30.mfj? Moment, niečo tu chýba.“

„Ako to?“

„No nie je tu.“

„Inštaluj to.“

Po vyše desiatich minútach sme našli deväť chýb.

„Vieš, čo Rudolf? Najlepšie bude, ak to nastavíme automaticky, čo povieš?“

„Skúsme to.“ Kirill ma ale pred tým vystríhal. Podľa neho musí bezpečnostný kontrolór najskôr všetko skontrolovať ručne a automatiku smie použiť až keď je chýb viac ako osem. Kirill očakáva, že automatické vyhľadávanie chýb nájde vyše tisíc chýbajúcich protokolov a to už určite títo mechanici vedia. To už Zavrek musí byť minimálne pri dverách. Pokúsili sme sa ale ďalej hrať o čas.

Stlačila som Enter a dialo sa presne to, čo mi povedal Lil. Na obrazovke začali vyskakovať chybové hlášky, jedna po druhej a v pravom hornom rohu sa aktualizoval stav ochrany, ten dosahoval hodnoty od úrovni -bezpečné-, -bezpečné s upozoreniami, -mierne narušené-, -narušené-, -napadnuté- až po -bez ochrany-.

„Divné.“

Stav sa aktualizoval a len čo dosiahol hodnotu -mierne narušené-, začula som cvaknutie zbrane.

Furio prehltol slinu.

Otočila som sa spolu s kreslom. Strážnik držal zbraň na Furiovom temene. Ako sa dalo predpokladať, vedel o tom.

„Neviem, kto vás sem poslal, ale nemali ste tu byť dnes.“

Hrala som, že nič neviem a vystrašene som sa na ho pozrela a spýtala sa: „Veď my o ničom nevieme! Iba sme boli poslaní...“

„Určite! Hovorte si to starej babe z komína! Teraz vás tu nechám a dám povel na odstrel budovy.“

Teraz som sa usmiala ja. „Viete, na vašom mieste by som to nerobila.“

Začudoval sa.

Ďalšie cvaknutie zbrane.

„Výborná práca.“

„Toto vám neprejde.“

Bol to Zavrek.

„Ako to šlo?“

„Prvému som natiahol a len čo mi vyhradil kód, dostal dávku uspávacieho plynu a to isté i ten strážnik. Spí medzi fučiacimi servermi.“

„Si boh.“

„Vďaka.“

„Ostanete tu vy.“ zahriakol ho Zavrek a posadil na kreslo.

„Moment, urobím ešte jednu vec,“ podotkla som a stlačila klávesu -Vypnúť-. Teraz je ochrana i tak nanič, ale vypli sme

tým i kamery. Furio odbehol po spiaceho strážnika, ležiaceho na zemi.

„Zavrieme ich do skrine?“

„Nie“, odsekla som, „nechcem mať na svedomí ich biedne životy.“

„Tak čo urobíme?“

Nestihla som to dopovedať a ozvala sa strelba.

Skrčili sme sa. My traja, proti neviem koľkým. Najhoršie je, že Daisy nevie strieľať. A temer všetkého sa bojí. Ale statočne bojuje s tým. Ale pomohlo by, keby Zavrek mal ešte jednu ruku. Ale on to dosť vyvažuje prudkými kopancami. Tento obrat však bol nad naše sily. A vôbec sme to nečakali. Vypálil som na nich niekoľko rán, Daisy sa krčila a Zavrek, len čo sa ku mne pridal, schovaný za stenou čakal, kto ako prvý sa vynorí. Poďíval sa na mňa a opýtal veľmi znepokojivým hlasom: „Čo teraz?“

„S tým som nerátala.“

„Musíme preč odtiaľ, vymknúť ich tu!“

„Je ich sedem!“ kričím a strieľam.

Znova ďalšie dávky.

„Daisy, čo teraz?“

„Čo ja viem?“ chudinka, triasla sa.

„Tu máš kľúč, Daisy, zavri ich do skrine.“

Vohnala ich dnu a zamkla.

Podarilo sa nám dostať z tej zasklenej miestnosti. Musíme sa dostať von z tejto serverovne. Bolo to bludisko. Neboli to iba rovné chodby. Nie zriedka širšia skriňa serveru vyrobila dobré útočisko. S ranami od automatických zbraní už viaceré servery skolabovali, iskrili a napokon zhaslo svetlo. Iba slnečné svetlo sem prenikalo. Zavrek sa vybral prvý, ja za ním a Daisy sa ma držala ako kliešťa. Iná možnosť nebola. Aj oni stíchli a pomaly sa iste zakrádali niekde veľmi tmavými chodbami, kde slnečné svetlo nepreniklo. Kráčali sme veľmi potichu, keď tu strela, tam strela, obaja sme sa vystreli a kryli tak Daisy. Zav dal jedného dole. Zvíjal sa od bolesti.

„Vzdajte sa! Je to márne, všetko sme prekukli!“

„A ako?“

Daisy nám pošepkala: „Tabe...“

Snáď ho nedostali.

„Nemáte kam uniknúť! Dali ste sa na zlú stranu!“

Zav zakričal: „Vaša Strana mi môže vylízať riť!“ a začal sa chichotať.

„Ak sa vzdáte, pokojne vás vyvedieme z tejto budovy a umiestnime do väzenia. A možno vám odfíknú hlavy!“

Stále sme sa prikrčení plazili chodbami, prilepení na servery.

„Ale čo tí ľudia, čo sú na tých pochybných prednáškach?! Čo bude s nimi? Na poschodí pod nami sú prednášky, na ktorých sú všetci ľudia, ktorí sú nepriatelia štátu!“

„A čo?“

Začal som mať obavy, že nám plán absolútne nevyšiel.

„Ich tu necháte?“

„Oni tu musia byť.“

Obaja sme nevedeli kam s konopí, Zav sa snažil tváriť, že mu je to všetko jedno a ja som temer nespúšťal oči z Daisy a nie preto, že človeka neomrzí dívať sa na ňu. Bolo na nej vidieť, že úpenlivo premýšľa. Zahodila čierne myšlienky z noci.

„No tak, vzdajte sa!“

Zrazu Daisy prudko vstala a Zavrekovi čosi pošeptala do ucha. Potom to vravela i mne: „Podme späť na tento koniec chodby a strhneme servery, oni tu prídu a my im ujdeme z druhej strany.“

Najskôr som nechápal, ale Zavrek sa už jednou rukou zaprel do servera, ja som mu pomohol a strhli sme celú stenu, vystlanú zo serverov. Jeden po druhom padali s rachotom ako obrie dominové kocky. Ešteže medzi nimi boli aké-také medzery a boli vysoké a užšie.

„Dementi!“ zakričala Daisy. „Nie po dĺžke, ale po šírke!“

Zavrek ešte stihol vystrúhať uštipačnú grimasu a museli sme za ďalšieho rachotu striel unikať na druhý koniec chodby. Aspoň sme zamestnali ostatných, lebo určite počuli, ako sme sa snažili strhnúť prvý server a všetci sa rozbehli smerom k nám. Veľmi rýchlo sme boli na druhej strane chodby. Stačilo prebehnúť po šírke k dverám a vymknúť ich. Oni mali sťažené strieľanie, pretože sme sa vždy stratili za serverom a tak sa vyhli ich guľkám a ani si nás nestihli všimnúť. Všetci traja sme sa rozbehli k dverám a Daisy ako posledná ich zamkla. Boli to bezpečnostné dvere. Tie nevyvalia.

Rozbehli sme sa na chodbu, musíme teraz postupovať dôsledne a pomaly, Daisy nás spomalila. Pod nami sú totiž kontrolóri. Mierime k schodisku a medzitým počujeme nejaký krik masy ľudí, ale i jeden známy hlas: To je Tabe! Ako sa sem, preboha dostal? Hovoril: „Hlavne pomaly, žiaden stres, iba opustíme túto budovu, máme poplach. Hlavne pokoj.“

Opatrne sme sa zhora pozreli. Všetci smerovali dole. Boli však trochu vydesení, určite ten rámus počuli. Kde sú však kontrolóri? Mali stáť na rovnakom poschodí ako prednášky! A Zavrek sa odvážil priblížiť k stene a vykuknúť. Omrkol to. Mne už bolo všelijako a už som sa chcel Zava opýtať, čo vidí, keď sa otočil a hovorí mi: „Buďte pokojní. Je tam nejaký

človek, ma samopal, a je tam i Tabe so samopalom a drží ich v šachu.“

„Čože?“ odpovedali sme nahlas.

„Vyberieme zbrane a pridáme sa k nim.“

Pre istotu som vybral tú moju a vyšli sme na chodbu. Tabe si nás všimol.

„No, chvalabohu, čo ste tam tak dlho robili?“

„Ani sa nepýtaj,“ odpovedal som neisto.

„Zdravím.“

„To je Mokhtar, vodca...“

„Poznám ho. Čo tu vy dvaja, doriti, robíte?“

„Kontaktoval ma Tabe,“ zavrčal Mokhtar.

„Čo ti to napadlo?“ karhal Zavrek Tabeho. „Šiblo ti už načisto? Čo to máš za mašinku?“

„Teraz sa nepýtaj ty.“

„Daj to sem.“

Jeden z kontrolórov sa iba usmial, keď tú ťažkú zbraň vzal do jednej ruky Zavrek. Ten ho prebodol chladným

pohľadom a bleskovo si ju ani neviem ako prehodil ako pierko v ruke a šľahol do pažbou, že sa mu určite vtáčiky ukázali nad hlavou.

„Kto ti je na smiech? Snáď' jednoruký kripel, čo ťa dá ľavou zadnou?“

Ostatným to stačilo.

Daisy zase prebodla Zavreka chladným, no skôr zvodným pohľadom: „Príliš násilia ti škodí, vieš to?“

„Zaslúžil si to.“

Korigovali sme ľudí, aby postupovali čo možno najobozretnejšie, pokojne a s rozumom. Po streľbe a tomto Zavrekovom výpade však boli ešte nervóznejší.

Tabe ešte jednému z kontrolórov, ktorých zbrane ležali vyše šesť metrov od nich povedal: „Keď všetci odídeme, počítajte do stodvadsať a potom jeden z vás choďte hore a vyslobodíte svojich kumpánov zhora. Kód je 1340339. Ale nie že vás napadne nejaká blbosť.“

„Máte ich celkom pod palcom.“

„S Mokhtarom to ide lepšie.“

„Očakával som to skôr ostrejšie,“ namietal Zavrek, „myslel som, že všetko bude ako vo filme, kopu mŕtvych, zhorená budova... a my sme obstáli veľmi dobre.“

Hentým až zabehlo.

„Myslel som na to isté.“

Za môjho predpokladu, že poslední ľudia sú už za kritickým jedenástym podlažím, som vyslovil záver: „Myslím, že je čas ísť. Je 9:33. Kým sa dostaneme odtiaľ preč, bude asi 9:50. Takže to stíhame len tak tak.“

„Fajn.“

„A vy čakajte a potom choďte hore! Pôjdem posledný, aby som vás dostal, ak budete podvádzať a prídete hneď za nami!“ ráznym hlasom odvetil Zavrel. Počúvli. Pozbieral som ich zbrane.

„Zaujímalo by ma, kde je Lil.“

„Poďme preč z tej prekliatej budovy.“

Bezpečnostní pracovníci už neboli našou hrozbou. Museli sme si švihnúť a čo najskôr na pevnú zem. Občas sme ešte zakričali na každom poschodí, či tu ešte niekto ostal a stále sa nám nikto neozýval, tak sme to považovali za uzavreté. Aj keby sme neviem ako chceli dostať ľudí odtiaľto

živých, nepodarí sa to, lebo čochvíľa má budova čo nevidieť, spadnúť. Veľmi som sa toho obával, lebo momentálne stojíme tam, kde už zrejme nikto po nás nebude. Desí ma to.

Nebežali sme, ale išli sme trochu rýchlejšie. Daisy za nami nestíhala. Čakali sme ju. Už som dostal nápad, že ju vezmem do náručia a pôjdeme takto dole, keď zrazu Zavrek zastal a snažil sa napínať uši, čo to dalo.

„Deje sa niečo?“ opýtal som sa. Zav mal uši na stopkách a nehlasne mi odpovedal: „Nieкто ide hore.“

„Je to problém? Možno sú to hasiči.“

„Hasiči tak ticho predsa nejdú hore schodmi. Pokrikujú, volajú po ľuďoch...“

Mal pravdu. Naozaj sme počuli kroky smerom hore. Teraz viem, prečo mi o poschodie vyššie vzal samopal Mokhtar. Ťažký bol, ale...

„Tabe, ty si si fakt myslel, že ti na to skočím? Že urobím presne to, čo chceš?“

„Mokh, neblázni,“ mieril na mňa obomi megasamopalmi. Prekvapila ma Daisy. Šok jej spôsobil totálny výpadok

správania sa, iba sa zasmiala a celkom akoby mimo zmyslov vravela: „Tak a máme po chlebe.“

„Všetci sa postavíť k stene! Ja vám dám kontrarevolúciu!“

Chtiac – nechtiac, museli sme. Megasamopal podľa Zavreka vypáli tisíc nábojov za minútu, takže za sekundu vyše stodvadsať. Neostane po nás viac, ako keby mala budova spadnúť.

„Mokh, toto nie je dobrý čas na vyriadiťovanie si starých účtov.“

„Toto je najlepší čas na vyriadiťovanie si starých účtov, Tabe. Môžem na teba zatlačiť a povieš mi celkom všetko, čo potrebujem.“

„Ale načo k tomu potrebuješ nás?“ desila nás ďalej Daisy. Pôsobila ako omámená. Keď ju Zavrek prebodol chladným pohľadom, iba sa začudovane pozrela na neho, potom na mňa a Mokhtara a povedala: „Veď sa iba pýtam.“

Mokh nereagoval a mieril na nás všetkých megasamopalom, kým neprišli jeho kumpáni Pekelné orly. Už som všetkých poznal po mene, toľko ráz som proti nim (ale i s nimi) stál. Obstálo nás desať statných mužov v kožených kabátoch a montérkach. Daisy viac nepotrebovala. Správala sa ako opitá: „Čaute chalani, prišli ste nás pozrieť? Je mi ľúto, ale čaj i kávu sme vypredali už dole.“

„Daisy, upokoj sa.“

Chlapi však po nej celkom bažili a jeden holohlavý sa k nej nebezpečne priblížil a vzal si do ruky pramienok jej červených vlasov: „Ale, ale, ktože sa tu takto naparuje? Hádam nie toto malé milé káčatko, na ktoré sa vyliala syntetická farba ?!“

„Áno, to káčatko sa naparuje na chlapíka, na ktorého hlavu sa vyliala žieravina.“

Celkom som nechápal tú opovážlivosť, s ktorou na nich vybehla Daisy. Chlapík sa zarazil, pustil sa jej vlasov, nazval ju Satanom a ustúpil.

„Tabe, ty si politik. Takých ľudí zabíjame. Chceme túto spoločnosť zbaviť takejto pliahy ako si ty.“

„Nechápeš to, Mokh.“

„Chápem to až príliš dobre. Hráš sa na boha. Myslíš si, že týmto oslobodením ti celý Davenport bude ležať pri nohách.“

„To si nemyslím. Nechcel som byť zodpovedný za životy iných.“

„Aha,“ zarehotal sa, „takže ti to vonkoncom nevadilo okradnúť ľudí o ich úspory, o kvalitu ich života? Aký je rozdiel zabiť a zničiť?“

„Mokh, toto mi umožňuje vymaniť sa z toho. Už nechcem robiť politiku. A už vôbec nie v tomto štáte. Áno, som vinný za to, čo som robil po toľké roky. Ale keď ma oboznámili s touto akciou, nemohol som povedať áno. Ak nás tu budeš ďalej zdržiavať, budova spadne a vezme si nás všetkých.“

„Neodpovedal si mi na otázku! Potrebujem vedieť, kde a kedy prebehne nové tajné zhromaždenie.“

„O trinásť dní, vodná priehrada Bruto. Ale či sa uskutoční, neviem.“

„Prečo nie?!“

„Po tom, čo sa dnes stalo a stane, je možné, že sa odloží.“

„Prečo?“

„Ak ste boli zase tak nenápadní, ako ste vždy, tak o vás dole vedia a prídu sem policajti v domnienke, že chcete niečo urobiť.“

„Poliši predsa vedia, že to spadne.“

Zavrek sa zamračil: „Aj keby čo, tak vzbura vyšla. Všetci policajti v teréne.“

Zahrešil som.

„Nikto sem nevkročí.“

Zle som to naplánoval. „Pôjdeš na to tajné stretnutie a odpáliš sa bombou.“

Preglgol som.

To Daisy už položilo načisto a stalo sa niečo fakt neočakávané. Vpálila Mokhtarovi jednu cez ústa tak, ako vraj Furiovi, načo sa všetci znova poďívali na ňu a Mokhtar už odistil poistku na megasamopale, keď sa mu Daisy prihovorí: „Si blázon! Ak by si sa obzrel okolo seba, dávno by si nad všetkým vyhral a nepoužil by si jediný náboj, ty tupec!“

„Čo vraví, tá syntetika?“

„Namiesto toho, aby si zabíjal ľudí, mohol si to tak prešpekulovať, že by si snád' už dávno aj prevzal moc v tejto krajine. Odpor vyvoláva iba odpor. V modernom štáte sa všetko tají, prekrúca, klame sa.“

„A ako? Povedz mi to, ty múdra!“ Pekelní orli nechápali, ale mali Daisy na muške.

„Čo ja viem? Vyzerám na to, žeby som vedela? Bojovalo sa kedysi. Dnes stačí jeden papier a podpis a svet nebude, ako býval. To je „čaro“ našej doby.“

Musel jej dať za pravdu.

„Ale myslím, že ty už nemáš šancu. Už Ťa tu poznajú, aj vás všetkých.“

„Ty si naozaj múdra. Ty si jedno fakt múdre dievča,“ myslel to výrazne ironicky. „Ja chcem predsa naspäť tie časy, kedy stál chlap proti chlapovi a v rukách zbrane!“

„Počkej si na vyprovokovanie vojny. Vojna je mier. Mier je špinavý.“

„Chcem vojnu.“

„Budeš ju mať. Ale ak nezmizneme odtiaľ, ostane po nás iba piesok a prach.“

„A čo bude s Tabem? Už ho nepotrebujem.“

Preglgol som zase.

„Bohato sa ti odmení, ak nás z toho vysekáš a budeš ďalej bojovať za vojnu.“ Ešte chvíľu do neho Daisy hučala. Je neuveriteľne statočná. Ale všetkého sa bojí. Má ona v hlave snád' nejaký prepínač?

Mokhtar bol celkom unesený z rečí, ktoré na neho vychrlila pravá znalkyňa ľudských duší, Daisy. Mokh nie je zlý človek, len musí zmeniť svoj postoj. Daisy nás znova zachránila. Chlapi slepo počúvli Mokhtara. Sú to stroje, vôbec nemyslia a temer nežijú. A Mokh je vlastne celkom mäkkýš.

Začali sme všetci utekať smerom dole. Už nemáme veľa času. Bol som tak zamyslený, že som bol odpísaný a šiel dole ako ovca so srdcom v krku.

Chlapi išli veľmi rýchlo. „Prečo sa tak plašíte?“ odvetila som im. Celkom na mňa nečakali. Išli ako zmyslov zbavení. „Švihni si Daisy, čo ak prídu hentí odvrchu?“

„A vraj ja som plánovačka.“

„Neboj, keď som na nich vyšiel s tou zbraňou, boli ako pokakaní.“

„Ja sa bojím.“

„Už zase? Iba bež po schodoch.“

A tak sme uháňali, čo to dalo. Posledné minúty svojich výstrelkov si nepamätám, lebo som sa tak bála, že mi niečo spravia, že som sa temer zablokovala. Ale ženský šarm mi znova pomohol. Môžem robiť psychologičku.

Ešte zopár podlaží som zvládla, ale potom som si musela urobiť oddych. Nerobilo mi to dobre. Dýchala som horšie ako kôň po dostihoch a mala som pocit, že tí chlapi si

vôbec nevážia, že som to tak naplánovala, zachránila ich a ešte že som vôbec sem chodila! Mohla som to naplánovať a nechať ich v tom! Ale ostať tu nechcem! A preto som veľmi ťažko zišla ešte o poschodie nižšie. Podlamovali sa mi kolená a už som celkom nevládala. Myslím, že čas mám. Chlapi hovorili, že by sme to mali stihnúť. Hm, ale naozaj sa bojím tých zozadu! Stratili sme veľa času. „Daisy, kde si?“ ozvalo sa kdesi podo mnou.

Chcela som odpovedať, no ani neviem, na akom podlaží som stála, keď tu zrazu zatrasie sa zem a ozval sa obrovský rachot, ktorý ma dočasne zbavil sluchu. Spadla som na podlahu a až po čase som zdvihla hlavu hore, ale to, čo som videla, ma temer ohromilo, len s prižmúrenými očami som videla akúsi postavu, skláňajúc sa nado mnou a čosi mi hovorila, ale nič som nepočula. Všetko ma pri tom páde bolelo a bola som v šoku, takže najbližšie udalosti mi boli veľmi neznáme, až kým som sa neprebrala a videla nejakú mužskú siluetu. Stála chrbtom ku mne, tvárou k oknu a telefonovala. Už ma prešla tá chvíľková strata sluchu, chcem ísť za ním, no nedá sa. Začudovane sa pozerám na seba. Sedím v kresle, predom mnou sú dvere, tamto v rohu vypnutý ventilátor a akási tropická rastlina a napravo som videla časť knižnice. Ale ja sa nemôžem pohnúť! Podívam sa na seba, snažím sa pohnúť, no všetko je márne. Cítim si ruky, mám ich zviazané za chrbtom asi v mieste, kde je toto otáčacie

kreslo najužšie, proste ma zviazal o kreslo. Podívam sa nižšie. Nad kolenami povraz, v páse povraz, dal mi spolu kolená a ešte ani členky mi nenechal na pokoji a dokonca ich priviazal zospodu kdesi o zadnú časť stoličky, takže vykopnúť som nemohla. Toto je krajina úchylákov! Dočerta, všetky spomienky sú späť...

„V pracovni Kuna Chúna. V tej menšej. A naozaj, poponáhľaj sa a syp si popol na hlavu.“

To bol Kirillov hlas.

„Kirill?“

„To je teda prekvapenie, čo kráska? Áno, Kirill.“

„Nie, ty nie...“

„Prečo som sa predsa len nedal na tvoju stranu? Je to jasné. Neber to v zlom, ale ty aj Tabe ste pre mňa nebezpeční.“

„Ale prečo ja?“ snažila som sa z toho vymotať, ale bola som pevne priviazaná o kreslo.

„Ty? Snád' sa nepamätáš? Myslíš, že sme ťa zavliekli do Davenportu len tak, pre tvoje červené vlasy? Nebuď smiešna, Daisy.“

„A kde sme?“

„V pracovni samotného veľkého Kuna Chúna.“

Jedným mávnutím ruky štuchol do otáčacieho kresla pre hostí, v ktorom som nechcene sedela. Uvidela som mohutný pracovný stôl a samého Vodcu. Doteraz som ho videla len v televízii, nikdy nie naživo. A to stále platí. Vyvalený v kresle, oči otvorené a temer pol tváre mal do krvi, ktorá mu stekala od smrteľnej rany na hlave. Začala som kričať a metať so sebou, chcela som ujsť, ale silné povrazy mi v tom nedovolili. Ani nohami som hýbať nemohla. Podišiel ku mne, rukou mi zakryl ústa a snažil sa byť falošne nežný: „Pokoj, moja, pozri sa na neho. Aha, už to má za sebou. Nový začiatok pre Davenport sa začína a môžeme týmto svetom manipulovať spolu.“

A s poslednými slovami mi na ústa veľmi nežne prilepil lepiacu pásku. A bola som v kýbli.

„Kto sa zahráva s touto krajinou, dopadne veľmi škaredo. Však to pociťuješ na vlastnej koži, že je tak? A kto sa bude zahrávať so mnou, dopadne ešte horšie!“ posledné slová temer až zakričal a buchol pästou po drahom pracovnom stole. Nezľakla som sa toho, ale bola som na smrť vystrašená.

„Očakával som, že budeš rozumná, ale mýlil som sa. Ale ty nie a nedáš si povedať a nedáš! Stále provokuješ ako zmyslov zbavená. A ja som ti vždycky na to naletel. Tvoje výstrelky už prekročili všetky hranice...“

Vtedy som začula tresnutie dverami a vo dverách sa objavil Tabe. Spotený si pretrel čelo a veľmi spozornel, keď ma uvidel pripútanú ku kreslu a temer mu zabehlo, keď videl zavraždeného Vodcu.

„Lil, načisto ti preskočilo? Už som dosť starý na tieto kraviny. Hasiči ani za nič nechcú vojsť do budovy! Aj v tom máš prsty?“

„Dá sa to tak povedať.“

„Načisto ti hrablo? Bol si predsa s nami v tíme. Očakávali sme, že stiahneš kontrolórov skôr, ako to stihneme my a že im podstrčíš tie falošné prachy, aby mali dôvod. A ty si tu pokojne vraždíš Vodcu?“

„Ale no tak, ty si tie roky stále čosi prehliadal. Čo myslíš, prečo som sa stal tvojim priateľom? Spomeň si na to, prosím ťa.“

„O celom pláne si vedel už i predtým.“

„Prečo si myslíš, že som navrhol to s tým bezpečnostným systémom? Potreboval som jednoducho čas. Mag Jenkins bol na mojej strane,“ pokrytecky sa usmial. Zdal sa mi vyšinutý a nebola som asi ďaleko od pravdy.

„Dočerta. Ale prečo si potreboval čas? Chcel si zavolať na nás posily?“

„Prirodzene. Chcel som vás vystaviť do pasce. Ale vy šťastní bastardi ste sa odtiaľ dostali. Neostávalo mi nič iné, iba spustiť bombu skôr.“

Tabe sa pozrel na hodinky. „Teraz je 10:08...“

„Presne tak. A vôbec, nemal si strach vojsť do budovy, keď tu vybuchla atómová bomba?“

„Čo to, preboha, splietaš?! To by sme tu už neboli.“

Mne to došlo. Hlúpej. Začal sa prechádzať po miestnosti: „Sú iba štyri možnosti, ako nechať vybuchnúť atómovú bombu, spomínanú v dokumentoch k tejto akcii, ktoré vypracovala moja maličkosť, len tak mimochodom. Uspôsobil som ich tak, aby sme mali hlavných ľudí čo najďalej od budovy. A neuveríš, kto ti presne povie, aké sú tie možnosti!“ A obľial ma veľmi studený pocit. Podišiel ku mne a veľmi surovo mi strhol pásku.

„Tak hovor.“

Teraz bol zmätený Tabe.

Chvíľami som bola ticho, ale Lil ma povzbudil zbraňou v ruke a nejakým gestom, z ktorého som vyrozumela, že nebude taktické zdržiavať.

„Atómová bomba môže vybuchnúť na povrchu ako takzvaná atmosférická explózia, čo tu by bolo viditeľné a identifikovateľné, môže vybuchnúť pod vodou, v horných vrstvách atmosféry, alebo pod povrchom, čo by spôsobilo kolaps všetkého, čo je nad ňou...“

Tabemu takmer zabehla slina a so skleným pohľadom zahrešil.

Vyleteli sme z budovy najrýchlejšie, ako sa dalo. Toto nebol výbuch, čo by zničil komunikačné zariadenia, nie natrvalo, preto sa zradca Kirril dovolal Tabemu. Ale nejak to vyradilo rušičky. Ako? Žeby na nás už prišli? Stále som si bil hlavu o múr. Prečo niekto nevzal Daisy na ruky? A prečo som to nebol ja? Mám k nej až taký rešpekt? Čo som to ja za chlapa? Ona tak riskovala a my sme ju nechali len tak napospas osudu? Však sme vedeli, že je teraz zraniteľná. Možno neplánovane zastavila akurát v čase, kedy to buchlo. Teraz je na Tabem, aby ju zachránil. A toho Kirrila by som vyťahal za uši. Zradca! Zradca! Ako mu mohol Tabe veriť?

Naozaj neviem, či sa dá cez to poškodené poschodie prejsť. Ale už i Mokhtar bol vyvedený z miery a bol v šoku. Neveril, že to môže zájsť takto ďaleko. Iba mi vravel, že si myslel, že ho Tabe obsral. Preto bol taký na nás v tej budove. Teraz vie, že toto je záležitosť, na ktorú ani on nič nezmôže. Dokonca v agónii prikázal svojim Pekelným orlom, aby odleteli! Sadol si na obrubník a sledoval tmavohnedý dym, valiaci sa asi z jedenásteho podlažia južnej časti vysokého Hotela Všetkých Davenportanov. Na miesto udalosti prišlo kopec hasičov, ale tí iba postávali a iba zopár z nich vošlo dnu. Policajti, a to ich tu najskôr toľko nebolo, všade riadili

Ľudí, aby šli čo možno najďalej od budovy. Prepukla panika. Nevidel som ani jedného poraneného, ani mŕtveho. Ale vidím, že tí ľudia, ktorých sme zachránili, začínajú byť čoraz nervóznejší. Vytvorili jednu veľkú skupinu okolo jedného z nich, ktorý mal prenosné rádio a z ktorého sa ozývalo: „Prerušujeme vysielanie Štátneho rádia z dôvodu veľmi naliehavej správy z Večného mesta. Do budovy Hotela Všetkých Davenportŕanov podľa posledných správ narazilo menšie lietadlo s doteraz nezisteným počtom cestujúcich na palube. Na mieste je tiež nezistený počet mŕtvych, respektíve, zranených, na mieste máme našu redaktorku Miju Andričovú, Mija, čo sa tam deje? Povedz nám, že to bola nehoda.“

Všetci sa dívali na seba veľmi vyčítavo. Čo tam, dopekla, hlásia? Redaktorka začala o tom, že stojí priamo pred južnou stranou Hotela a že veľa ľudí videlo a počulo blížiacu sa lietadlo, pretože je tu park a že je tam veľa svedkov tejto tragédie. Temer hneď spomenula, že si nie je istá, či ide o teroristický čin, alebo iba o nehodu, ale vyslovila podozrenie, že Štátna letecká spoločnosť už hlásila únos svojho lietadla hodinu pred nehodou.

„Čo tam trepú?“ ozval sa jeden horlivý zachránený a hneď častoval okoloidúcich otázkou, čo videli. Jeden vrel,

že nevidel nič, iba počul veľký rachot a zaznamenal menšie zemetrasenie a druhý povedal, že nepočul žiadne lietadlo. Hneď na to však niekto ukázal na akýsi obchod cez ulicu, kde predávajú televízory. Vo výklade bolo šesť kusov a všade bolo prepnuté na Štátnu televíziu, kde premietali pohyblivé obrázky. Redaktori boli veľmi vážni a ukázali šokujúce zábery, kde je vidieť čosi ako lietadlo, ako vráža do budovy. Na to, že to bolo „neplánované“, mali zábery z piatich uhlov.

Spustila sa veľmi silná vrava. Najhoršie však ešte len prišlo, keď v televízii ukázali chlapíka, zrejme svedka, celkom čistého, nezraneného, ako kvetnato vykladá o lietadle, že ho videl, že ho počul a že zacítil zemetrasenie. Nevedel presne, koľko ľudí v budove bolo, ale že má podozrenie, že sa zhora už nikto nedostane. Zatiaľ čo ľudia, čo neboli Hoteli, boli šokovaní a verili týmto rozprávkam, hlúčik zachránených netajil hnev, priam až zúrivosť. Keď k tejto skupine podišiel akýsi človek v uniforme, zrejme od Štátnej bezpečnosti, a čosi im tam vykladal, započul som z úst jedného zo zachránených: „My sme boli v tej prekliatej budove!“

„A ste v poriadku?“

„Nie, to nie sme! Celý čas sme sa dívali na tú prekliatu budovu a nič do nej nevletelo!“

„Ostaňte pokojný, ste v šoku, potrebujete pomoc!“

„Vy potrebujete pomoc! Čo to tárate do Štátnej? Aké lietadlo? My sme tesne unikli, keď údajne narazilo! Žiadne lietadlo!“ Bol to zrejme tento „svedok“, čo ho videli v televízii.

To už zaujalo všetkých dookola a ja som sa odtiaľ rýchlo spakoval. Sám bezpečák, „turák“ ako ich miestni volajú, stále omieľal svoje, aby sa rozišli a aby vyhľadali pomoc, čo už dotyčný nevydržal a jednu mu natiahol. Viete si predstaviť, čo sa v ten moment stalo. Ľudia sa pomaly dozvedali o tom, aký podvrh sa stal a zrazu bola asi tisícka ľudí proti turákovi. Hľadali ich medzi sebou v dave a strhla sa obrovská bitka. Veľmi skoro sa rozchýrilo, že v budove nie je nik a preto sa nie je čoho obávať. Ja som zavelil, aby sme šli do parku a stále boli obozretní. Ľudia sa mlátili asi päť minút chôdze od Hotela, ale začínalo to byť len horšie a ľudí pribúdalo. Bili policajtov, turákov, začali rabovať. My sme sedeli na lavičke ako zmoknuté myši, dívali sa na tú pohromu a Zavrek strácal nervy: „Nikto mi nevravel, že to dopadne takto!“

„Čo si chcel, to máš! Chcel si zhorenú budovu a mŕtvolu,“ tresol Mokh.

„Ale toto je hrozné! A sú tam Tabe a Daisy!“

„A Lill.“

„Ten je zradca.“

„Musíme im tam pomôcť!“

Už sme sa zdvihli z lavičky plní adrenalínu a testosterónu im na pomoc, keď tu zrazu náš ohluší akýsi výbuch, odhodí nás ďaleko. Zo zachránených sa stali povstalci a pritvrdili. Zabľúdená svetlica, či čo to bolo, strelila priamo za nami. Prebral som sa na chodníku, cítil som v ústach vlastnú krv, ledva som vstal a dívam sa na tú pohromu. Prežili sme, ale Mokhtar to schytil veľmi škaredo, Zavrek má asi zlomený nos a ja mám tiež nohu celú zakrvavenú. Zavrek sa veľmi rýchlo postavil, v očiach nepríčetný pohľad, z nosa mu prúdom tiekla krv a rozbehol sa k budove. Ale po sotva desiatich metroch schytil ďalšie buchnáty od vojakov, ktorí hermeticky uzavreli priestor okolo Hotela. Kričal, búchal do vojakov, jeden ho sklátil na zem a Zav sa už ani nepohol. Krivkajúc som došiel k nemu, ukázal vojakom dlane, že som neozbrojený a pomohol som Zavrekovi stať.

„Za toto všetci skapete!“ kričal. Asi i tí vojaci majú svoje opodstatnenie v tomto pláne. Nič nesmie von, ani dnu. Došli sme veľmi ťažko k Mokhtarovi. Už bol v opatere lekárov. To ma zarazilo, Mokh bol známy zločinec v Davenport. Bilo sa a rabovalo teraz v širšom okolí severnej strany Hotela, ale z južnej strany stále prichádzali ďalší do kola. Zahliadol som vojakov s vodnými delami. S minimálnymi stratami sme

zabránili teroristickému útoku a nakoniec sa Davenportáňa pozabíjajú medzi sebou.

„Čo mi o tom povieš, Daisy?!“

Daisy sa iba dívala dopredu a bola duchom niekde celkom inde. „Iba to študujem.“

„Ale prečo je teda Kirill proti nám?“

Pokrčila plecom.

„Lil, maj rozum! Predsa nás nevyhodíš do vzduchu?!“

„Tabe, prečo si myslíš, že som si ťa sem zavolaľ? Nutne som ťa potreboval. Dostala sa ku mne informácia, že si u seba schovávaš túto ryšavku a ja som sa k nej proste musel dostať. Hneď som vedel, že chceš urobiť presný opak, čo som chcel. Lebo ťa na to nahovorila...“

„Nie, bol to môj nápad.“

„Neverím ti. To dievča je nebezpečné. Ale i tak si si to predstavoval ako obrovskú operáciu, kde šanca na prežitie sa rovnala nule. Tak, ako vám to naplánovala Goldbergská.“

„Ja som predsa vedela, že z toho temer nemáme šancu vyviaznuť, ale nechcela som vám brať ilúzie. A ešte k tomu sme mali na to veľmi málo času a ľudí.“

Otočil som sa k nej: „Snád' mi nechceš povedať, že vy dvaja...“

„Never mu!“

„Niečo mi tajíš, Daisy!“

Nastalo temné ticho.

„Tak vidíš, kde sme sa to dostali. Daisy bola so mnou v spolku. Ja si ju teraz odnesiem, priviažem tu teba a ty tu skapeš s Vodcom. Vlastne, on to má už za sebou!“ A rozrehotal sa ako kôň.

„Lil, odporuješ si. Si chudák.“

„Nie, tu ostane chudák niekto celkom iný. O to sa stav.“

„Stále tomu nerozumiem. Prečo ste potrebovali Daisy?“

Zrazu Daisy temer nehlasne povedala: „Berkmans...“

Už som fakt nerozumel. Bol som popletený a v jednu chvíľu som si pomyslel, že doma spím a toto je jeden nepekný sen.

Zvýšil som hlas: „Vysvetlí mu tu niekto, čo sa tu, doboha, deje? Aký Berkmans, aká bomba, a na akú stranu hráš, Daisy?“

„Berkmans bol môj spoluhráč. Obchod s drogami. Však to poznáš. Ja som z pozície vedúceho linky pre rušenie cudzieho signálu vedel rozvážať drogy komukoľvek. Vďaka tvojmu vymenovaniu na tento post sa mi vec zjednodušila.“

„Ako si mi to vedel celé tie roky tajiť?“

„V biznise to tak funguje. Never nikomu. A určite nie tomu, kto ťa vymenoval do tak lukratívneho postu.“

„Myslel som si, že si môj priateľ.“

„Sklamal si sa.“

„A čo má s tým Daisy?“

„Keď si mi spomenul jej meno, ostal som v nemom úžase. Hlavne preto, že to ona stojí za smrťou môjho priateľa. To ma našťvalo neskutočne! Dvadsať rokov spolu pracujeme v tomto odbore, plníme si svoje záväzky voči našim odberateľom a ona urobí toto! No nezabiješ ju?“

„Ale prečo ste ju uniesli?“

„Goldbergsovci sú podlí ľudia, ktorí nám kazili obchody...“

„Že sa nehanbíš takto klamať?!“ nahnevala sa Daisy. „To by ste snáď uniesli mojich rodičov, ale prečo práve mňa? Čo som vám urobila? Veď ja som žila pokojný, no dajme tomu, usporiadaný život. A čo by ste zo mňa mali? Iba terč vašich nechutných hier? No nechci, aby som vlastnoručne zabila i teba!“

„Daisy, pokoj. Iba mi vysvetli, čo vy máte medzi sebou.“

„To sa opýtaj Lila. Čo sa pýtaš mňa? Ak má Berkmans a Petrovič nechceli nikam pustiť celý mesiac, na nič sa nepýtali... Bolo by mi to jasnejšie, keby chceli nejaké informácie. Ale oni nič. Preto to nechápem a neviem, čo sa tu deje.“

Kirill sa nahneval a podišiel k Daisy. Vyzeral nahnevaný.

„Daisy! A vari si ma nepamätáš?“

Daisy sa na neho veľmi uprene zadívala.

„Fakt si myslím, že som ťa už raz videla.“

„Fakt? Tak ja ti pomôžem. Videl som tvoju prednášku o jadrových bombách a ich účinkoch ešte pred vyše tromi mesiacmi.“

„To ty si ten blázon, čo prišiel ku mne a desať minút táral od veci a dal mi telefónne číslo?“

„Áno!“ Kirill bol namosúrený. „Vravela si, že prídeš! Ja som ťa tak čakal ako tupý!“

„A ty si to zobral tak vážne?! Nebuď smiešny. Nehovor mi, že pre toto som trpela!“

„Daisy, však ja ťa milujem! Chcem ťa mať, vlastniť a priviazať k sebe!“

Ostala zarazená. Potom však zväžnela a pôsobila urazene: „Takže si si objednal môj únos. A si zrejme rovnako vyšinutý ako tvoj priateľ- otrokár. A ten ma mal len nachystať na to, čo budeš so mnou robiť ty?“

Kirril bol chvíľu ticho, no potom sa nepríčetne zaškeril a prikývol. Keby si nedával pozor, asi by oslintal podlahu. „Si múdra ryšavka. Krásna ryšavka. A mala by si byť stále pri mne. Byť mojim otrokom. Večne spútaná. Tak, aby ma to uspokojovalo.“

„Vieš, čo si o tebe myslím?“

„No čo? Povedz to,“ tváril sa ako malé decko.

„Ako človek, čo chce všetko mať. A ak to nedostane, vezme si to. A neznáša odmietnutie. Ja som na to tvoje stretnutie neprišla, lebo som ti hovorila, že mám kopu práce, lebo sa mi v škole prestalo dariť a hrozilo mi, že ma vyhodia. A navyše z teba šľahala na kilometer pálenka.“

Tušil som, že teraz je potreba konať. Preto som sa radšej postavil medzi nich. Cítil som, že Lil vybuchne, až mu navrela žila na čele.

„Vedel som to. Áno, vedel, že to takto dopadne. Ešte tu je jedna iná možnosť. Vždy som stál medzi dvomi mlynskými kameňmi, nevedel som sa rozhodnúť. Ale dám ti na výber, kráska. Druhou možnosťou bolo to, že hneď, ako som sa dozvedel o tejto akcii, vedel som, že ak získam teba a budem ťa držať dovtedy, kým sa táto akcia nespustí, adekvátne sa ti pomstím. Témou tvojej práce na Vedeckých dňoch mládeže. A potom pôjdeme ja a Tabe von a teba tu nechám. Súhlasíš? Zaslúžiš si to. Alebo prvá možnosť – hm, tá mi je viac po chuti, i keď teraz je asi už nerealizovateľná.“

„Ja neodídem.“ povedal som a neprestal sa dívať na Kirilla.

Kirill sa na mňa prísne zahľadel.

„Von!“

Ani za nič som nechcel ustúpiť. Nemihol som ani brvou.

„Von!!“

„Kirill, robíš chybu!“

„Von!!!“

Kričal čoraz viac, a keď ma tu už chytil za rameno a chcel vyviešť von, vzoprel som sa a chytil jeho ruky. Prestal.

Díval sa na mňa: „Priateľu, ak tu chceš skapať s touto podlou a nevďačnou ryšavou nulou, nech sa páči. Nebránim ti v tom. Práve pred sekundu som o ňu stratil záujem...“ Držal som dvere, nepustil ich, preto sme sa začali biť. Bol silnejší, vrazil mi dve do brucha, nechal ma tak, otvoril dvere, vyšiel von a zamkol. Začal som po nich búchať pästami a div som si nevytrhal všetky vlasy na hlave. Daisy iba zakašľala. Spamätal som sa zo šoku, chcel som ju odviazať, ale tie jeho uzly boli tak sofistikované a upevnené, že som s nimi nemohol pohnúť. Boli to profesionálne uzly.

„Vyzuj mi pravú topánku.“

„Prečo?“

„Odvtedy, čo ma uniesli a som voľná, nosím v nej nôž.“

A vážne. Bol to červený mini vreckový nožík, ale veľmi ostrý.

„Má ovládač k bombe.“

„Tak a sme v riti!“

„Buď odpočítavaj sekundy, alebo hľadaj cestu von.“

„Toto je Vodcova pracovňa. Sto percent tu nie je nič, čo by nás zachránilo. Ani dvere neviem vyraziť, som na to slabý!“

Podívala som sa na neho veľmi prísne. „Čo si za chlapa? Ty sa nesmieš vzdávať! No dobre, nie si fyzicky silný, ale ja si ťa vážim kvôli tomu, že si sa nebál ísť za mnou aj cez to zhorené jedenáste poschodie. A si frajer, že si temer zničil ochranku s Moktharom a že si mu vôbec zavolať. Si môj hrdina. Ale teraz nič od teba nechcem, iba aby sme vyrazili tie prekliate dvere, lebo tu umrieme!“

Tabe prišiel k sebe. Najskôr sa motivoval a potom sa pokúsil silno kopnúť do dverí, na čo zaletel k zemi a rozbolel ho chrbát. Vyrazil si dych asi.

Podišla som k nemu. „Tieto hovadiny fungujú naozaj iba vo filme,“ vyštekol.

Asi päť nekonečných sekúnd sedel na dlážke a ja som sa snažila po celej miestnosti nájsť niečo, čo by sme mohli využiť na otvorenie, rozmlátenie tých dverí. Zúfalo som udierala rôznymi predmetmi do dverí.

„Daisy, prehrali sme.“

„Asi je to tak,“ sadla som si k nemu. Už prišiel naspäť k dychu.

„Zavrek mi pomohol. Nechal emigrovať moju ženu. To bude sĺz, ľutujem ju.“

„Ja zase mám otca a mamu, ktorí sa o mňa nestarali, odkedy som sa rozhodla ísť vlastnou cestou a neísť na tú ich školu, ale ísť za tým, čo chcem. Mesiac som bola z Plakínska a ktovie, či ma vôbec oni nahlásili ako nezvestnú. Celkom som im asi nechýbala.“

„Nehovor tak. Sú to predsa tvoji rodičia. Aj keď sa zdá, že ťa nemajú radi, vnútri tomu tak nie je.“

„Možno. Ale neodpustím im, že mi neboli oporou v čase, keď som to potrebovala najviac.“

„Oni to prehryznú.“

„Nedokázali sa cez to prehrýzť celé štyri roky.“

„A to si bývala s nimi?“

„Nie, neblázni.“

„No a ja ani vlastnú rodinu nemám. Obávali sme sa, že si dieťa nemôžeme dovoliť. Ja som bol nadutý ako papagáj a Kristine bola vtedy mladučká a príliš ľahko ovplyvniteľná, keď sme sa brali. Báľ som sa, že v tejto krajine nie je zdravý život dieťaťa, pretože ak by som urobil čo i len maličký prešľap, odnieslo by si to i to dieťa. A i ono by sa mi mohlo postaviť chrbtom.“

„Vidím, že prežívame niečo podobné, ale v podstate naopak.“

„Tak to teda vyzerá.“

„Ale určite vieš, že rodina je to naj.“

„Áno viem,“ vzdychol si.

„Ľahko sa to hovorí, keď moc, peniaze a v mojom prípade ani neviem čo v spojení s alkoholom tak narúšajú rodinu.“

„Ale v našej krajine sú rôzne úľavy pre rodiny s dieťaťom. Do pätnástich rokov života za neho neplatíš temer nič. Dopravu má zadarmo, byt sa za neho neplatí, ani v škole si nikto nesmie od neho nič pýtať.“

„U nás to bolo nejako naopak. V časocho, kedy sa uznával hlavný prúd, bol hlavný trh! A všetko pre biznis! Pociťovali sme úzkosť, ale mala som pocit, akoby naša krajina dávala ľuďom „balíček šťastia“, proste dajte ľuďom to, čo nikdy nemali a budú vás milovať. A oni na oplátku nám poskytovali pôžičky, platili sme za to, čo sme kedysi mali zadarmo a my sme to brali ako samozrejmosť. Ja som si nikdy nemohla len tak niekam vycestovať, na to som proste nemala. A zadarmo ako stopár sa bojím. Nikdy nevieš, na akého psychopata narazíš.“

„Ako napríklad teraz.“

„No, dajme tomu. A najhoršie bolo, že nás takto ovládali. Kúpovali si hlasy, vo veľkom prehajdákali verejné financie a potom sme to všetko platili. Ja viem, aké to je. A ak sa táto krajina zbaví Strany, prídu ďalšie problémy. Transformácia krajiny je vždy veľmi zložitá a je potreba si uchovať

najdôležitejšie a strategické podniky v štáte, aby vám ich neskúpil investor a aby ste neskončili s holými zadkami.“

„Ale kto tu hovorí o transformácii? Má snád' Strana zaniknúť?“

Vstala som a podišla k oknu. Situácia von mi priamo nahrála. Očakávala som, že tieto udalosti konečne pohnú s touto krajinou. „Nechcem ti brať ilúzie, ale keby si sa pozrel, čo sa deje vonku...“

Neveriacky sa postavil a hľadel na skazu vonku. Ľudia, ktorých sme oslobodili z budovy, práve napadli ťažkoodencov, zrejme Strane chýbal niekto dole, aby korigoval, čo povedia. Zdá sa, že ľudia stratili chuť počúvať rozkazy Strany a v uliciach sa rozpútalo peklo, lietali delobuchy, strieľali svetlice, polievacie autá rozháňali dav, všade krik, panika, možno i krv.

„Panebože!“

„Asi si im chýbal dole.“

„To však nemôžu robiť!“

„Ale môžu. Stavím sa, že vypli kamery aj živé zábery z horiacej budovy, aby ľudia mimo hlavného mesta nemala ani poňatia o tom, čo sa deje, pretože sa deje to, čo oni nechcú.“

Tabemu sa zrútil celý svet. Odišiel spred okna a zahľadel sa na mŕtveho Vodcu. „Bud' si to spáchal ty, alebo Lil alebo niekto iný, kto povedal, aby sa toto stalo. Môj život sa i tak končí, pretože celý život som veril čomusi, čo je tak zverské a podlé.“ A venoval mi pohľad.

„Tabe, prestaň takto rozprávať. Každý režim má svoje pre a proti a to, že teraz to nevyšlo, nie je dôvod vešať hlavu, ale práve naopak. Zbaviť sa ľudí, ktorí si myslia, že si ťa kúpia. Korupcia bude, či si u nás, či tu. Zabíjanie bude, či si u nás, či tu. Všetko záleží na ľuďoch. I my máme svoje problémy. Závidíme si, sme podlí, myslíme si, že nám pečené holuby padajú do úst, sme leniví, nadávame na všetko, pritom my nič nerobíme, sme ľahostajní voči ľuďom, čo sa majú horšie ako my... vždy je najlepšie nájsť zlatú strednú cestu.“

Podišiel ku mne a vrúcne ma objal. Takéto objatie mi vohnalo slzy do očí. Prekvapený sa spýtal, čo sa deje, na čo dostal otázku: „Toto mi chýbalo!“

„Chudinka. A ja som ťa neochránil a sme tu zavretí.“ A objal ma ešte pevnejšie.

„No dobre, dosť filozofických úvah o spoločnosti a dosť sentimentality,“ dostala som totiž tak šialený nápad, že keď som to povedala Tabemu, temer predčasne zomrel.

„Zbláznila si sa?“

„Musíme sa dostať o poschodie nižšie.“

„Tam je ďalšia pracovňa.“

„Áno, ale je odomknutá, pretože bezpečnosť je vypnutá. Ostať tu nie je najlepší nápad.“

„Čo ak...“

„Tak zomrieme. Či padneme z budovy, alebo nás zabije Kirill. Ja zomrieť nečinnosťou rozhodne nechcem.“

Bolo to tu ako na pohorenisku. Ľudia sa bili hlava-nehlava, polievacie auto striekalo všade vodu, rozháňalo ľudí. Tí sa nechceli upokojiť a správali sa ako stádo. Len čo narazili na nejakého človeka, o ktorom si mysleli, že je spolčený s touto katastrofou, nemali zábrany. Ak by mohli, mäso by z neho trhali... No dobre, až tak zlé to nebolo, ale neďívalo sa na to dobre, to vám teda fakt poviem. Hoci mne to bolo v podstate jedno, pretože vidím, ako sa bijú ľudia, čo nás nenávidia. Hnevá ma, že vidím, ako prehrávajú bitku o ľudskosť.

Celý čas som čakal na túto šancu. Teraz, alebo nikdy. Vlastne, nemám ako pohorieť, nie som fakľa. Je to jednoduchá úloha. Ale neviem, či som na to pripravený. Či mám na to odvalu. Oči sú stále v pozore, vysielacia pri uchu a počúvam, či sa niečo zmení. Výhľad mám celkom nanič, ešte že mám spojencov v armáde. Hecujem sa k tomu výkonu, ale už dosť dlho ma to hnevá, že sa neviem namotivovať. Keď vybuchla bomba v budove, ostal som zarazený a nevedel som, čo od vzrušenia. Dúfam, že tam neboli ľudia. Vlastne už tam ľudia nie sú, lebo všetci, ktorých zalarmovali, sa teraz bijú. Stále to vojaci nemajú pod palcom.

Aj keď to teraz vyzerá, že viacerí už nevládzu, ostávajú stovky ľudí na zemi, ale veľa z nich sa hýbe, čo je dobré znamenie, dostávam správy. Zatiaľ. Boje už zúria temer sto metrov odo mňa. Ja tam iba stojím, vysielacia v ruke, snažím sa sústrediť na budovu. Dym je naozaj tmavý a hrozný. Mám pocit, akoby budova sublimovala. Pomaly sa z nej tratia čiastočky, ktoré vietor odvieva na západ. Je mi z toho zle, ale občas si niečo vypočujem z vysielacky, poviem, že rozumiem a stále čakám. Niečo som však zrazu zahliadol v budove. Pýtam sa do vysielacky, čo vidia zo severnej strany. Dostávam správu od jedného z nich, že to vyzerá, akoby niekto čosi vyhodil z okna.

„Ale stále to tam je,“ hovorím. „Áno, vyzerá to ako nejaké látkové neviemčo.“

„Čo to je?“

„Neviem, ktosi otvoril okno a vyhodil z neho niečo.“

„Nemôžem sa veľmi priblížiť, sledujte, čo sa tam deje.“

„V poriadku.“

Mám strašne zlý pocit, že tam niekto predsa len ostal. Toto je naozaj situácia, kedy ide o život a človek ani nevie, ako sa má v ten moment cítiť. Stojí na zemi a vidí, ako niekto bojuje o život tam hore? Nie, to predsa nemôže byť pravda. Všetci sa rozkotúľali správy, že nejakí hrdinovia ich odtiaľ

dostali a teraz sa bijú pred mojimi očami. Vojaci pomaly získavajú kontrolu nad davom, ktorý je už vysilený a nechce sa už biť. Možno už zmárnili všetkých nepriateľov a je spokojný so svojou prácou. Značne sa to upokojilo. Ale čo sa to deje? Ktosi ukázal smerom na budovu a zrazu už všetci okolo neho stoja ako podďatí. Doteraz sa všetci bili a teraz sa zrazu družne dívajú jedným smerom. Čo ich tak zaujalo?

„Čo sa tam deje?“

„Zrejme sa niekto sa objavil v okne...“

„To nemyslíte vážne.“

„Je to tak. Stojí tam prikrčený. Vyzerá, že chce ísť po akomsi lane dole do nižšieho poschodia. To, čo vyhodili, bolo lano.“

„Tak dobre.“

„Ale ak dovolíš, tričko si nechám.“

Usmial som sa. „V poriadku.“

Tak sme sa začali vyzliekať.

„Ak toto vyjde Daisy, tak ťa dole na zemi vybozkávam.“

„Na to sa teším.“

Tričko a tielko šlo dole a hneď šli dole i nohavice.

„Cítim sa divne.“

„Nikto nás nebude sledovať, venujú sa -svojej činnosti-.“

Podíval som sa znova cez okno. Stále veľký chaos a vôbec sa ho nedarí držať na uzde.

„Tak fajn.“ vravela Daisy a už chcela vyzliecť sukňu, keď som jej navrhol, aby ostala oblečená, ale aby sme vyzliekli Vodcu.

„Fúha. Trúfaš si na to?“

„Hádam mi pomôžeš.“

„Fajn.“

Celkom bez zábran som začal snímať z neho sako, košeľu, nohavice, bol by som pokračoval i ďalej, ale Daisy mi vravela, že to bude celkom stačiť, keď vezmeme šnúry, ktorými bola priviazaná a všetko šatstvo dáme dokopy ním. Daisy sedela na zemi a veľmi šikovne stáčala tričká, saká a nohavice. Celkom sama potom vzala časti šnúr a zviazala ich do dlhého lana, ktorým by som sa... ehm... mohol spustiť do nižšieho podlažia.

„Si si istá, že ma to unesie?“

Podívala sa na mňa. Boli to temer psie oči.

„Však tam pôjdem ja.“

„To nemyslíš vážne!“

„Myslím. Toto lano ťa asi neudrží. Je potrebné zísť dole, nejako okno rozbiť a vojsť dnu. Vyjdem potom hore, a otvorím ti. Len tu počkaj.“

„Blázniš?“

„Áno.“

Teraz som o ňu mal vážny strach. „Prosím ťa, žiadne prehnané hrdinstvo zase.“

„Nie. Som ľahšia a pri troche šťastia, ak nebude fúkať, sa dostanem dole. Iba mi daj niečo, čím by som rozbila okno.“

„Myslíš, že ti to dovolím?“

„A ty by si šiel?“

Odrovnala ma. Asi nie. Zatváril som sa neurčito. „Asi.“

„Nepočula som áno, takže nie.“

„Ale ja nedovolím, aby sa ti niečo stalo kvôli mne!“

„Nie? Tak vezmi tento koniec nášho lana a priviaž ho o radiátor najpevnejšie, ako vieš a ver mi.“

„Vieš liezť?“

„Iba dole. Bude to hračka.“ Žmurkla na mňa.

Čo som mal robiť? Naše lano nevyzeralo najlepšie, ale držalo celkom dobre. Hádám bude dostatočne dlhé, aby dosiahlo dole. Ani som si nevšimol, že si Daisy vyhotovila pomôcku. Z šnúr vyhotovila akési dve oká, do jedného dala zápästie a druhé dala na lano. Keby náhodou, tak sa zachytí o najbližší veľký uzol a hádam, nepadne.

„To je prvý raz, čo sa idem priviazať úmyselne“, usmiala sa. Je to blázon. Nevie, či robí dobre. Lano som priviazal o radiátorovú rúru a ešte ho istil pažami. Daisy otvorila okno a ja som ho vyhodil von oknom. Je dostatočne dlhé.

„Výborne. Daj mi dačo ťažké, aby som mohla rozbiť to okno.“

Podal som jej Vodcovu asi najcennejšiu relikviu: „Ak to nevyjde s tým, tak to nevyjde s ničím.“

Bol to glóbus. Veľmi masívny, železný, ťažký.

„Okná sú staré, na ne to nechce ani veľkú silu.“

„Drž mi palce.“

Trochu ma desil vietor. Nebol k nám veľmi prívetivý, pretože v tejto výške už silnejšie dul a naše lano sa kolísalo od svojej osi asi dvadsať centimetrov do oboch strán. Tá výška!

Daisy sa iba usmiala a už som jej pomáhal na parapet. Nožík medzi zuby, privrela si ruku do svojho postroja a už som videl, ako sa nasmelo krčí a snaží sa otočiť, aby bola tvárou k budove. Trochu som jej pomohol. Rukou si pomohla tak, že sa zachytila o parapetu z vonkajšej strany. Celkom ľahučko vyklzla potom z okna a ja som trpol. Nespúšťal som ju z očí. Svoj postroj vždy posunula nižšie, tesne pod väčší uzol a liezla dole. Celkom jej to šlo. Ale to, čo som si všimol, ma vydesilo a zároveň fascinovalo. Ľudia sa dívali našim smerom a zrazu tam vonku všetko stálo. Ľudia, čo sa navzájom bili, teraz spolu sledovali, čo sa to deje. Prišlo mi nevoľno z toho, aký paradox zažívam. Potom sa rýchlo pozriem na Daisy.

„Všetko v poriadku?“

Zamrmlala. Mala ten nožík v zuboch a ťažko sa jej hovorilo. Ale rozumel som čosi ako „áno, dobre“.

Zrazu zadunel silnejší vietor a rozkýval lano. Daisy prestala liezť, ostala, ako bola a snažila sa nedívať dole. Ale už to kývanie začalo byť trošku silnejšie a Daisy začala strácať pôdu pod nohami.

„Pokoj! Vydrž!“

Znova zamrmlala. A podívala sa na mňa. Nikdy som ju tak vystrašenú nevidel. Iba som jej zakričal: „Si výborná, ešte

kúsok nižšie a si tam!“ Potom však urobila osudovú chybu. Aj keď som jej kričal, aby čakala, kým prestane viať silnejší vietor, už nedbala a nohou o múr budovy sa chcela vyrovnáť, ale stalo sa napokon, že to s ňou myklo, čo ju vystrašilo, pustila nôž z úst a temer sa pustila. Padala iba pár centimetrov, lebo sa jej ruka zachytila do jej postroja. Strašne zakričala. Čo som mal robiť? Visela na jednej ruke, priviazaná o lano.

„Druhou rukou sa pritiahni k lanu!“

Počúvla. Išlo to ťažko, ale muselo. Povoliť lano nešlo, iba ho cez ďalší posledný väčší uzol prevliecť nižšie.

„Nie! To nie! Drž sa pevne!“

„Ale ako? Keď dám dole postroj, môžem spadnúť!“

„Pritiahni si koniec lana a uviaž ho do uzla!“

„Dobre!“ Potom kričala, že ju strašne bolí zápästie. Dá sa povedať, že asi desať sekúnd jej celé telo s gravitáciou tlačilo na jej zápästie. Bude tam mať znova odreniny.

Vyšlo to. Koniec lana bol znova ďalší uzol, cez ktorý sa postroj nemohol prevliecť. „To je teda! Ešte som uzol jednou rukou visiac z najvyššej budovy nerobila!“

„Pokoj!“ Nič iné by jej i tak nepomohlo. Cítil som sa mizerne. Riskuje život a ani nevieme, či už náhodou Kirill nefujazdí do bezpečnej vzdialenosti, aby nás odpálil.

Glóbus mal akýsi háčik. Posledný špagát som uviazal o ten háčik a podal ho dole Daisy. Temer nedosiahol celkom nakoniec. Nakoniec som začul: „Môžeš pustiť!“ Pustil som. Daisy nemala dosť. Zrazu ho pustila a nebuť toho, že ho zachytila o šnúрку, mohli by sme sa rozlúčiť s jedinou šancou, ako rozbiť okno.

„Čo tam vyvádzaš?“

„Musím si teraz glóbus omotať okolo ruky, aby som mala viac pokusov.“

A už tam visela na celkom konci lana a na koniec iba pevne zovrela špagát v ruke a hodila glóbus do okna.

Prašťanie skla.

„Vyšlo to! Tabe, vyšlo to!“

Neodpovedal. Viac rás som s glóbusom ešte tresla do nerozbitej časti, aby som zväčšila plochu, ktorou sa môžem prestrčiť dnu. Ale teraz príde tá najzložitejšia časť. Musím sa rozkývať a vietor mi v tom pomáhal iba veľmi málo. Čo robil Tabe, neviem. Ale napokon to dopadlo celkom dobre.

Rozkývala som sa a nohou som sa zachytila parapetnej dosky. To stačilo. Potom už len som sa znova zaprela a vedela som, že keď som sa chytila rukou hornej časti okna, mám vyhraté. Otočila som sa teraz zadkom k budove, už som bola v pokľaku temer v okne, a pokúsila som sa vybrať si tú ruku z postroja, ktorý ma zachránil, ale temer mi odtrhol ruku. Nešlo to. V zápale som ten posledný uzol tak pevne stisla, že som ho už rozviazať nedokázala. Tak som ťahala ruku, smerom k sebe tak silno, že som nevníkala bolesť. Držala som sa steny okna, už som na ňom pohodlne sedela. Napokon to vyšlo a temer som stratila balans a na desatinu sekundy som myslela, že zletím z okna dnu do miestnosti asi z metrovej výšky, prevrhnem sa cez radiátor a dopadnem podobne, ako pri mojom temer fatálnom páde. Ale udržala som sa. Jemne som vyšla z okna dnu. Už som bola opatrnejšia. Ale potom to začalo. Nohy som mala vo vzduchu dosť dlho, aby im nahromadený adrenalín zakázal činnosť. Tak som sa nevedela postaviť a asi desať sekúnd som bola v pokľaku a spamätávala sa z toho, čo sa teraz stalo.

Podívala som sa na ľavé zápästie. Nebolelo, ale bolo škaredo poranené, žily navrené a ruky temer modré. Si hlúpa, Daisy. Si korunovaná krava, vieš to? Čo ťa to napadlo robiť tieto šialenstvá? Asi naozaj neviem premýšľať tak rýchlo, aby som myslela sa svoju väčšiu bezpečnosť. Teraz musím hore otvoriť Tabemu. Prvé kroky boli veľmi nemotorné, ale potom

som sa upokojila a vyšla po schodoch na vyšné poschodie, kde už udieral Tabe do dverí, aby som ho rýchlejšie našla. Tak som rýchlo pribehla, čo mi moje nohy stačili. Kľúč bol, našťastie, dnu. Ak by tu nebol, musel by dole takto i Tabe. A toľko času nemáme. Možno už teraz je niekde Kirill, schovaný v bunkri, v ruke má ovládač a už tlačí spínač na skrytý podzemný atómový výbuch, ktorý sa rozšíri iba jedným smerom: hore. Tlaková vlna vytvorí zemetrasenie, ktoré budeme cítiť a bude znakom, že máme asi tri sekundy, kým výbuch postihne všetkých šesť podporných železných oporných stĺpov, držiacich túto budovu, ktoré sa roztavia a privedú budovu do stavu pádu v rýchlosti temer rýchlosti voľného pádu. Som ja ale ryšavá krava, že som na to neprišla skôr. Kto však mal vedieť, že sa udeje to, že niekto vezme moju prednášku doslova? Múdra som teraz ako Šalamúnova pravá noha.

Len čo som otvorila dvere, vyrútil sa na mňa Tabe a objal ma tak silno, že mi takmer vypadli oči z jamôk. „Keď budeme dole, dostaneš na zadok.“

„Sľúbil si mi bozk.“

„Aj ten bude. Teraz ale utekajme.“

Teraz ma nechal prejsť prvú a on šiel za mnou. Mal by byť vzadu, ale teraz idú mravy bokom! Brali sme schody po troch,

ja niekedy som sa cez úzke schodisko chopila obomi rukami zábradlia, švihla sebou a naraz preskočila i šesť posledných schodov. Konečne sa dostávam do formy. Celkom ma to teší. Ale asi v polovici tohto behu som začala cítiť, ako strašne ma začína bolieť zápästie. Šok prišiel oneskorene. Z neho ma rozbolelo brucho, že som sotva pokračovala. Ale nesmeli sme prestať utekať ako zmyslov zbavení. MUSÍME dole! A ak sa Kirill rozhodne nechať budovu zbúrať, ohrozí i životy všetkých naokolo. Pri takomto výbuchu, ak sa podcenia karcinogénne účinky bomby, i hasiči, ktorí tu budú hasiť, môžu dostať rakovinu pľúc. Psy sa udusia. Bude to väčšia katastrofa než „iba“ zrútená budova, pyroklastické mraky pohltnú celé námestie a z nás neostane nič. NIČ. Ani len telo, proste všetko sa rozptýli na prach. Aj budova. Veľkú časť odveje vietor.

Prechádzame cez zasiahnuté jedenáste podlažie. Všetko je temer čierne. Požiare temer vyhoreli. Zase je pravda, že plamene zasiahli skôr opačnú stranu budovy, nemala som prehľad, kde sme. Podľa plánov malo údajné lietadlo naraziť do severnej strany vežiaku. Ak to je pravda, tak sme v južnom schodisku, alebo, čo ja viem?! Nevieť sa v tom vyznať, ale zopár pohľadov a bolo mi jasné, že tu je iba obhorená kostra budovy a žiadny masaker to nie je. Bolo tu ľudoprázdno. Aj to bol trochu nešťastný plán, jedenáste podlažie nie je tak vysoko, ako si plánovači mysleli. Ak by chceli naraziť do

vyšších častí, dalo by sa to zhltnúť, ale ľudia by také lietadlo počuli a videli.

Bežíme znova dole. Znova sme brali schody po dvoch či troch. Ale už som osobne nevládala. Tabe už bol rýchlejší a celkom sviežejší a keď som mala pridať, bez vyzvania som sa zrazu odlepila od zeme a ocitla som sa v jeho náručí.

„Urobila si toho tak veľa, že neviem, ako sa ti mám odvdáčiť, Daisy. Toľko ťa už ponosiem.“ Posledných pár poschodí som už temer nedýchala, ako som sa bála zacítiť zemetrasenie. Mohli by sme i spadnúť.

Neuveriteľné! Dokázali sme to, vidím pred sebou veľký zdroj svetla, rozbité dvere, temer na nepoznanie zmenenú recepciu, cez rozbité dvere sme sa dostali vonku. Tabe zabral. Ani raz nezafučal, neoddychoval. A konečne sme vonku! Ale nesedí mi to, trvalo nám to možno menej ako pätnásť minút, ale podľa mojich výpočtov už mala budova spadnúť.

Tabe mi venoval sľúbený zadýchaný bozk na líce tesne predtým, než ku mne podišli desiatky ľudí. Všetci sa radovali, chceli ma objasť, bozkávali ma, niektorí od dojatia plakali. Neslýchané. Pred pár dňami ma obchádzali a teraz som na

roztrhanie. Nemala som však čas. Cez ten dav ľudí sa ku mne dostal sanitár a čosi sa opýtal v tom kriku. Nič som nerozumela, no zadýchaná som iba prikývla hlavou a on si všimol zranenia na zápästí, tak si hneď privolal pomocníkov a snažil sa získať trochu priestoru. Všetci ľudia sa odstúpili a priamo na mieste ma začal tento postarší sanitár ošetrovať. Kruh okolo mňa začal povzbudilo tliekať, písať a kričať. Iba som sa usmievala na všetky strany.

To, čoho som bol svedkom, ma úplne ohromilo. Dostával som správy do vysielacky a stále som sa dookola pýtal, či to je možné, na čo som dostával spätne správy, že áno, lebo sa to deje. Chcel som mať na to výhľad, ale potom ktosi z druhej strany zahlásil, že zahliadol objekt, ako sa rýchlym krokom blíži ku mne. Celkom oslepení ľudia si temer ani nevšimli, že z budovy niekto predsa len vyšiel. Mal určite ochranu. Nikto ho ani nemal vidieť. Ale ak by mal sprievod, bol by to môj koniec, ale myslím, že ho i tak odrovnám. Ale teraz prichádza moja časť príbehu. Nech ma akokoľvek zaujímala situácia tam hore, musel som sa primárne venovať svojej činnosti. Stále som hlásil svoju polohu do vysielacky a oni mi hlásili jeho polohu, či sa približuje, či oddaľuje. Malo to byť o niečo jednoduchšie, ako sa zdalo, ale keď mi zahlásili, že sa odo mňa vzdaľuje, musel som, chtiac-nechtiac, priamo cez dav. Síce všetci stáli ako soľné stĺpy, ale

veľmi mi nepomáhali, lebo som sa musel cez nich pretŕčať, a nebolo to vždycky jednoduché, lebo takto ma dosť spomaľovali. Stále som sa vzdaloval od neho. Bolo to zlé. Začal som chytať záchvaty, že jediná vec, čo mám na starosti, poseriem. Ale zrazu zahlásil, že smeruje ku mne. A priamo. Už mi dali pokyn, aby som iba stál. Zrazu tu bol. Videl som ho. Povedal som do vysielacky, že ho vidím, vypol som vysielacku a postavil sa priamo pred neho. Nevšimol si ma, pohľad mal zapichnutý do zeme a chcel byť nepozorovaný, prešiel okolo mňa. Viem, že to je on. Tak a je to vonku.

„Otec, daj mi ten ovládač.“

V dave to vôbec nezaniklo. Práve naopak. Okolostojaci ľudia na mňa pozreli ako na lovnú zver a chlap zastavil svoje kroky. Pomaly sa otočil smerom ku mne. Bol celkom taký, ako som si ho predstavil. Ako ja v jeho veku. Veľmi sa čudujem, že sme sa doteraz nenašli. Bol to vysoký a statný chlap, stále mladistvého výzoru, ale i tak by som mu tipoval nie viac ako štyridsať. Okolostojaci mykli pohľadom na môjho otca. Ten sa na mňa zadíval veľmi milo a temer sa až rozplakal: „Rikard, si to ty?“

„Áno. Daj mi ten ovládač.“

Celkom zmäkol. Nespúšťali sme zo seba oči, on z vrecka na saku vybral ovládač, pomaly ho položil na zem. Nechali ho

všetci tak, všetci sa toho ovládača báli, akoby ich mala kopnúť elektrina. Stále ničomu nerozumeli. Hneď tam pribehol pyrotechnik a vzal ho.

Otec podišiel ku mne a objal ma. „Kde si bol celý ten čas, Rikard?“

Vedel som, že to dopadne presne takto. Vedel som, že otec takú kravinu neurobí, keď budem pri ňom. Nevedeli sme sa za tie roky nájsť. Vďaka vzdialenej príbuznej Stefe a jej konexiami na armádu sa to napokon podarilo. A tak si Rikard Sotnieks predsa len našiel otca a zistil i svoje pôvodné priezvisko, ktoré mu nevedeli povedať ani novo nadobudnutí príbuzní. Kirril je mojím jediným pokrvným príbuzným a to otcom.

„Ako si mohol vedieť, že toto ti vyjde?“

„Trochu som pátral. Ani Stefe nevedela o tom, ale napokon sme to zistili“, odpovedal zapýrený Rikard.

„Ono to s tvojim otcom bolo trochu inak: Na Vedeckých dňoch mládeže bol z jediného dôvodu: chcel ťa nájsť. A keď ho všade odmietli, lebo mal vypité, rozhodol sa, že si ťa nájde sám a chodil po prednáškach. Prečo prišiel na moju, to dodnes neviem.“

„O otcovi fakt nič neviem. A o tom, že je v budove, viem od vojakov. Stefe sa vypracovala do vysokého postu a má totiž veľké slovo i v obrane štátu a oni pomocou nejakých pokročilých radarov zistili, že budova nie je prázdna.“

„Ale i tak si dosť riskoval, že si do toho šiel. Doma ťa určite čakajú, nemal si problémy?“

„Je skúškové obdobie. Síce som dostal doma veľa kriku, nakoniec ma pustili,“ Rikard nevedel skryť červeň v lícach.

„Ale bolo to drsné,“ pripustil Zavrek. Nos mal ešte prelepený, ale ruka ho už nebolela. Pil veľa mlieka. „Hádam, že to, čo sa stalo, sa už nikdy nestane.“

„V to dúfam,“ pripojil sa Tabe. „Ale viete si predstaviť, že sme zabránili teroristickému útoku?“

„Mne to nedochádza doteraz,“ chopil sa slova Furio, „ale za všetko ďakujeme Daisy.“

Daisy sa zapýrila: „Ale nebol to môj nápad.“

„Ale celé si to zorganizovala.“

„Neblázni. Museli sme meniť plány ani dvakrát, či trikrát. A improvizovali sme.“

„To áno,“ namietol Zavrek, „ale aha, nechcípili sme tam. Sme tu a to vďaka tebe,“ žartovne ju buchol do pleca. Daisy sklopila oči na svoje zápästie.

„Ale ty si to už prehnala s tým lanom. Mal som sa tam spustiť ja.“

„Po bitke je každý múdry.“ zahriakol Tabeho Furio.

„A čo teraz?“ opýtal sa Rikard.

„Čo myslíš?“

„No, ľudia čakajú na to, čo im za pár hodín povieme.“

„To je fakt,“ usmiala sa Daisy, „môžem vás o niečo poprosiť?“

„Áno, Hrdinka?“

„Bola by som veľmi nerada, keby som získala na tom nejakú publicitu.“

„Prečo?“ poďíval sa na ňu začudovane Furio.

„Neviem si predstaviť, aby som po tom všetkom ešte mala dávať rozhovory, zúčastniť sa rôznych akcií a byť za hrdinku. Nepotrebujem tú publicitu.“

„Ale ľudia predsa chcú poznať Hrdinku Davenportu - Superženu.“

„To si vypotil teraz?“

„Hej,“ zasmial sa Zavrek, „ale nebudem ďaleko od pravdy, že sa na tom všetci zhodneme.“

Daisy iba sklopila oči a nevinne sa usmievala.

„Chlapi, ale Daisy má pravdu,“ po čase namietol Rikard, „myslím, že si po tom všetkom, či si si tu vytrpela, zaslúžiš veľkú dávku odpočinku.“

Zhodli sa na tom všetci. Tabe sa už pripravoval na reč a preto hneď nahodil: „Čo mám povedať ľuďom?“

Nastalo hlúpe ticho. Furio vstal z pohovky a zhostil sa pre neho nezvyčajnej roly rétora: „Proste im povedz, že politickú zodpovednosť za prekazenie útokov preberáš na

svoje ramená ty a tým vlastne ochrániš nás všetkých, ale najviac však Daisy. Ak si ľudia naozaj vážia toho, koho videli, šplhať sa dole po lane do nižšieho podlažia, určite si po čase nájdu čas a budú pátrať a Daisy vypátrajú. Neverím, že sa tomu Daisy vyhne. Ale v jej prospech hrá to, že ona s touto krajinou a jej politikou nemá nič do činenia.“

„Múdro hovoríš,“ prerušila ho Daisy, „ale čo ak ma vypátrajú predstavitelia Strany a budú chcieť odo mňa naplánovať nejakú ich akciu?“

„Vari oni vedia, kto to celé naplánoval?“

Tabe vystrel hrud' a simuloval, že už stojí pred davom: „Aj keď nerád, ale pred ľuďmi poviem, že som to celé spískal ja, aj keď všetci vieme, že naším mozgom bola Daisy. Ako vravíš, ľudia o tom nemusia vedieť. Zase. Ale ak sa nám prevrat nepodarí, tak budem označený ako štátny nepriateľ a môžem ísť prinajlepšom kopať kanály.“

„V tom lepšom prípade,“ doplnil Zavrek.

„V tom lepšom prípade,“ pritakal Tabe.

„Neberte to tak tragicky,“ namietol Rikard, „táto krajina zažíva nový začiatok. Vodca nežije a Strana už nemá taký vplyv. Veľa pohlavárov sa teraz krčia v nejakých úkrytoch, alebo emigrovali – boja sa následkov. Však si videl, čo sa udialo na ulici. Po tom celom táto krajina nebude stáť na nohách, ktoré si podpílila.“

„Vážení, v tejto krajine je to ťažké,“ zapojil sa Zavrek, „Vodca nemal prakticky žiadnu moc. Šedou eminenciou je tých zopár ľudí, ktorí tu vlastnia pol republiky. Tí si zaplatia kohokoľvek a kedykoľvek. Nebude to také ľahké.“

„Čo takto teraz sfanatizovať dav, aby šiel tvrdo po krku Aliantemu a spol?“

Všetci sa na Furia poďívali ako na zradcu. „No čo, iba som to navrhol...“

„Nehovorí zle, ale nie je to správny prístup. Určite nesmieme dopustiť, aby keď sa zvolí nová vláda, mal nejaký vplyv. Je to človek, čo sa chce do všetkého montovať a chce pre seba blahobyť.“

„Nie je to zlý nápad otočiť zbrane, ale myslím, že teraz ľudia chcú počuť hlavne to, kvôli čomu sa podľa starých zákonov nezákonne zhromaždia na Námestí,“ odvetila Daisy. „Na vyriadovanie si účtov ešte bude čas, len to chce tých správnych ľudí, ktorí sa ohradia voči Aliantemu a spol.“

„Správne.“

Nastalo ticho a každý o čomsi premýšľal, keď tu sa z gauča postaví Rikard a navrhne, aby si všetci urobili spoločné fotky. Tak sa aspoň vyplní čas. Každý bol nadšený. Rikard ako správny fanatik vždy všade brával so sebou notebook a

zrkadlovku. Urobili viaceré fotky, ktoré potom na Tabeho tlačiarňi vytlačili na fotografický papier. Každý dostal jednu kópiu všetkých fotiek. „Škoda, že sa moja žena vráti až zajtra,“ poznamenal Tabe.

„Určite sme sa nestretli posledný raz,“ usmiala sa Superžena.

Daisy sa cítila veľmi uvoľnene a prirodzene. Konečne jej spadol veľký kameň zo srdca a bola konečne bezprostredná, veselá, usmievavá a nevinne zvodná. Rikard mal však čo robiť, aby jeho myseľ nezablúdila do fantastických predstáv o spoločných chvíľkach.

„Naozaj škoda, že Furio musí byť ráno už v Plakínsku,“ začal Tabe, keď už mali všetci dosť foteňia a už si napravoroval kravatu. Posledná fotka bola venovaná Daisy a jemu. Tabe i tak potrebuje presvedčiť a nejako vyzerat' pred ľuďmi.

„Určite vás prídeme niekedy pozrieť, že je tak Rikard?“

„Prídeme.“

„Dovezie nás Furio.“

„Eskortuje.“ upresnil Furio.

„Držím ti palce, Tabe, povedz všetko dôležité a ako sme sa dohodli: Daisy bude v tajnosti. Tvoja ochranka na teba už čaká.“

„V poriadku, platí.“

Rozlúčili sa. Potrasením rúk, s Daisy buď objímaním, alebo bozkom na líce. Daisy poznamenala, že šialenejší výlet jakživ nezažila a už znova sa jej v očiach objavili slzičky. Na otázku Furia, od čoho je to tentokrát, dostal odpoveď, že od šťastia. Bol spokojný.

„Nemám rada dlhé lúčenie. Poďme už. Nevidíme sa predsa naposledy.“

Všetci okrem Tabeho vyšli z bytovky skôr a rozptýlili sa v dave. Iba Furio a Daisy ostali spolu. Daisy po Tabeho prejave nastúpi do Furiovho požičaného auta a o hodinu a pol odletia späť do Plakínska. Na Námestí bol čulý ruch. Ľudia boli nadšení, niektorí niesli transparenty, ale temer každý držal v ruke fialovú vlajku Davenportu, dole s úzkym bielym pásom cez celú šírku vlajky a vľavo hore s malou bielou päťcípou hviezdou. Celé Námestie bolo fialové. Veľa ľudí si štátny symbol namaľovali na tvár, alebo chodili vo futbalových dresoch. Vyzeralo to skôr ako vítanie športovcov z olympiády. Ale čo je veľmi pekné, že niektorí si dokonca svojpomocne vyhotovili vlajku Plakínska a kdesi viala i ona: na modrom pozadí sa v ľavom hornom rohu nachádza dvadsaťcípny kvet margarétky so žltým stredom, symbolizujúci dvadsať federatívnych republík, a v dolnej časti dve sýtožlté

pásky cez celú šírku vlajky. Niektoré dokonca nezabudli i na hrubší čierny lem.

Tabe mal vystúpiť ako jediný človek. Námestie nebolo vybrané náhodne. Pozadie nových slobodných televíznych obrázkov mali obsahovať v popredí rečníaceho Tabeho a v pozadí zničenú budovu. Nespadla a jej bombu, umiestnenú vyše 40 metrov pod ňou demontovali a zlikvidovali. Bola to ďalšia veľká show. Milióny Davenportčanov na vlastné oči videlo, ako pyrotechnici postupujú pri hľadaní bomby. Bola to viac videná akcia ako narodeniny Vodcu. Keď o niečo vyše päť minút dorazil na pódium pre mikrofón Tabe, dav zahučal a kričal. Tabe sa cítil ako na rockovom koncerte. Odhadom prišlo na Námestie vyše desaťtisíc ľudí. Mikrofón bol jeden, ale reproduktorov po Námestí stovky, aby ho počuli všetci. Tabe nemal pripravené nič. Žiadne papiere. Všetko chcel zo seba vysúkať a otvoriť sa všetkým krajanom. Pre každý prípad mal pri sebe ochranku, stojacu za ním a pripravenú zasiahnuť.

Pozdravil sa hlavným zvolaním „Dobrý deň, Davenport!“, na čo sa dav utíšil asi po minúte, ako temer zborovo zopakovali jeho zvolanie a stále boli vo vytržení a čakali, čo povie. Keď sa celé Námestie ponorilo do ticha, začal Tabe rečniť a nebudeme ho prerušovať, aj keď sám bol občas

prerušený potleskom a skandovaním: „Dobrý deň, vážené dámy, vážení páni, všetci prítomní tu na Námestí pokoja vo Večnom meste, vážení diváci pri televíznych prijímačoch a rádií! Je mi veľkou cťou, že práve ja, Tabe Biedrin, môžem vystúpiť na tomto pódiu priamo tu, kde stáť je veľká česť! Toto zhromaždenie vzniklo s podporou opozičných strán Davenportu, ktoré boli roky zakázané a utlačované, ako náš celý národ. Priatelia, časy, kedy sme velebili nášho Vodcu, sú preč. Začíname žiť v novom Davenporte! Prečo je tomu tak? Čochvíľa sa k tomu dostanem, najskôr by som chcel povedať, že ani ja nie som neviniatko, aby sme si boli úprimní hneď na začiatku. Bol som vysokým členom Strany a ovplyvnil som životy mnohých z vás. Robil som i zlé veci, z toho ma pokojne usvedčte a ja sa ani nemám ako brániť. Možno ja ani nie som ten správny človek, ktorý tu mal vystúpiť. Za všetko sa vám z hĺbky mojej duše ospravedlňujem, aj keď viem, že sa nájde obrovské množstvo ľudí, ktoré mi do smrti neodpustí a ja s tým budem žiť. Ale po tajnej schôdzke vysokých predstaviteľov Strany, kedy som bol oboznámený s podrobnosťami o pripravovanom a ohavnom teroristickom čine, som si povedal: „Tak toto nie!“ Snažil som sa v tajnosti a v čo najväčšej obozretnosti naplánovať prekazenie týchto teroristických činov, za ktorým stáli najmocnejší a najvplyvnejší ľudia v tejto krajine. Ak sa medzi vami nájde ešte stúpenec Starej moci, odkazujem vám: Je nás veľa a nezastavíte nás! Dal som dokopy stovky ľudí, ktorí mi pomáhali s naplánovaním tejto akcie, ktorá skončila úspešne.

Podívejte sa za mňa, ak môžete. Vidíte tam budovu, ktorá je sama zranená, ale ktorá už dnes nemusela stáť a nepochovala pod svojimi ruinami tisíce obetí. A preto navrhujem nateraz minútu ticha pre ľudí, ktorí zahynuli v uliciach v ten osudný deň z dôvodu veľkých nepokojov, za ktoré, bohužiaľ nenesieme zodpovednosť my, plánovači protiteroristickej akcie.“

Celé námestie stíchlo a pripomenulo si ten deň, kedy videli horieť budovu a kedy sa v uliciach strhla obrovská panika a rabovanie. Vlastní ľudia zošaleli. Po minúte poslali všetci do neba týmto ľuďom potlesk a bolo vidieť, že viacerí ľudia mali slzy na krajíčku. Nebol to žiaden masaker, ale je škoda každého z nich, pretože ich nezabil režim, ale rozvášnený dav krajanov.

Tabe ďalej pokračoval: „Ak sa medzi vami nájde ešte stúpenec Starej moci, povedzte mu, že aj keby ma zabili za vlastizradu, môj odkaz platí naďalej! Pamätajte si to ľudia! Môžete pokojne ukázať prstom na ľudí, ktorí by mi mohli sprostredkovať smrť. Sami sa tým iba usvedčia. Teraz je čas urobiť Davenport opäť silnejším a konečne slobodným štátom!“ Nadšenie ďalej rástlo. „Už sa na mňa nedívejte. V politike som si sám dnešným dňom podpíliť pod sebou konár. Pre mnohých mojou minulosťou, pre mnohých

prítomnosťou. Ale verím, že je medzi vami veľké množstvo ľudí, ktorí bude viesť túto krajinu čestne, spravodlivo a v práve. Ja sa zriekam akéhokoľvek práva na vedenie tejto krajiny, pretože si uvedomujem, že moja minulosť je nemenná a veľmi neslávna. Ale poradím vám: zvolte si taký režim vlády, ktorá nebude skorumpovaná, ktorá nebude presadzovať názory najbohatších ľudí. Zvoľte vládu, ktorá bude presadzovať príchod i zahraničných investícií a bude podporovať zahraničný obchod a spoluprácu, ale nedopustí, aby sa strategické podniky dostali do rúk nesprávnym ľuďom! Potrebujeme vybudovať silnú ekonomiku Davenportu! A potrebujeme zlepšiť sociálne zabezpečenie krajiny! Nech novozvolená vláda zruší prísne stráženie hraníc, všetci budeme môcť slobodne vycestovať za prácou, rodinou, na dovolenky! Potrebujeme, aby sa Davenportčan cítil vo svojej vlastnej krajine v pohodlí, bezpečí a práve! Štát má slúžiť občanom, nič občan štátu!“

Následný aplauz nemal konca-kraja. V prvých radoch už skandovali jeho priezvisko, vzadu sa mávalo obrovskými fialovými, aj plakínskymi vlajkami, transparenty sa vlnili v dave a ich posolstvo bolo Tabeho rečnením vyslyšané. Ale jedna vec je Tabeho príhovor a jedna je skutočnosť, ktorá ale môže byť iná, čo už Tabe neovplyvní. Tabe sa však usmieval. Otvoril oči a srdcia vlastných krajanov, ktorí mu odpustili jeho previnenie, aspoň nateraz, a oslavovali ho ako

prezidenta. „Táto krajina teraz bude čeliť obrovským problémom: nájdu sa špekulanti, ktorí sa budú chcieť obohatiť. Je to prirodzené a v každej krajine sa takí nájdu. Cieľ je však jasný: Nedáme sa oškľbávať hárstvou vyvolených, ktorí chcú, aby všetci pracovali pre nich a ešte viac bohatli! Neprejde deň, kedy nebude slušný Davenportčan doplácať na maniere bohatej vyvolenej menšiny! Ručím vám, že sa predsa len takí nájdu, lebo my sme ľudia proste od prírody takí. Ale nebojme sa postaviť na odpor takejto sile. Nechcem týmto nabádať ľudí k násiliu, ale ak bude v tom najkrajnejšom prípade nutné, zakročíme voči špekulantom. Ale všetko sa dá riešiť pokojnou cestou. Až keď zlyhajú všetky pokusy, nebojme sa robiť represie voči špekulantovi, keď všetci o ňom vieme! Samozrejme s tým všetkým prichádza úloha najdôležitejšia. Spísanie mierových zmlúv so všetkými krajinami, s ktorými sme vo vojnovom stave. Je pravdou, že mi v tejto akcii pomáhalo veľa Plakínčanov, ktorí však požiadali o zamlčanie ich identity kvôli ich vlastnej bezpečnosti. To boli osoby, ktoré si ohromne cením a mali by ste i vy všetci! Aj keď je vám zamlčaná ich identita, musíte ich pochopiť: konali tak v záujme nášho blaha, riskovali svoj život a boli vystavení obrovskému psychickému tlaku za to, aby sme tu dnes stáli a boli svedkami udalosti, ktorá v histórii našej krajiny nemá obdobu. Ak túto našu etudu v budúcnosti pomenujeme akokoľvek, bude to určite znamenať niečo ako „prevrat“ alebo „revolúcia“. Pátrajte po vašich hrdinoch, ale dajte im najprv čas, kým sa všetko neupokojí. Sú to

hrdinovia, ktorí ale pre Starú moc nič neznamenajú, pretože ich politická zodpovednosť je nulová. Celú politickú zodpovednosť na zničenie teroristickej akcie si beriem na vlastné plecia ja sám. A preto ja nastavujem krk pre Starú moc, ak by ma chcela zneškodniť. Pretože tí praví hrdinovia nemali s politikou vôbec čo do činenia. Boli to železní muži a ženy, ktorých som iba usmerňoval, čo je potreba urobiť. Sú to čestní a šľachetní ľudia, členovia môjho spolku. Ale teraz oslavujme tento deň, tento výnimočný deň novej Davenportskej republiky!“

Dav bol nadšený. Niektorí mali v očiach slzy, chlapi sa rozplývali nad tým, že sa Tabe priznal k svojim činom a ako zorganizoval akciu je zatiaľ neznáme. Ale bude to práve Tabe, ktorý bude čeliť pozornosti médií a ktorý bude musieť na všetko odpovedať. Dav mal naozaj pravé zmiešané pocity. Vedel, že ťarcha štátu padá na jeho pôdu. Tabe sa od politiky dištancuje, aj keby mohol byť celkom schopným „novým“ politikom. Tabeho druhým snom bolo stať sa železničiarom, a to si chce splniť. Už ale rozmýšľa, ako do politiky zahrnie Zavreka. Má ho nominovať ako prezidenta? Veľmi veľa otázok ešte stojí pred touto krajinou, hovorí si v duchu hneď potom, ako zažela krásnu budúcnosť davenportskému ľudu a máva rozvášnenému davu. Celkom očaril. Napriek tomu, že si prejav nepripravil a tasil veci priamo od srdca, možno niekedy nie celkom štylisticky a rétoricky správne, vyhral to

so svojou spontánnosťou, ktorá v tejto fialovej krajine vyslovene chýbala.

Akým smerom sa táto krajina vyberie, už na mne nestojí, filozofoval v duchu. Ohrozil som sám seba, napriek tomu sa usmievam, hovorí si. Aj keď je pravda iná, neboli to stovky ľudí, iba zopár a sám by to takto nezorganizoval, ochránil Daisy. To bol jeho hlavný cieľ. Ak Davenport bude chcieť poznať svoju Hrdinku – Superženu, nájde ju. Ale zaručene až po určitom čase, kedy bude Stará garda fuč, zničená, a s ňou i všetky zárodky jej opätovného vyformovania. Teraz je na Furiovi, aby pomohol Daisy dostať sa späť do života. Prisľúbil jej nielen finančnú pomoc, ale už jej našiel i jej vlastné bývanie a chce stáť pri nej aj ako morálna opora, kým si ju nenájde ten pravý, s ktorým bude zdieľať spoločný život a kým sa Daisy dostane z tej traumy, ktorú tu zažila. Aj keď je Daisy veľmi usmievavá a veselá, vnútri ju to určite ešte stále hľodá. Rikard sa teší, pretože jeho otca majú premiestniť do väzby do Plakínska, bude ho častejšie navštevovať. Vybavil to takto Furio. Ten sa vráti k žene a dcérke so zážitkami a z akcie, ktorá mala byť banalitou. Rikard by sa síce mohol za svojho biologického otca hanbiť, ale ten sa výrazne zmenil k lepšiemu, odkedy našiel svojho strateného syna. Síce sa na slobodu tak skoro nedostane, ak vôbec, ale myslí na to, ako byť lepším

človekom. Začína hlavne od seba. Prečo vlastne mu jeho bývalá žena mlčala o Rikardovi?

Všetko však vyzerá veľmi dobre. Dav je spokojný a po ďalšom programe, kedy sa hovorilo o budúcnosti krajiny sa pomaly rozchádza a v uliciach oslavuje. Dav je fialový, družný ako nikdy, schopný vidieť krajšiu budúcnosť a v eufórii sa už hovorí o novom usporiadaní krajiny. Všetci navrhujú svoje riešenie a namiesto toho, aby sa medzi sebou vadili, hľadajú pokojne spoločné riešenia.

Dav pomaly opúšťa priestor pred pódium. Ale tam v prednom rade ešte stojí dievča, ktoré má na hlave širokánsky červenkastý klobúk a ktorá predtým, než si späť nasadí slnečné okuliare si s veľkou dávkou radosti v srdci a slzami šťastia povie sama pre seba, dívajúca sa na uhladeného a usmievajúceho sa Tabeho, ktorý schádza z pódia: „Som na teba hrdá, Tabe.“